Sfânta mironosiţă Veronica

(s.v. 12 iulie / s.n. 25 iulie)

Materiale despre Sfânta mironosiţă Veronica:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-mironosi%C5%A3%C4%83-Veronica-(12-iul)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Veronica

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Veronica

***

După o tradiţie latină, Sfânta Veronica (prăznuită la 12 iulie) a fost femeia care a şters faţa însângerată a Domnului, când îşi purta El Crucea spre Golgota. Chipul Domnului ar fi rămas astfel imprimat pe mahramă, care a fost considerată astfel o icoană „nefăcută de mână omenească”. După o foarte veche scriere apocrifă, Faptele lui Pilat, Veronica (Berenice) era tocmai femeia vindecată de scurgerea de sânge şi care, aflându-se în posesia unui portret al lui Hristos, s-a dus cu el la Roma, la împăratul Tiberiu. La moartea sa, portretul a fost transmis Sfântului Clement, episcopul Romei (prăznuit la 24 noiembrie).

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
Acatistul Sfintei mironosiţe Veronica 7
Sinaxar - Pomenirea Sfintei Veronica, pe care a vindecat-o Hristos de curgerea sângelui 18
Viaţa Sfintei Veronica 20
Calendar orthodox - Cinstirea Sfintei icoane a Maicii Domnului Prodromița de la Muntele Athos; Sfinții mucenici Proclu și Ilarie; Sfânta Veronica; Sfântul cuvios Paisie Aghioritul 21
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei cuvioase Veronica 35
Fii împreună cu Hristos în Patimi și nu împotriva Lui! 36
Pildele Sfintei Veronica - pâlpâiri de Lumină în mijlocul stăpânirii întunericului sau mila ca marturisire a lui Hristos 38
Părintele episcop Macarie - Cuvânt mângâietor despre purtarea împreună a Crucii: Calea împreună pătimirii cu Hristos şi cu fratele aflat în suferinţă: “Dacă un apropiat se plânge că-i e greu, primul nostru impuls nu e să împreună pătimim cu el, ci să-l moralizăm asemenea prietenilor lui Iov” 42
Rânduiala părintelui Paisie… 48
Nicolae Pintilie - Sfânta Veronica - a șters o față însângerată și a găsit Învierea 49
Sfânta mironosiţă Veronica (Faustina) 51
Ora de religie - Sfânta Veronica (12 iulie) 53
Teodor Danalache - Sfânta Veronica 55
Silviu Cluci - Locul întâlnirii Domnului cu Sfânta Veronica pe Drumul Crucii 58
Întâlnirea Domnului cu Veronica - Hristos îşi şterge chipul cu mahrama 60
Sfânta Mahramă a Domnului 65
Biserica Sfintei Veronica - Pelerinajul părintelui Cleopa la Locurile Sfinte 68
Raluca Teodora Poptean - Sfânta Veronica şi mahrama 70

Mahrama Veronicăi 72
Despre Sfintele Mahrame pe care s-au întipărit chipul lui Iisus 74
Dumitru Manolache - Icoanele Mântuitorului nefăcute de mână omenească 76
În pelerinaj la Valul Sfintei Veronica 78
Patriarhul României Daniel la Catedrala Episcopală din Deva despre vindecarea femeii bolnave de 12 ani 80
Wikipedia - Sfânta Veronica 82
Semnificaţie nume 86
Icoane 87

Evanghelia şi Apostolul zilei

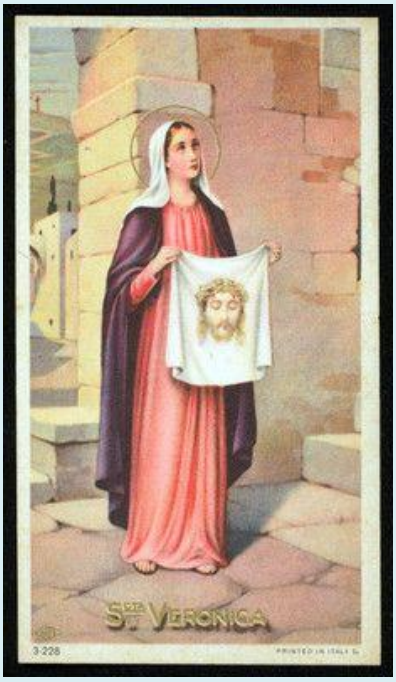

Evanghelia

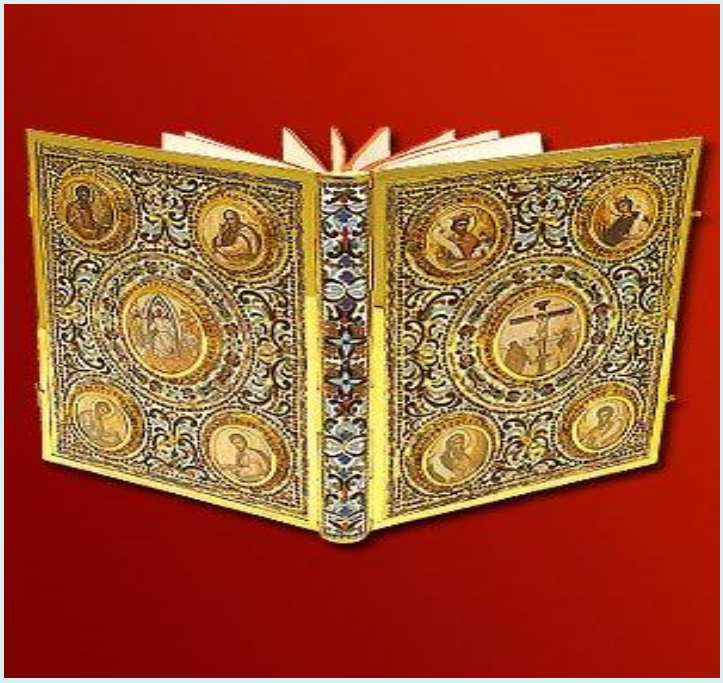

Ev. Luca 7, 36-50

36. Unul din farisei L-a rugat pe Iisus să mănânce cu el. Şi intrând în casa fariseului, a şezut la masă.
37. Şi iată era în cetate o femeie păcătoasă şi aflând că şade la masă, în casa fariseului, a adus un alabastru cu mir.
38. Şi, stând la spate, lângă picioarele Lui, plângând, a început să ude cu lacrimi picioarele Lui şi cu părul capului ei le ştergea. Şi săruta picioarele Lui şi le ungea cu mir.
39. Şi văzând, fariseul, care-L chemase, a zis în sine: Acesta, de-ar fi prooroc, ar şti cine e şi ce fel e femeia care se atinge de El, că este păcătoasă.
40. Şi răspunzând, Iisus a zis către el: Simone, am să-ţi spun ceva. Învăţătorule, spune, zise el.
41. Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci.
42. Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Deci, care dintre ei îl va iubi mai mult?
43. Simon, răspunzând, a zis: Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult. Iar El i-a zis: Drept ai judecat.
44. Şi întorcându-se către femeie, a zis lui Simon: Vezi pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta şi apă pe picioare nu Mi-ai dat; ea însă, cu lacrimi, Mi-a udat picioarele şi le-a şters cu părul ei.
45. Sărutare nu Mi-ai dat; ea însă de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele.
46. Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele.
47. De aceea îţi zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puţin, puţin iubeşte.
48. Şi a zis ei: Iertate îţi sunt păcatele.
49. Şi au început cei ce şedeau împreună la masă să zică în sine: Cine este Acesta care iartă şi păcatele?
50. Iar către femeie a zis: Credinţa ta te-a mântuit; mergi în pace.

Apostol

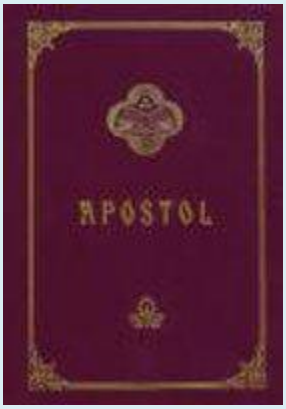

Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Ap. Evrei 12, 1-10

1. De aceea şi noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară şi păcatul ce grabnic ne împresoară şi să alergăm cu stăruinţă în lupta care ne stă înainte.
2. Cu ochii aţintiţi asupra lui Iisus, începătorul şi plinitorul credinţei, care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit crucea, n-a ţinut seama de ocara ei şi a şezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu.
3. Luaţi aminte, dar, la Cel ce a răbdat de la păcătoşi, asupra Sa, o atât de mare împotrivire, ca să nu vă lăsaţi osteniţi, slăbind în sufletele voastre.
4. În lupta voastră cu păcatul, nu v-aţi împotrivit încă până la sânge.
5. Şi aţi uitat îndemnul care vă grăieşte ca unor fii: "Fiul meu, nu dispreţui certarea Domnului, nici nu te descuraja, când eşti mustrat de El.
6. Căci pe cine îl iubeşte Domnul îl ceartă, şi biciuieşte pe tot fiul pe care îl primeşte".
7. Răbdaţi spre înţelepţire, Dumnezeu se poartă cu voi ca faţă de fii. Căci care este fiul pe care tatăl său nu-l pedepseşte?
8. Iar dacă sunteţi fără de certare, de care toţi au parte, atunci sunteţi fii nelegitimi şi nu fii adevăraţi.
9. Apoi dacă am avut pe părinţii noştri după trup, care să ne certe şi ne sfiam de ei, oare nu ne vom supune cu atât mai vârtos Tatălui duhurilor, ca să avem viaţă?
10. Pentru că ei, precum găseau cu cale, ne pedepseau pentru puţine zile, iar Acesta, spre folosul nostru, ca să ne împărtăşim de sfinţenia Lui.

Acatistul Sfintei mironosiţe Veronica

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşlueşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatistul Sfintei mironosițe Veronica și Taina Sfântului Maslu zilnic în direct la Biserica Sfântul Haralambie din Constanta - Pr.paroh Ciprian Stanca:
https://www.facebook.com/ciprianstanca2010/videos/acatistul-sfintei-mironosi%C8%9Be-veronica-%C8%99i-taina-sf%C3%A2ntului-maslu-zilnic-%C3%AEn-direct-/597878187534296/

&&&

Condacul 1

Folositoare caldă câştigându-te pe tine, ne rugăm ţie, noi, nevrednicii şi ca ceea ce ai arătat chipul lui Iisus Hristos, dăruieşte-ne să-L vedem şi noi, sus în cer, ca să te cinstim şi să-ţi cântăm: ***Bucură-te, Veronica, mironosiţa lui Hristos!***

Icosul 1

Înger pe pământ te-ai arătat, slujind Domnului în vremea înfricoşatelor lui Patimi, şi precum îngerul I-a slujit în vremea postirii celei de patruzeci de zile, aşa şi tu, în singurătatea drumului Crucii pentru aceasta te fericim, zicând:
Bucură-te, Veronica, prin care cunoaştem Chipul Stăpânului nostru Iisus Hristos;
Bucură-te, prin care vedem pătimirea;

Bucură-te, milostivire către osândiţi şi dosădiţi;
Bucură-te, bunătate mai presus de inimile omeneşti;
Bucură-te, milă de Patima Celui Milostiv;
Bucură-te, că te-ai învrednicit a te atinge de faţa Stăpânului;
Bucură-te, Veronica, uceniţa lui Hristos;
Bucură-te, că ai întrecut pe cea care a uns picioarele Domnului cu mir;
Bucură-te, că aceea picioarele a cuprins, iar tu faţa lui Hristos;
Bucură-te, prin care ne închinăm chipului Mântuitorului;
Bucură-te, prin care ne amintim de Sfintele Lui Patimi;
Bucură-te, Veronica, mironosiţa lui Hristos!

Condacul al 2-lea

Văzând Sfânta Veronica prin fereastra casei părinteşti pe Stăpânul Hristos dus la răstignire, s-a umplut de negrăită milă de Cel ce lucra Tainele mântuirii şi cunoscându-L, I-a cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Înţelegerea cea neînţeleasă de cărturarii norodului căutând Sfânta Veronica să o înţeleagă, se întreba pe sine, zicând: Cum pătimeşte Hristos? Şi cunoscându-L pe El a fi singur Dumnezeu, s-a înfricoşat; iar noi, cinstind înţelegerea ta, te lăudăm, zicând:
Bucură-te, slujitoarea lui Iisus;
Bucură-te, că ai uşurat Patima Lui;
Bucură-te, că ai mângâiat pe Maica Lui;
Bucură-te, că ai şters sudoarea Feţei Lui;
Bucură-te, că ai câştigat iubirea Lui;
Bucură-te, că ai fost prea vitează;
Bucură-te, că apostolii au fugit, iar tu ai îndrăznit;
Bucură-te, căpetenia mironosiţelor;
Bucură-te, că, îndrăznind, ai biruit;
Bucură-te, că, biruind, ai câştigat;
Bucură-te, că ai lepădat frica părintească;
Bucură-te, că ai câştigat dragoste dumnezeiască;
Bucură-te, Veronica, mironosiţa lui Hristos!

Condacul al 3-lea

Puterea Celui de sus a umbrit atunci pe Sfânta Veronica, de a trecut prin mulţimea tulburată şi a şters faţa cea acoperită de sânge şi sudoare a iubitului Mire, iar noi cu inima cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Mahramă curată, ai alergat ca un fulger printre tulburătorii evrei, iar Cel ce ştie toate, ştiind dorirea ta cea bună, Sfântă Veronico, a binevoit a se întipări Sfântul Său Chip spre mustrarea în veci a celor ce nu L-au cunoscut Dumnezeu şi Om, iar noi, lăudând priceperea ta, zicem:

Bucură-te, fericită între fecioare;
Bucură-te, prea lăudată pentru fapta bună;
Bucură-te, prea milostivă cu inima;
Bucură-te, că ai mângâiat pe Mângâietorul;
Bucură-te, că ai şters Faţa Celui ce a şters păcatul lumii;
Bucură-te, că ai odihnit pe Cel ce a odihnit pe cei împovăraţi;
Bucură-te, că ai făcut bucurie celor îndureraţi ce priveau la cele ce se făceau;
Bucură-te, că tu singură te-ai făcut năframă neîntinată;
Bucură-te, îndulcirea lacrimilor nemângâiate;
Bucură-te, lauda neamului omenesc;
Bucură-te, cinstea fecioarelor;
Bucură-te, ceea ce arăţi lumii pe Mântuitorul în vremea pătimirii;
Bucură-te, Veronica, mironosiţa lui Hristos!

Condacul al 4-lea

Vifor de gânduri îndoielnice având, ucenicii Domnului L-au părăsit, dar Sfânta fecioară Veronica, prin luminarea darului, cunoscând că pătimirea lui Hristos este spre mântuirea lumii, a zis: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Auzit-a Veronica pe noroade hulind pe Iisus şi alergând înainte şi văzându-L, L-a cunoscut că este Dumnezeu şi Om, prin Taina întrupării pentru aceasta, noi îi cântăm unele ca acestea:

Bucură-te, curăţia cea neîntinată;
Bucură-te, că ai îndrăznit a privi la Soarele dreptăţii;
Bucură-te, că ai covârşit pe cei văzători;
Bucură-te, că luminezi ochii tuturor;
Bucură-te, că prin tine s-a păstrat Chipul lui Hristos;
Bucură-te, că ne înveţi pe noi să aflăm Chipul Domnului;
Bucură-te, apa lină în care S-a oglindit Dumnezeu, lăsându-ţi Chipul Său;
Bucură-te, cunoscătoarea mântuirii;
Bucură-te, că tainele cereşti le-ai văzut;
Bucură-te, dragoste aprinsă către Hristos;
Bucură-te, aflătoarea mântuirii;
Bucură-te, solitoarea noastră către Iisus;

Bucură-te, Veronica, mironosiţa lui Hristos!

Condacul al 5-lea

Văzându-te pe tine, fecioară, tatăl tău, alergând înaintea lui Iisus şi cu mahrama ştergându-I Faţa, s-a mâniat şi te-a închis, ca nu cumva să mergi după Iisus; iar tu, având pe Iisus, cel dorit şi dulce în mahramă, la El uitându-te, cu dragoste cântai: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Necunoscând tatăl tău adevărul, socotea ca să te prindă şi să te piardă, dar tu, lăsându-l, ai urmat Sfinţilor apostoli şi Sfintelor femei întru propovăduirea Adevărului, drept aceea, primeşte de la noi aceste laude:
Bucură-te, muceniţă de bunăvoie;
Bucură-te, că te-ai unit prin dragoste cu Mirele cel mare;
Bucură-te, că ai fost primită în ceata îngerească;
Bucură-te, că ai fost retezată de coasa păgânească;
Bucură-te, că ai moştenit Împărăţia cerească;
Bucură-te, că ai zdrobit ura părintească;
Bucură-te, ceea ce cu picior grabnic ai ajuns la locuinţa cerească;
Bucură-te, că acum vezi Faţa lui Iisus în strălucirea Lui cea dumnezeiască;
Bucură-te, că ai întrecut pe femeia care a uns picioarele Lui cu mir;
Bucură-te, că Faţa Lui ai şters când nimeni nu îndrăznea;
Bucură-te, că mare îţi este darul dat de Hristos;
Bucură-te, că acum ai înflorit în sânul Sfintei Treimi;
Bucură-te, Veronica, mironosiţa lui Hristos!

Condacul al 6-lea

Mărturisitori se fac toţi cei ce văd Chipul lui Hristos închipuit cu minune pe mahramă şi pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu, învăţându-i cum să cunoască împreună cu cei ce ştiu taina, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Stralucit-a în Ierusalim darul tău, prin închipuirea Chipului nefăcut de mână, prin tine dăruit nouă celor credincioşi, care ne închinăm cu credinţă Sfântului Chip şi pe tine te lăudăm aşa:
Bucură-te, că ţie ţi-a încredinţat Iisus talantul Său;
Bucură-te, că te-a aflat credincioasă darului Său;
Bucură-te, că şi tu ai rodit viaţă de Serafim;
Bucură-te, diamant din cununa lui Hristos;
Bucură-te, mărgăritar aflat în apa cea mai de jos;

Bucură-te, începătoarea dogmei creştineşti;
Bucură-te, învăţătoarea închinării dumnezeieşti;
Bucură-te, că şi tu ai văzut dumnezeirea Lui;
Bucură-te, că tu ai arătat lumii întâi pătimirea Lui;
Bucură-te, că Chipul cel Sfânt al Lui văzându-L demonii se cutremură;
Bucură-te, folositoare oamenilor;
Bucură-te, veselie credincioşilor;
Bucură-te, Veronica, mironosiţa lui Hristos!

Condacul al 7-lea

După răstignirea şi învierea lui Iisus, adunându-se apostolii cei risipiţi şi văzând chipul cel dumnezeiesc în mâinile tale, pe mahramă, spăimântându-se şi bucurându-se, cântau: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Avgar, regele Edesei, văzând chipul lui Iisus, nu acesta al pătimirii, ci al dumnezeirii, a crezut din inimă şi L-a dat lumii spre încredinţarea tuturor că Mesia a venit în lume. Văzând şi pe Cel al pătimirii, prin tine dat credincioşilor, te laudă, zicând:
Bucură-te, propovăduitoarea lui Hristos;
Bucură-te, porumbiţa darului Lui;
Bucură-te, podoaba fecioarelor;
Bucură-te, lauda mironosiţelor;
Bucură-te, lucrătoarea sfintelor icoane;
Bucură-te, că ai avut dragoste dumnezeiască;
Bucură-te, că ai văzut ruşinea păgânească;
Bucură-te, că ai stins focul idolilor;
Bucură-te, că ai fost mărturisitoare;
Bucură-te, că ai avut dragoste nebiruită;
Bucură-te, Veronica, mironosiţa lui Hristos!

Condacul al 8-lea

Negrăite au fost milostivirea şi răbdarea Fiului lui Dumnezeu, că a suferit să fie ştearsă Faţa lui cea dumnezeiască de o tânără fecioară, că numai El singur cunoştea dragostea cea fierbinte din sufletul ei şi numai ea în acea vreme Îi cânta Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Văzând lucrarea cea străină a icoanei lui Hristos, să uităm cele pământeşti, să ridicăm mintea la cer şi să înţelegem cum Dumnezeu a lucrat nouă mântuire, iar pe fecioara Veronica, cu cuvinte de laudă să o cinstim:

Bucură-te, mireasă credincioasă;
Bucură-te, făclie luminoasă;
Bucură-te, inimă în care s-a scris Sfântul Cuvânt;
Bucură-te, biserică aleasă de Duhul Sfânt;
Bucură-te, cea dintâi închinătoare a sfintelor icoane;
Bucură-te, începătoarea dreptei credinţe;
Bucură-te, cea nebună pentru dragostea lui Hristos;
Bucură-te, cea defăimată pentru Domnul Hristos;
Bucură-te, că nu ţi-ai cruţat viaţa;
Bucură-te, că ai uitat de tine pentru dragostea Lui;
Bucură-te, că ai defăimat cinstea ta pentru El;
Bucură-te, că ai fugit de faţa tatălui tău;
Bucură-te, Veronica, mironosiţa lui Hristos!

Condacul al 9-lea

Firea îngerească s-a mirat de lucrarea Sfintei Mahrame ce s-a închipuit în mâinile Sfintei Veronica şi bucurându-se de lucrarea tainică, cântă: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Spăimântatu-s-au ritorii, nepricepându-se cum s-a scris Chipul cel însângerat pe mahrama ta, iar noi, ştiind lucrarea Tainei, zicem către tine:
Bucură-te, că ţie ţi s-a dăruit această Taină;
Bucură-te, că prin aceasta ai cunoscut înţelepciunea lui Dumnezeu;
Bucură-te, împlinirea rânduielilor Lui;
Bucură-te, că cei înţelepţi ai lumii s-au făcut nepricepuţi;
Bucură-te, că amuţesc gurile ereticilor;
Bucură-te, că rămân zadarnice întrebările lor;
Bucură-te, că se taie amăgirile rătăciţilor;
Bucură-te, că se ruşinează ca nebunii, cei ce zic că Sfântul Chip este chip cioplit;
Bucură-te, zid tare al creştinilor;
Bucură-te, adevărată temelie a credinţei;
Bucură-te, dreaptă închinare a Sfintelor icoane;
Bucură-te, Veronica, mironosiţa lui Hristos!

Condacul al 10-lea

Pogorându-Se Mântuitorul să mântuiască neamul omenesc, prin tot chipul S-a dat tuturor, ca să-L vedem prin icoană şi dorindu-L, să-L slăvim şi să-I cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Podoaba Bisericii dreptcredincioşilor şi laudă neruşinată s-a dat în mâinile tale Sfânta închipuire pe pânză, ca văzând ereticii cei de pe urmă, să se ruşineze, iar cei ce cred, să cânte aşa:
Bucură-te, podoaba Bisericii;
Bucură-te, că prin tine s-a întărit închinarea sfintelor icoane;
Bucură-te, că prin tine şi-a luat Biserica podoabă prea frumoasă;
Bucură-te, că ai fost biruitoare;
Bucură-te, apărătoarea Ortodoxiei;
Bucură-te, stânca muceniciei;
Bucură-te, de minuni făcătoare;
Bucură-te, a fecioarelor povăţuitoare;
Bucură-te, milă către aproapele tău;
Bucură-te, ceea ce alungi eresurile;
Bucură-te, stingătoarea formelor păgâneşti;
Bucură-te, adâncul smereniei;
Bucură-te, Veronica, mironosiţa lui Hristos!

Condacul al 11-lea
Împărate Sfinte, de n-am avea icoana Ta, nici mântuirea noastră nu ar fi nădăjduită, dar Chipului cel din icoană, prin care s-a arătat puterea Ta, crezând şi mulţumind, ne închinăm dumnezeirii Tale, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea
Făclie prea luminoasă s-a arătat mahrama ta, Sfântă Veronica, că a aprins în lume lumina credinţei celei adevărate a lui Hristos şi a Sfintelor icoane, pentru care îţi cântăm şi zicem:
Bucură-te, izvorule de apă al credinţei;
Bucură-te, cădelniţă cu focul dragostei;
Bucură-te, arătătoarea Soarelui celui înţelegător;
Bucură-te, căldura focului mistuitor;
Bucură-te, mireasmă sufletelor;
Bucură-te, picătură dulce a inimilor;
Bucură-te, alinarea patimilor;
Bucură-te, roadă coaptă în grădina Raiului;
Bucură-te, că te-ai încununat cu slavă;
Bucură-te, smirna mirositoare a credinţei;
Bucură-te, boboc de crin ceresc;
Bucură-te, Veronica, mironosiţa lui Hristos!

Condacul al 12-lea

Vrând Iubitorul de oameni să dea har, mărturie ne-a dat Preasfântul Său Chip, ca văzându-L, să ni se pară că suntem înaintea lui Dumnezeu şi cuviincioasă închinăciune să aducem, cântând cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Având înaintea noastră Chipul lui Hristos, al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi al tuturor Sfinţilor, ne bucurăm, noi păcătoşii, de rânduiala lui Dumnezeu şi pe Sfânta Veronica, cea care a îndrăznit întâi a se apropia de Dumnezeire, o lăudăm, zicând:

Bucură-te, rugătoarea noastră către Domnul nostru Iisus Hristos;
Bucură-te, frumuseţe cerească;
Bucură-te, floarea mucenicilor;
Bucură-te, întărirea Sfintei Biserici;
Bucură-te, mână mângâietoare;
Bucură-te, privire îndurătoare;
Bucură-te, sprijinitoarea sufletului meu;
Bucură-te, rugătoare către Dumnezeu pentru mântuirea noastră;
Bucură-te, mijlocitoarea noastră către Dumnezeu;
Bucură-te, izbăvirea noastră de eresuri;
Bucură-te, grabnică ajutătoare a celor din nevoi;
Bucură-te şi te roagă pentru cei ce te cinstesc pe tine;
Bucură-te, Veronica, mironosiţa lui Hristos!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, prea milostivă Sfântă muceniţă Veronica, care te-ai învrednicit de minunea cea nespusă a Sfintei Mahrame, primeşte acest mic dar ce-ţi aducem ţie acum şi aprinde întru noi flacăra iubirii de Dumnezeu, Mântuitorul nostru, ca împreună cu tine să ne învrednicim a cânta în împărăţia lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zice din nou:

Icosul 1

Înger pe pământ te-ai arătat, slujind Domnului în vremea înfricoşatelor Lui Patimi, şi precum îngerul I-a slujit în vremea postirii celei de patruzeci de zile, aşa şi tu, în singurătatea drumului Crucii pentru aceasta te fericim, zicând:

Bucură-te, Veronica, prin care cunoaştem Chipul Stăpânului nostru Iisus Hristos;
Bucură-te, prin care vedem pătimirea;
Bucură-te, milostivire către osândiţi şi dosădiţi;
Bucură-te, bunătate mai presus de inimile omeneşti;
Bucură-te, milă de Patima Celui Milostiv;

Bucură-te, că te-ai învrednicit a te atinge de faţa Stăpânului;
Bucură-te, Veronica, uceniţa lui Hristos;
Bucură-te, că ai întrecut pe cea care a uns picioarele Domnului cu mir;
Bucură-te, că aceea picioarele a cuprins, iar tu faţa lui Hristos;
Bucură-te, prin care ne închinăm chipului Mântuitorului;
Bucură-te, prin care ne amintim de Sfintele Lui Patimi;
Bucură-te, Veronica, mironosiţa lui Hristos!

Condacul 1

Folositoare caldă câştigându-te pe tine, ne rugăm ţie, noi, nevrednicii şi ca ceea ce ai arătat chipul lui Iisus Hristos, dăruieşte-ne să-L vedem şi noi, sus în cer, ca să te cinstim şi să-ţi cântăm: ***Bucură-te, Veronica, mironosiţa lui Hristos!***

Sursa:
https://doxologia.ro/ceaslov/acatiste/acatistul-sfintei-veronica
http://www.ortodoxia.md/2010/08/acatistul-sfintei-veronica-sfanta-mironosita/

Sinaxar - Pomenirea Sfintei Veronica, pe care a vindecat-o Hristos de curgerea sângelui

În această lună (iulie), în ziua a douăsprezecea, pomenirea Sfintei Veronica, pe care a vindecat-o Hristos de curgerea sângelui, şi care cu pace s-a săvârşit.

Sfânta Veronica era de loc din Cezareea lui Filip (Paneas). Ea a fost cea tămăduită de Domnul nostru Iisus Hristos de curgerea de sânge care o chinuia de mulţi ani (cf. Matei 9, 20).

În semn de mulţumire şi slavă adusă lui Dumnezeu, ea a turnat o statuie de bronz ce-l reprezenta pe Mântuitorul ţinând mâna unei femei îngenunchiate înaintea lui. La picioarele statuii - unde pe o placă se pucea citi: Lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii - creştea o plantă tămăduitoare de orice boală. Veronica a aşezat această statuie în faţa casei ei, aşa încât toţi trecătorii să o cinstească şi să-şi aducă aminte de modelul ei, Dumnezeu-Omul.

Ducând o viaţă sfântă, Veronica s-a dus la Dumnezeu, ca şi în ceruri să se bucure de Chipul Domnului.

După o tradiţie latină, Sfânta Veronica a fost femeia care a şters faţa însângerată a Domnului, când îşi purta El Crucea spre Golgota. Chipul Domnului ar fi rămas

astfel imprimat pe mahramă, care a fost considerată astfel o icoană "nefăcută de mâna omenească".

Însă după o foarte veche scriere apocrifă, Faptele lui Pilat, Veronica (Berenice) era tocmai femeia vindecată de scurgerea de sânge şi care, aflându-se în posesia unui portret al lui Hristos, s-a dus cu el la Roma, la împăratul Tiberiu.

La moartea sa, portretul a fost transmis Sfântului Clement, episcopul Romei (prăznuit la 24 noiembrie).

Viaţa Sfintei Veronica

Sfânta Veronica era originară din Cezareea lui Filip - Paneas (în apropiere de Muntele Hermon, în nordul Ţării Sfinte).

Potrivit unei vechi tradiţii, Sfânta Veronica este femeia pe care Mântuitorul Iisus Hristos a vindecat-o de o boală grea, aşa cum ne spune şi Evanghelia după Matei: ***„iată o femeie cu scurgere de sânge de doisprezece ani, apropiindu-se de El pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui. Căci zicea în gândul ei: Numai să mă ating de haina Lui şi mă voi face sănătoasă; Iar Iisus, întorcându-Se şi văzând-o, i-a zis: Îndrăzneşte, fiică, credinţa ta te-a mântuit. Şi s-a tămăduit femeia din ceasul acela” (Mt. cap. 9, vs. 20)***

De asemenea, se pare că Sfânta Veronica a fost femeia care I-a şters faţa Mântuitorului Iisus Hristos, în timpul patimilor Sale, pe drumul Golgotei. Pe această pânză s-a imprimat chipul Mântuitorului, rămânând cunoscută în istorie ca Sfânta Mahramă - prima icoană a Mântuitorului, una nefăcută de o mână omenească.

Calendar orthodox - Cinstirea Sfintei icoane a Maicii Domnului Prodromița de la Muntele Athos; Sfinții mucenici Proclu și Ilarie; Sfânta Veronica; Sfântul cuvios Paisie Aghioritul

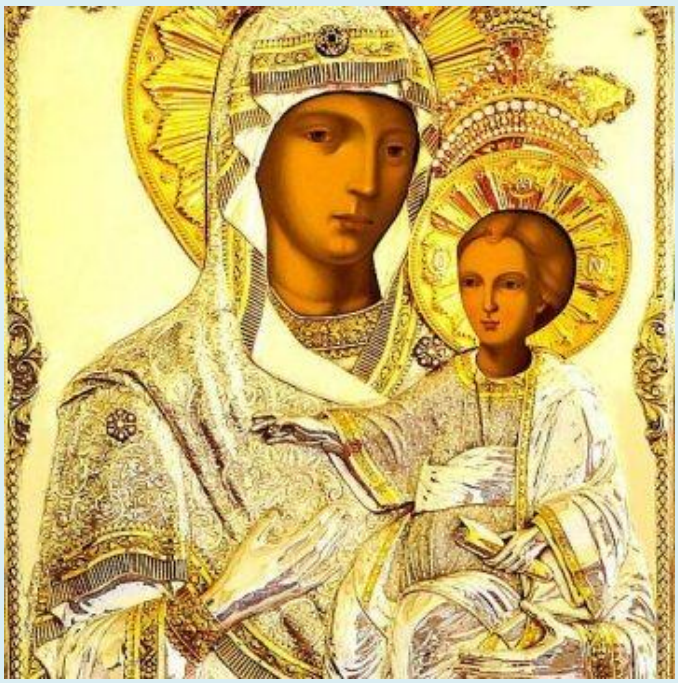

Cinstirea Sfintei icoane a Maicii Domnului Prodromița de la Muntele Athos

În vremea zidirii Schitului românesc Prodromu, în Sfântul Munte Athos, primul stareţ, ieroschimonahul Nifon, plin de râvnă duhovnicească şi dragoste către Maica Domnului, se gândea în ce chip ar putea dobândi o sfântă icoană a Maicii Domnului făcătoare de minuni, care să fie spre mângâiere frăţimii şi a închinătorilor, şi totodată ocrotitoare acestei noi obşti monahale, precum se află şi la celelalte sfinte mari locaşuri din Sfântul Munte.

Şi fiindcă alt mijloc nu era, a alergat cu fierbinţi lacrimi către însăşi Maica Domnului şi prea iubitul ei Fiu, dulcele Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeul nostru, cerând mila şi ajutorul Său, ca zugrăvind o icoană nouă a Maicii Domnului, să o proslăvească prin faceri de minuni.

În anul 1863, pentru neapăratele trebuinţe ale Sfintei Mănăstiri, mergând în România, părintele Nifon, însoţit de părintele Nectarie ieroschimonahul, şi ajungând în Iaşi, unde a stat mai mult timp, nu înceta cercetând vreun bun zugrav, care ar fi primit să zugrăvească icoana Maicii Domnului, în condiţiile pe care le dorea: cu post şi rugăciune.

În sfârşit, din pronia lui Dumnezeu, care hotărâse ca sfântul nou locaş românesc să fie înzestrat cu un nepreţuit odor sfânt, cu această sfântă, prea strălucită şi neasemănată icoană a Maicii Domnului, făcătoare de minuni, plină de har şi de toată frumuseţea, protectoarea şi de grijă purtătoarea noastră, a aflat de un bătrân şi bun zugrav român, anume Iordache Nicolau din oraşul Iaşi.

Cu acesta intră în vorbă pentru zugrăvirea icoanei Maicii Domnului, arătându-i şi condiţiile următoare: să zugrăvească icoana Maicii Domnului, cu Domnul Iisus Hristos prunc în braţe pe stânga, cât va putea mai bine şi mai frumos, în mărime de 1 m şi 10 cm, pe scândură de lemn de tei; şi în tot timpul cât va lucra, să facă rugăciune către Maica Domnului, citind Acatistul sau Paraclisul în toate zilele, şi să nu mănânce, nici să bea mai înainte de lucru, iar după mâncare să nu mai lucreze, şi să se păzească în curăţenie trupească până la terminare, să fie mărturisit la duhovnic şi să nu aibă ceartă şi vrajbă cu nimeni.

Evlaviosul zugrav primi cu bucurie zisele condiţii, dar se umilea, zicând că-i tremură mâinile de bătrâneţe şi că nu mai poate zugrăvi aşa bine şi curat ca altădată; Părinţii îl încurajau însă să aibă credinţă şi să se silească, pentru că-i va ajuta Maica Domnului. Şi aşa, bunul şi cucernicul bătrân zugrav a început cu multă evlavie a lucra frumos şi cu bună sporire, astfel că, în câtva timp, a terminat veşmintele şi celelalte părţi ale icoanei, lăsând ca Sfintele Feţe să le facă pe urmă, după cum era obiceiul lui.

După ce a terminat de zugrăvit, cum s-a priceput mai bine, veşmintele şi câmpul, a început a lucra la Sfintele Feţe a Maicii Domnului şi a lui Dumnezeu Pruncul, Domnul Iisus Hristos, silindu-se cu toată dăruirea ca să le facă pe cât va putea mai bine; însă în ziua aceea, după multă osteneală, îl apucă seara fără vreo izbândă, şi astfel lăsă lucrul mâhnit.

A doua zi, plin de zel, se apucă de dimineaţă a lucra cu toată silinţa, că doar ar putea reuşi să îndrepte Sfintele Feţe şi să le termine; căci ardea cu sufletul de dragostea duhovnicească pe care avea să vadă Sfânta icoană făcută aşa precum doreau şi părinţii. Dar, cu toată osteneala lui şi cu tot zelul ce avea, lucrul ieşea dimpotrivă; că nu numai că n-a putut să le îndrepte, ci şi mai rău le-a schimonosit, încât au rămas cu totul fără de chip, strâmbe şi urâte, ieşite din cuviincioasele măsuri, având o înfăţişare întru totul neplăcută.

Văzând bietul zugrav că după atâta osteneală, trecându-i mai toată ziua, n-a putut face nimic, se mâhni din adâncul inimii şi, nepricepându-se ce să mai facă, încetă de a mai lucra, văitându-se în sine şi zicând: *„Păcat de osteneala mea şi de postul*

pe care l-am suferit atâtea zile, în zadar lu-crând fără nici un folos duhovnicesc la această icoană! Dumnezeu să mă ierte, nu ştiu, poate nu este voinţa Maicii Domnului să fac eu icoana aceasta, pe care cu atâta evlavie o cere părintele Nifon; nu ştiu ce să zic! Că eu cu rugăciuni şi post, cu toată osteneala şi dragostea, de atâta timp mă muncesc şi nu pot face nimic! De atâta vreme mă ostenesc să îndrept Sfintele Feţe, şi parcă mi-am ieşit din minte, căci mai rău le-am mâzgălit; ori că mi-am uitat meşteşugul…”

Pe de altă parte, părintele Nifon, arzând cu dorul să vadă Sfânta icoană terminată, se duse în ziua aceea, împreună cu părintele Nectarie, să vadă cum lucrează zugravul la icoană, dacă o face bine şi frumoasă, şi găsi pe zugrav mâhnit, că nu putea isprăvi nimic; şi văzând icoana, rămaseră întristaţi şi în mirare, socotind în sine, ca nişte oameni, că nu este voia lui Dumnezeu şi a Maicii Domnului ca Sfântul nou locaş românesc Prodromu să se întărească prin această Sfântă icoană şi să aibă un dar şi mângâiere duhovnicească şi ocrotire pentru cei ce cu frica lui Dumnezeu şi cu dragoste se vor nevoi într-însul, precum şi ajutor şi răsplătire binefăcătorilor şi miluitorilor lui. Însă Maica Domnului pregătea un mai mare dar şi mângâiere decât socoteau ei; căci cerea cu umilinţă mila lui Dumnezeu.

Apoi le povesti şi bătrânul zugrav ce a suferit şi câtă osteneală şi-a dat, ca să poată face o lucrare bună şi plăcută, şi cum n-a putut reuşi întru nimic. Părinţii îl mai încurajară însă cu cuvinte duhovniceşti, ca să nu-şi piardă evlavia, ci să mai încerce o dată a îndrepta şi săvârşi Sfintele Feţe; şi de nu va putea face nimic, să o lase aşa precum va ieşi, că *„noi, zice, îţi vom plăti osteneala şi o vom lua; mai roagă-te şi dumneata cu fierbinţeală, ca să-ţi ajute Maica Domnului să isprăveşti bine şi frumos”.*

Se întâmplase să vină acolo şi părintele Grigorie ieromonahul, ucenicul prea sfinţitului arhiereu Nil Pentapoleos din Sfântul Munte, şi, văzând icoana în aşa stare, zise: *„Păcat de osteneala şi cheltuiala ce faceţi cu această icoană. Ce, voiţi să o duceţi la Sfântul Munte? Dar nu găsiţi acolo zugravi mai buni, să faceţi o icoană frumoasă, cum se cuvine şi după cum doriţi?!”*

Părinţii îi răspunseră că nu pot lăsa pe zugrav în pagubă, ci că, plătindu-i acestuia ce se înţeleseseră, o vor dărui la vreo biserică săracă din Iaşi.

După aceea, părinţii au plecat la Metoc, iar zugravul a acoperit icoana cu o pânză curată şi, încuind cu cheia uşa camerei unde lucra, s-a retras foarte mâhnit, nemâncând nimic în ziua aceea, ci tot închinându-se să-i lumineze Dumnezeu mintea şi rugându-se să-i ajute a termina frumos Feţele Sfintei icoane.

A doua zi, sculându-se mai de dimineaţă şi luând cheia, a deschis uşa camerei unde lucra Sfânta icoană şi a început a pregăti cele trebuincioase pentru zugrăvit, având multă dorinţă şi râvnă să se apuce de lucru; şi, făcând câteva metanii, se închină şi se rugă Maicii Domnului să-i ajute.

Şi aşa, mergând să înceapă lucrul, a ridicat pânza de pe Sfânta ocoană; şi - o, minunile Maicii lui Dumnezeu! - văzu, înspăimântat, că Sfintele Feţe sunt cu desăvârşire îndreptate şi bine încuviinţate, pline de dumnezeiesc har şi veselie, după cum se vede şi până acum la această Sfântă icoană a prea curatei Maici a lui Dumnezeu, care nu altfel, ci în adevăr cu dumnezeiască minune sunt săvârşite!

Această minune, spre mai bună încredinţare, a întărit-o zugravul prin act sigilat şi iscălit cu propria sa mână, pe care l-a dat părinţilor şi care se păstrează în arhiva Schitului Prodromu din Sfântul Munte, unde se află şi Sfânta icoană; iar cuprinsul lui este acesta: *Eu, Iordache Nicolau, zugrav din oraşul Iaşi, am zugrăvit această Sfântă icoană a Maicii lui Dumnezeu, cu însăşi mâna mea, la care a urmat o minune prea slăvită, în modul următor: după ce am isprăvit veşmintele, după meşteşugul zugrăvirei mele, m-am apucat să lucrez Feţele Maicii Domnului şi a Domnului nostru Iisus Christos; după ce am dat mâna întâia şi a doua, de noapte apucându-mă ca să o zugrăvesc desăvârşit, privind eu la chipuri, cu totul au ieşit dimpotrivă, pentru care foarte mult m-am mâhnit, socotind că mi-am uitat meşteşugul; şi aşa, fiind seară, m-am culcat scârbit, nemâncând nimic în ziua aceea, socotind că a doua zi, sculându-mă, să mă apuc mai cu dinadinsul.*

După ce m-am sculat a doua zi, mai întâi am făcut trei metanii Maicii lui Dumnezeu, rugându-mă ca să-mi lumineze mintea, să pot isprăvi Sfânta ei icoană, şi când m-am dus să mă apuc de lucru - o, prea slăvite minunile Maicii lui Dumnezeu! - s-au aflat chipurile drese desăvârşit precum se vede; şi eu văzând această minune, n-am mai adaos a-mi mai pune condeiul, fără numai am dat lustrul cuviincios, deşi cu greşeală am făcut aceasta, ca să dau lustru la o asemenea minune. Aceasta este povestirea acestei Sfinte icoane.

Iordache Nicolau, 1863, iunie 29, Iaşi

Minunea aceasta s-a întâmplat noaptea, spre 28 iunie; iar pomenirea minunatei zugrăviri a acestei Sfinte icoane s-a pus la 12 iulie, fiindcă la 13 avem Soborul Arhanghelului Gavriil, care, ca unul ce întotdeauna este slujitor de aproape al Maicii Domnului, credem că tot prin el s-a săvârşit şi această minune.

Pe lângă aceasta, era cu greu să se pună două praznice cu privegheri de toată noaptea unul după altul, adică la 28 şi 29 iunie, când se prăznuiesc şi Sfinţii apostoli Petru şi Pavel. Şi s-a aşezat să se facă praznic mare, cu privegheri de toată noaptea, care se numeşte şi cel de-al doilea hram al Schitului românesc Prodromu, adică al Sfintei icoane a Maicii Domnului Prodromiţa.

Minunea aceasta, după cum am zis, văzând-o zugravul, nu se pricepea cum s-a făcut aceasta. Asemenea şi ucenicii lui, văzând, i-a cuprins mirarea şi au început a chema prietenii şi vecinii de prin preajmă ca să vadă, şi îndată s-a umplut casa zugravului de lume multă, care se minuna de proslăvirea Sfintei icoane, şi toţi se închinau, aprinzând lumânări, îndulcindu-se duhovniceşte de privirea Sfintelor Feţe, aşa de bine încuviinţate şi minunate, pline de har şi o frumuseţe neasemănată, care deodată aduc la evlavie şi respect pe oricare privitor.

Părinţii Nifon şi Nectarie cu ceilalţi, fiind la Metocul din oraşul Iaşi, îngrijoraţi şi întristaţi, neştiind nimic de această minune, fără de veste văd că vine unul din ucenicii zugravului foarte repede, zicând în gura mare:„Să trimiteţi curând să ia Sfânta icoană, fiindcă în noaptea aceasta singură s-a zugrăvit, şi s-a adunat lume multă, încât nu mai încape, privind la minunea Sfintei icoane!”

Deocamdată părinţii nu credeau cele zise de vestitor, şi cu gândul acesta au trimis pe părintele Dositei schimonahul, îngrijitorul Metocului şi, ajungând ei la casa zugravului, nu puteau intra să vadă Sfânta icoană de îmbulzeala poporului; deci îndată, luând o trăsură şi învelind Sfânta icoană cu o pânză curată, au adus-o la Metoc, urmând şi poporul. Iar în Metoc venind, au închis porţile curţii şi n-au mai lăsat pe nimeni să intre, până se vor sfătui ce este de făcut.

Apoi grabnic au făcut cunoscut Sfintei Mitropolii de această minune; şi venind însuşi prea sfinţitul mitropolit Calinic Miclescu, cu câţiva clerici, fiind aproape Metocul de Sfânta Mitropolie, au văzut cu toţii Sfânta icoană şi, crezând, s-au închinat cu toată evlavia, minunându-se şi zicând: *„Cu adevărat mare dar ne-a dăruit Maica Domnului prin această minunată şi proslăvită icoană a sa!”* Apoi mitropolitul a dat binecuvântare ca să se sfinţească apa; şi îndată a năvălit lume multă la Metoc, spre închinarea Sfintei icoane, cerând a se citi acatiste şi a se face aghiasmă.

Şi îndată a început darul Maicii lui Dumnezeu a lucra prin Sfânta icoană şi a face minuni pe care, din cele multe, puţine le vom spune aici, câte s-au putut ţine minte cu de-amănuntul, spre slava lui Dumnezeu şi a prea curatei Sale Maici, şi pentru ca să nu mâniem pe Dumnezeu, tăcând adevărul; că pe unele le-au văzut cu ochii lor

părinţii Nifon şi Nectarie, împreună cu alţi preoţi şi monahi, cât timp au stat cu Sfânta icoană în ţară, iar altele s-au văzut de toţi părinţii, când s-a dus Sfânta icoană la Schit, în Sfântul Munte, şi s-a pus în biserica mare.

***

Un om avea albeaţă pe amândoi ochii, încât se vedeau luminile ochilor lui ca laptele de albe; şi aducându-l, s-a închinat la Sfânta icoană; şi stropindu-l şi spălându-i ochii cu aghiasmă, i-au dat de a şi băut, luând şi acasă ca să bea şi să se mai spele, spunându-i să aibă credinţă la Maica Domnului; şi aşa făcând, peste trei zile a venit ca să mulţumească Maicii lui Dumnezeu, arătându-şi ochii că s-au curăţit şi vedeau luminat.

***

Un alt om avea lepră peste tot trupul, încât era numai răni; şi închinându-se cu credinţă, bând şi stropindu-se cu aghiasmă, a căzut lepra de pe trupul său ca nişte solzi şi s-a curăţit.

***

Un boier a venit şi a spus că fiul său, acum de trei zile, numai pentru că suflă se mai cunoaşte cum că este viu, şi zace în pat cu totul mort. Deci, rugându-se Maicii Domnului la Sfânta icoană, cu credinţă, cu lacrimi şi cu evlavie, a luat aghiasmă şi, stropind copilul, dându-i şi în gură puţină ca să bea, îndată s-a deşteptat şi s-a sculat cu totul sănătos. Apoi, de bucurie, l-a adus tatăl său de s-a închinat la Sfânta icoană şi a mulţumit Maicii lui Dumnezeu cu lacrimi şi cu daruri.

***

Acestea şi altele multe: bolnavi de friguri, surzi, cu dureri de cap şi de măsele, de ochi, de vătămături, îndrăciţi, care suferă de epilepsie şi alte multe feluri de boli s-au tămăduit prin această Sfântă icoană, pe care minuni părinţii de la Metoc nu le-au mai însemnat, fiind covârşiţi de îmbulzeala poporului, care cerea neîncetat a le citi paraclise, acatiste şi aghiasme, încât nu puteau să ţină cont de cine cu ce se foloseşte, şi mai ales că erau ameninţaţi de orăşeni a le opri icoana acolo, zicând că lor li se cuvine, fiindcă în Iaşi s-a făcut minunea cu zugrăvirea dumnezeieştilor Feţe. Acestea înţelegând părinţii Nifon şi Nectarie, şi văzând că se înmulţeşte poporul, venind neîncetat, s-au temut să nu le oprească Sfânta icoană, astfel că, luând-o cu grăbire, au plecat spre Sfântul Munte.

Plecând din Iaşi, au venit cu Sfânta icoană în oraşul Huşi. Dar şi acolo, mare minune! Cum a simţit poporul? Căci seara târziu au sosit la Episcopie, şi a doua zi, când s-a luminat, tot oraşul a prins de veste, ca şi cum le-ar fi vestit cineva, şi

îndată s-a umplut Episcopia de popor. Însă părinţii şi de aici îndată au plecat, temându-se ca nu cumva să-i urmărească de la Mitropolie, că acum se înştiinţase şi domnitorul Alexandru Ioan Cuza şi zicea: *„Să se oprească Sfânta icoană, fiindcă s-a făcut minunea în ţară!”*

De acolo au mers în oraşul Bârlad, şi au dus Sfânta icoană în casa Doamnei Ecaterina Şuţu, care cu multă dragoste şi cucernicie a primit-o. Aci, aflând protoiereul, a poftit pre părinţi să aducă Sfânta icoană în catedrala oraşului, ca să se închine lumea mai cu înlesnire. Mergând cu Sfânta icoană în biserică, şi începând a se închina mulţimea din acel oraş, iarăşi a săvârşit şi acolo multe minuni, dintre care vom spune pe una mai însemnată.

***

Era în oraş un învăţător şi înţelept bine pregătit în ştiinţele profane, care avea la şcoala lui pe fiii celor mai însemnate persoane de acolo, şi spuneau despre dânsul bârlădenii că este foarte de treabă şi cinstit, însă nu are evlavie la cele sfinte, şi la biserică nu merge, fără numai la Sfintele Paşti. Acela, auzind de venirea Sfintei icoane, a trimis trăsura sa, rugând pe părinţi să facă osteneală să meargă cu Sfânta pcoană la casa lui; dar părinţii nu au voit, trimiţându-i răspuns că mai cuviincios este să vie el la Sfânta icoană.

Astfel, a trimis trăsura în trei rânduri, ca să meargă părinţii cu icoana la el; şi mai rugându-i pe părinţi şi alte persoane de vază, s-au îndemnat aceştia a merge cu icoana la dânsul, pentru folosul sufletului lui. Deci, când au voit să ia părinţii Sfânta icoană şi să o pună în trăsură, aşa de grea s-a făcut încât abia patru oameni cu mare greutate au dus-o până la trăsură, iar când au voit să o pună în trăsură, a trosnit aşa de tare tocul în care era Sfânta icoană încât toţi s-au spăimântat, şi caii de la trăsură au tresărit, iar tocul icoanei s-a desfăcut din toate încheieturile lui.

Atunci au cunoscut toţi că nu voieşte Maica lui Dumnezeu să meargă acolo unde nu era evlavie şi credinţă, ci numai o iscodire şi defăimare; iară înapoi întorcând-o, doi oameni au adus-o prea uşor.

***

Asemenea, o femeie de neam mare, evlavioasă dar greu bolnavă, fiind afară la moşie, auzind de Sfânta icoană şi de minunile pe care le face, voia să meargă în oraş ca să i se închine şi să ceară sănătate la Maica Domnului, dar se temea să se suie în trăsură, ca să nu moară pe drum, până în oraş. I s-a arătat Maica Domnului în chipul acestei Sfinte icoane în vis, poruncindu-i să se scoale curând şi să vie la Bârlad, ca să se închine Maicii Domnului şi să se binecuvânteze de la Sfânta

icoană; şi cum s-a suit în trăsură, îndată s-a simţit sănătoasă, şi venind la părinţi, a mărturisit, zicând: „Cu adevărat, pe această Sfântă icoană o am văzut astă-noapte în vis, care mi-a zis să viu cât mai degrabă la Bârlad, să apuc închinarea ei, şi acum iată-mă cât sunt de sănătoasă!” Şi ea dădu slavă Maicii Domnului.

&&&

De acolo au venit părinţii cu Sfânta icoană la Galaţi şi au pus-o în Biserica Sfinţilor Împăraţi.

***

La această biserică, un zugrav lucra meşteşugul său şi, văzând el îmbulzeala poporului care se închina şi admira Sfânta icoană, i s-a părut ceva străin şi a început a-i ocărî pe oameni. „Nu vă amăgiţi, că greşiţi; un bun pictor poate să zugrăvească o icoană mult mai frumoasă ca aceasta”- şi altele mai multe zicea.

Acestea bârfind, însuşi se uita cu obrăznicie la faţa Sfintei icoane, ocărând poporul în gura mare. Şi iată că, deodată, Maica lui Dumnezeu, prin schimbarea feţei sale atât l-a îngrozit, încât s-a înfricoşat cu totul, şi apoi el singur s-a făcut propovăduitor poporului, zicându-le să creadă că într-adevăr Sfânta icoană cu minune dumnezeiască este zugrăvită, că face semne mai presus de fire şi este făcătoare de minuni.

&&&

După plecarea Sfintei icoane din Iaşi, a urmat o prea slăvită minune, de mare mirare în acel ţinut.

***

Un evreu cu soţia şi copiii ţinea un han la drum; acel evreu, ducându-se după negoţul său, a lăsat în han pe soţia sa cu copiii şi o slugă. S-a întâmplat însă şi a murit evreul acolo unde s-a dus, şi un alt prieten al lui, asemenea evreu, îngropându-l, a luat marfa şi banii rămaşi, aducându-le evreicei, soţiei mortului, spunându-i de întâmplarea morţii bărbatului ei.

Iară după ce s-a dus acel evreu străin, vrăjmaşul a pus în mintea slugii ca să omoare pe evreică şi, luându-i averea, să se ducă de acolo. Deci pândind o noapte când evreica era singură numai cu copiii, a intrat la dânsa pe când dormea şi a început a o ameninţa că o va omorî de nu-i va da banii pe care-i are; ea, văzând primejdia, şi

după toate rugăminţile nefolosind nimica, a scos tot ce avea şi i-a dat, numai să-şi scape viaţa.

Luând sluga aceea banii şi lucrurile date, a intrat în altă grijă, socotind că evreica are să spună oricui va veni în han, şi va fi vădit. Deci, ca să fie fără de grijă, a socotit în gândul său să o spânzure; şi, gătind acela spânzurătoarea, evreica se ruga către dânsul ca să o lase cu viaţă; el însă îşi căuta de planul său.

Între acestea şi-a adus aminte evreica de această Sfântă icoană şi de minunile ei, precum auzise de pe la trecători, fiindcă străbătuse această veste pretutindeni, şi la acea nevoie a început cu lacrimi a se ruga ca o creştină, zicând: *„Maica Domnului, dacă Chipul tău cu adevărat s-a zugrăvit cu dumnezeiască minune, precum am auzit, şi tu eşti adevărată Născătoare de Dumnezeu, izbăveşte-mă de această primejdie, şi atunci voi crede şi mă voi boteza cu toată casa mea!”*

Acestea şi alte mai multe zicându-le femeia, cu mare plângere, sluga s-a apropiat de ea, gata să-i pună laţul de gât, dar, socotind el că este prea sus şi nu o va putea ridica, l-a lăsat puţin mai jos şi apoi, suindu-se pe scaun, a pus laţul în gâtul său, să vadă de este potrivit; şi, cu îngăduinţa lui Dumnezeu, a călcat strâmb pe scaun şi îndată a sărit scaunul de sub picioarele lui, rămânând singur spânzurat.

Văzând evreica această minune, a rămas încremenită de frică şi, socotind minunea, a crezut cu toată casa ei şi s-a botezat după cum făgăduise.

&&&

La plecarea părinţilor Nifon şi Nectarie din Galaţi cu Sfânta icoană, aproape de pornire fiind, s-a făcut chipul Sfintei icoane numai valuri de-a lungul obrazului, ca asudată; apoi, intrând într-un vapor austriac, Loid, se mirau toţi cei de acolo de chipul cel minunat al Maicii Domnului, nu numai pasagerii creştini ortodocşi, dar şi ceilalţi, cinstindu-l şi închinându-i-se.

Ajungând părinţii cu Sfânta icoană în Sfântul Munte, la arsanaua Mănăstirii româneşti, au trimis veste sus, la Monastire, ca să se pogoare preoţii îmbrăcaţi în sfintele veşminte, cu cântări şi tămâieri, spre întâmpinarea Sfintei icoane; şi aşa, ducând-o în sunetul clopotelor, au aşezat-o în sfânta biserică mare, unde se vede până azi şi toţi câţi intră i se închină cu multă evlavie şi o sărută. După aceasta, cu sfatul de obşte, s-a făcut rânduială şi s-a întocmit slujbă, ca să i se facă pomenire în fiecare an, cu milostenii la toţi câţi se vor aduna din toate părţile.

***

Se afla pe atunci în Schit un monah topit de boală, cu numele Inochentie, care numai prin suflare se cunoştea că este viu, de trei săptămâni nemâncat, şi nu mai putea vorbi nicidecum. Dar cum a intrat Sfânta icoană în Monastire, ca dintr-un somn s-a trezit şi a cunoscut că a venit icoana Maicii Domnului, cu care împreună darul şi îndurările sale. Deci a cerut ca să-l ducă în biserică şi, închinându-se, acestea a grăit către Sfânta icoană: *„Maica lui Dumnezeu, de-mi este de folos să mai trăiesc, însănătoşeşte-mă, căci cred că poţi, iar de nu, fie voia ta; cum voieşti, Stăpâna mea, şi cum cunoşti, aşa fă cu mine!”*

Acestea zicându-le, s-a întors la chilia sa, vesel şi plin de duhovnicească bucurie; însă nu a spus nimic, ci îndată a cerut cămaşă curată, ca să se schimbe, apoi a cerut să se îmbrace în toată rânduiala monahicească, că era schimnic, şi să se împărtăşească cu preacuratele Taine.

După aceea, trecând ca un ceas de când se închinase la Sfânta icoană, şi-a dat duhul şi s-a dus să stea înaintea înfricoşatului Judecător, având drept protectoare pe însăşi Maica lui Hristos Dumnezeu, spre a-i mijloci fericirea veşnicei Împărăţii Cereşti.

***

Un alt monah din Schit, anume Serghie, crezându-şi minţii sale şi bizuindu-se în sineşi, a ieşit din Schit, nespunând nimănui, şi a intrat într-o peşteră pustie, socotind să se apuce de o nevoinţă călugărească mai mare. Odată, rugându-se el după obicei, s-a pogorât deasupra capului său un luceafăr; şi sta aşa în vederea ochilor lui, însă el îşi făcea canonul său, încurajându-se; apoi acel luceafăr atât de tare a trăsnit încât monahul, plin de spaimă, a căzut la pământ ca un mort; şi tocmai după trei zile s-a deşteptat, însă surd cu desăvârşire şi de tot slăbit; şi cum a putut, a venit la Schit şi a mărturisit întâmplarea ispitei drăceşti, dar nu auzea nicidecum, ci numai prin scris se înţelegea cu ceilalţi.

Văzându-l părinţii şi făcându-li-se milă de el, l-au dus în biserică, la Sfânta icoană a Maicii Domnului, şi înălţând cu dinadinsul rugăciuni de umilinţă pentru el, l-a vindecat Maica lui Dumnezeu, redându-i auzul.

***

Altădată, pe un meşter dintre cei ce lucrau în Monastire, după neîncercate judecăţile lui Dumnezeu, l-a apucat un duh necurat, care foarte rău îl muncea; şi aducându-l fraţii dinaintea Sfintei icoane, citindu-i Acatistul şi Paraclisul, grabnic s-a izbăvit omul de acea bântuială drăcească.

&&&

În Moldova s-au făcut multe minuni de la Maica Domnului prin această Sfântă icoană, pe care, precum am zis mai sus, Părinţii nu s-au gândit să le însemneze cu de-amănuntul, fiind cuprinşi de mare bucurie şi îndestulaţi că au câştigat un asemenea nepreţuit şi scump odor pentru Sfânta Monastire din nou întemeiată, care nu avea cu ce să se proslăvească; iar cele spuse sunt numai care s-au văzut cu ochii de părinţii noştri şi le-au ţinut minte, iar altele ni le-au spus cei care s-au folosit de la această Sfântă icoană.

S-au pus în scris aceste puţine lucruri, întru slava Maicii lui Dumnezeu şi spre folosul celor care nu cunosc minunea zugrăvirii acestei Sfinte icoane, împlinind din parte datoria pe cât am putut. Şi mărturisim şi credem cu toată inima că Maica lui Dumnezeu, pentru bunătatea sa, spre folosul celor ce cred şi o cinstesc cu cre-dinţă şi cu dragoste, pururea a săvârşit şi săvârşeşte minuni, până la sfârşitul veacului.

Sfinții mucenici Proclu și Ilarie

Sfinții mucenici Proclu și Ilarie (†100; sau începutul sec. II) erau originari din orașul Calipta, aproape de Ancira (Galatia - Asia Mică).

Sfinții mucenici au pătimit în vremea împăratului Traian (98-117), din porunca guvernatorului Maxim.

Sfântul Mucenic Proclu a fost prins și supus supliciilor deoarece a mărturisit cu mult curaj pe Hristos și a refuzat să se lepede de dreapta credință. În cele din urmă a suferit moarte martirică fiind ucis cu săgeți, în afara orașului.

În drum spre locul martirajului, i-a ieșit în cale Sfântul Ilarie, nepotul său de frate. Acesta l-a îmbrățișat și a mărturisit că și el este creștin, fapt pentru care a fost întemnițat.

După trei zile, Sfântul Ilarie refuzând să se lepede de dreapta credință a fost ucis prin decapitare din porunca guvernatorului Maxim.

Creștinii din orașul Calipta au luat trupurile mucenicilor și i-au îngropat noaptea, în taină, în același mormânt.

Sfânta Veronica

Sfânta Veronica (sec. I) - Era originară din Cezareea lui Filip - Paneas (în apropiere de Muntele Hermon, în nordul Tării Sfinte).

Potrivit unei vechi tradiții Sfânta Veronica este femeia pe care Mântuitorul Iisus Hristos a vindecat-o de boală grea, așa cum ne spune și Evanghelia după Matei: „iată o femeie cu scurgere de sânge de doisprezece ani, apropiindu-se de El pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui. Căci zicea în gândul ei: Numai să mă ating de

haina Lui și mă voi face sănătoasă; Iar Iisus, întorcându-Se și văzând-o, i-a zis: Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit. Și s-a tămăduit femeia din ceasul acela" (Mt. cap. 9, vs. 20)

De asemenea, se pare că Sfânta Veronica a fost femeia care I-a șters fața Mântuitorului Iisus Hristos, în timpul patimilor Sale, pe drumul Golgotei. Pe această pânză s-a imprimat chipul Mântuitorului, rămânând cunoscută în istorie ca Sfânta Mahramă - prima icoană a Mântuitorului, una nefăcută de o mână omenească.

Sfântul cuvios Paisie Aghioritul

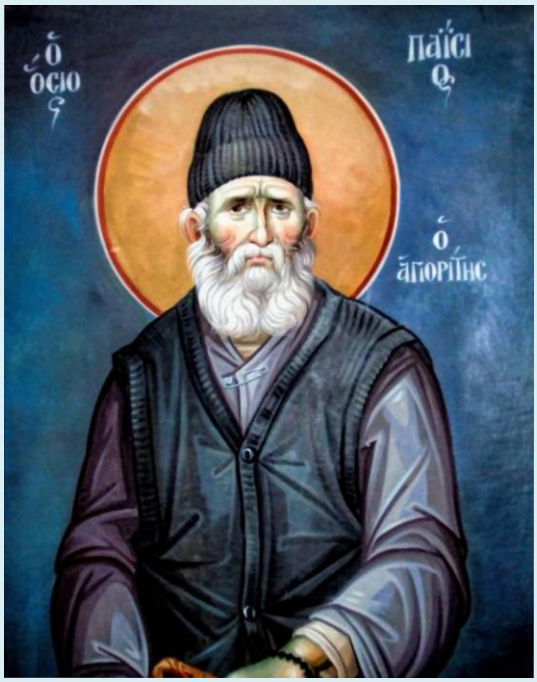

Sfântul cuvios Paisie Aghioritul este unul dintre cei mai iubiţi părinţi care au vieţuit la Sfântul Munte Athos.

Stareţul Paisie s-a născut în Farasa Capadociei - Asia Mică, în 25 iulie 1924. A intrat în obştea Mănăstirii Esfigmenu din Sfântul Munte Athos în 1953, iar în anul următor a fost făcut rasofor, primind numele Averchie.

În 1956, a plecat la Mănăstirea Filotheu, urmând ca la 3 martie 1957 să fie făcut stavrofor, primind schima mică şi luând numele Paisie. În 1958 se mută la Mănăstirea Naşterii Maicii Domnului, la Stomio - Koniţa, unde a rămas până în 1962, când a plecat în peninsula Sinai şi a locuit la Chilia Sfinţilor Galaction şi

Epistimia. În 1964, a revenit la Sfântul Munte şi s-a stabilit la Schitul Ivironului, la Chilia Sfinţilor Arhangheli.

A primit schima mare în 11 ianuarie 1966. De numele său este legată şi istoria Mănăstirii Sfântului Ioan Evanghelistul şi Teologul din Suroti, căreia i-a pus temeliile de zid şi cele duhovniceşti.

Pe la sfârşitul lui 1967, s-a dus la Katunakia (Muntele Athos) şi s-a stabilit la Chilia Sfântului Ipatie a Mănăstirii Marea Lavră.

În 1968, a mers la Mănăstirea Stavronikita, unde a ajutat la trecerea acesteia de la viaţa idioritmică la cea chinovială, precum şi la punerea bazelor duhovniceşti ale noii obşti.

În data de 1 martie 1969 s-a mutat la Chilia „Sfânta Cruce“, unde a rămas până în 1979, când s-a înscris ca monah aparţinând de Mănăstirea Kutlumuş şi a preluat Chilia Naşterii Maicii Domnului la Panaguda, locul unde au primit ajutor mii de suflete.

Pe 4 noiembrie 1993, a ieşit pentru ultima oară din Sfântul Munte, pentru a fi prezent, ca de obicei, la privegherea sărbătorii Sfântului Arsenie (10 noiembrie), la Mănăstirea „Sfântul Ioan Evanghelistul“ din Suroti.

La scurt timp, i s-a descoperit o tumoare canceroasă la intestinul gros şi s-a luat hotărârea de a fi operat pe data de 4 februarie 1994. A stat internat la Spitalul Theaghenio (Tesalonic) timp de 10 zile, după care a fost adus să se refacă la Mănăstirea Suroti. Însă starea sănătăţii sale s-a înrăutăţit şi mai mult.

În 12 iulie 1994, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului, fiind înmormântat la mănăstirea din Suroti, lângă Tesalonic, potrivit dorinţei sale.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei cuvioase Veronica

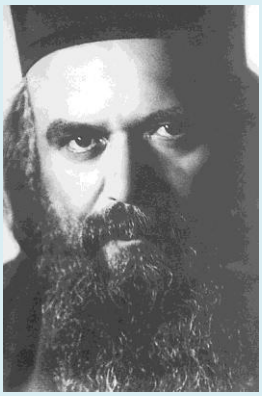

Această Veronică este femeia cu scurgerea de sânge pe care a vindecat-o Domnul (Matei 9:20).

Din mare recunoştinţă faţă de Stăpânul şi Vindecătorul, Veronica a poruncit să i se ridice o statuie a Mântuitorului, înaintea căreia ea se închina lui Dumnezeu.

Potrivit tradiţiei, această statuie s-a păstrat până în vremea lui Iulian, apostatul care a îndrăznit să o modifice, astfel încât să semene cu idolul lui Zeus. Această statuie exemplifică rarele cazuri de folosire a reprezentărilor statuare în Sfânta Biserică ortodoxă din Răsărit.

După cum se ştie, redarea chipurilor persoanelor dumnezeieşti şi a persoanelor sfinte prin statuar a devenit ulterior practică prin excelenţă a bisericii romano-catolice în apus.

Sfânta Veronica s-a închinat Domnului şi Dumnezeului ei şi al nostru Iisus Hristos până la sfârşitul vieţii ei, care a fost cu pace.

Fii împreună cu Hristos în Patimi şi nu împotriva Lui!

Când auzi lovitura ciocanului asupra prea cinstitelor Sale mâini, tu strigă: Au! Când sunt bătute cuiele în prea cinstitele Sale picioare, tu iarăşi vaită-te, ca şi cum fierul s-ar înfige în trupul tău.

***

În această săptămână urmează paşii Domnului Hristos, şi fii mereu alături Lui, spre deosebire de judecătorii şi chinuitorii Lui. Şi iubeşte-l cu toată inima ta.

Când evreii Îl pălmuiesc, tu întinde mâna ta în apărare şi primeşte palma în locul Lui. Când Îl scuipă, tu spune: scuipătorilor, ce veţi arunca unii altora în faţă, dacă asupra Lui folosiţi tot scuipatul vostru, toată alcătuirea voastră?

Mergi după El pe Calea Patimilor, şi poartă crucea Lui împreună cu Simon Kirineanul, şi împreună cu fericita Veronica şterge-i faţa de praf şi sânge, şi împreună cu mironosiţele plângi şi umezeşte-i buzele uscate cu un pahar de apă rece, şi răcoreşte-i fruntea înfierbântată. Dăruieşte-i întreagă inima ta şi iubeşte-l cu toată inima ta în ceasurile umilinţei Lui.

Când auzi lovitura ciocanului asupra prea cinstitelor Sale mâini, tu strigă: Au! Când sunt bătute cuiele în prea cinstitele Sale picioare, tu iarăşi vaită-te, ca şi cum fierul s-ar înfige în trupul tău.

Închină-te Preasfintei Sale Maici şi sărută poala şi mânecile veşmintelor sale. Nu-i spune nimic. Nu o întreba nimic. Închină-te încă o dată sfintei sale dureri. Şi încă o dată sfintei sale tăceri. Spune în sineţi: Preacinstită Maică, şi eu Îl iubesc cu toată inima mea.

Scoate inima ta şi pune-o în trupul Său şi uită de sine. Fii în El şi rabdă ce rabdă El şi cu totul să mori pentru sine. Mori înaintea Lui.

Când Iosif şi Nicodim Îl pogoară în mormânt, tu caută să fii împreună cu El în mormânt. Închipuie-ți că nu eşti viu în această lume. Ca o umbră să stai undeva aproape de mormânt, şi viaţa ta să o priveşti ca fiind în mormânt. Şi iţi va fi dulce, foarte dulce, moartea cu El şi întru El.

Oare cu cât mai dulce va fi învierea cu El şi întru El, când a treia zi te vor lumina îngerii la mormânt?! Oştenii Împăratului merg înaintea Împăratului, feţele lor-s ca fulgere arzătoare, iar veşmintele albe-s ca zăpada. Iar când îngerii lui Dumnezeu vor lumina în întunericul Golgotei şi în întunericul sufletului tău, atunci te vei simţi ca un om nou.

Şi când, tremurând, vei privi Minunea Minunilor, şi nu vei şti dacă să te ascunzi sau să fugi sau să i te arăţi, iată, El întâiul se va apropia de tine şi ca pe Maria te va chema după nume. Iar când El te va numi prin glasul Lui, ca printr-un fir electric va intra în tine un nou curent, o nouă viaţă, o nouă putere. Şi El îţi va întoarce inima ta, ţi-o va da şi pe a Lui. Şi tu, tremurând, vei cădea la picioarele Lui şi, printre suspine, vei striga precum Toma: Domnul Meu şi Dumnezeul Meu, slavă Ţie!

(Sfântul Nicolae Velimirovici, Inima în marele Post, Editura Predania, Bucureşti, 2010, pp. 23-25)

Pildele Sfintei Veronica - pâlpâiri de Lumină în mijlocul stăpânirii întunericului sau mila ca marturisire a lui Hristos

Pe drumul Golgotei Mântuitorului ni se arată mai multe prilejuri de a înţelege cum putem noi, oameni simpli şi neputincioşi, nu numai să nu participăm sau să fim complici la uciderea prin batjocură şi hulă a lui Hristos, dar să şi aducem o mângâiere, să Îl vedem şi să Îl cercetăm pe Cel ce se regăseşte în toţi fraţii noştri mai mici.

Unul din aceste prilejuri sfinte este şi pilda Sfintei cuvioase şi mironosiţe Veronica. Viaţa sa ne arată că ea este femeia despre care ne relatează Evanghelia, care având de 12 ani scurgere de sânge, a fost tămăduită doar atingându-se de poala hainei Mântuitorului. La puţină vremea, cuvioasa avea să aibă ocazia să-I "întoarcă" acest dar minunat şi mai degrabă, sieşi să-şi sporească darul - şi apoi să-l împartă mai departe omenirii, prin ceea ce numim prima Icoană nefăcută de mână - printr-un

gest care avea să implice şi el, legătura tămăduitoare cu aceeaşi substanţă a vieţii, sângele, de această dată al Dumnezeului-Om.

Aşadar, în timp ce Mântuitorul nostru era dus, printre biciuiri, înjurături, blasfemii, scuipături şi urlete ale soldaţilor şi ale celor ce L-au condamnat la moarte, ***"văzând Sfânta Veronica prin fereastra casei părinteşti pre Stăpânul Hristos dus la răstignire, s-a umplut de negrăită milă de Cel ce lucra Tainele mântuirii şi cunoscându-L, I-a cântat: Aliluia!" (din Acatistul Sfintei).***

Această negrăită milă o împinge pe Veronica să facă un gest temerar: să intre în mulţimea isterizată şi asmuţită împotriva lui Hristos şi să Îi şteargă cu marama sa Chipul Său cel Sfânt, iubit şi frumos, ce era acoperit de şiroaie de sânge, de sudoare şi de urmele loviturilor sălbatice. Lucrul nu va fi fost uşor - Hristos era păzit straşnic de soldaţii romani, să te apropii de un osândit era foarte periculos - gestul Veronicăi putea însemna pentru ea să împărtăşească şi pedeapsa dată lui Hristos. Aşadar, mila înseamnă, aici şi un curaj "nebunesc", în sens bun.

Proscris, blestemat şi oferind un "spectacol" dureros, plin de tumefierile rănilor, Hristos avea acum un aspect jalnic şi respingător, departe şi străin de măreţia şi frumuseţea Învăţătorului care îi copleşea cu slava sa până şi pe cei trimişi să-l prindă: ***"Nu avea nici chip, nici frumuseţe, ca să ne uităm la El, şi nici o înfăţişare, ca să ne fie drag" (Isaia 53, 2).***

Ştim bine că, adesea, un om zdrobit şi schimonosit de lovituri trezeşte în firile noastre căzute şi egoiste mai mult o reacţie de silă, de repulsie (amestecată poate cu mila firească), mai mult decât una de iubire. Ne ferim de el ca de un om beat, ne e frică să nu ne murdărească hainele cu picături de sânge.

Fapta Sfintei Veronica arată, aşadar şi o promptitudine, un firesc al milei, neaşteptat în acel tablou plin de deznădejde şi de ucidere. Evangheliile ne arată că mai erau femei care plângeau la vederea lui Hristos - dar plânsul lor era de jale, de tânguire, era fără nădejde. Era un plâns ce încremeneşte, pentru că nu vede izbăvirea. Plângeau pe omul ce era osândit. Or, Sfânta Veronica are o durere a inimii care te face să ţâşneşti din locul unde te ţintuieşte deznădejdea şi să aduci o uşurare, fie cât de mică, celui care se împleticeşte neputincios sub povara de neînchipuit a Crucii.

Sfânta Veronica trebuie să ne fie pildă în orice împrejurare a vieţii. În primul rând, pentru că în fiecare dintre noi Chipul lui Hristos se află batjocorit, în fiecare clipă, de nesimţirea cu care Îl pironim pe cruce, iară şi iară, cu păcatele şi nemilostivirea

noastră. Şi pentru multe vom fi judecaţi, însă mai mult pentru lipsa de milă faţă de Domnul care, în loc să stea pe tronul inimii, stă aruncat şi nebăgat în seamă, precum Iov, pe madarul gunoaielor patimilor noastre, aruncat afară din cetatea inimii, ajunsă cetate a Sodomei şi Gomorei. ***Ce ne-a făcut nouă Dumnezeul nostru ca să Îi răsplătim astfel?*** Curajul milei poate însemna, în acest caz, curajul de a ne privi aşa cum suntem în oglinda conştiinţei noastre. Fără farduri, fără îndreptăţiri, fără… Curajul acesta este un prim pas spre mucenicia albă, mucenicia conştiinţei.

Apoi, Sfânta Veronica ne stă, apoi, pildă de milostivire faţă de cei neînsemnaţi, proscrişi, batjocoriţi, zdrobiţi de malaxorul acestei lumi şi aruncaţi ca o cârpă murdară la marginea ei. Faţă de cei mici şi nebăgaţi în seamă, care sunt aruncaţi ca "gunoiul lumii" şi condamnaţi de lumea aceasta în numele eficienţei economice, ai deşteptăciunii, ai idealurilor umanităţi, ai binelui colectiv, ai "corectitudinii", ai "intereselor superioare" (şi impersonale) şi chiar ai dreptăţii omeneşti.

Şi de aceştia avem tendinţa să ne ferim cu frică, să întoarcem capul şi să ne acoperim faţa ca să nu se poată spune că am văzut suferinţa lor nedreaptă, că am ştiut şi că am fost complici la ea, ba chiar simţim că avem toată liniştea şi puterea să-i judecăm fără grijă. Nu ne e deloc frică să-i condamnăm pe ei dacă îndrăznesc să-şi strige durerea şi să ne tulbure, astfel, liniştea, ci ne înspăimântă numai gândul că… nu care cumva să intrăm şi noi în rândul lor, pierzând girul şi acceptarea lumii, pierzându-ne partea cea mai bună ("care ni se cuvine") de la ospăţul slavei acestei vieţi deşarte.

Mila, în acest moment, devine act de mărturisire a celuilalt ca persoană. Având milă de celălalt, îl mărturisim pe el ca om demn, el însuşi chip sau icoana Dumnezeirii, ca persoană vie, ca suflet care aşteaptă şi el un cuvânt bun, un pahar cu apă, o mângâiere, o îmbrăţişare caldă. Mărturisindu-l ca om, ca făptură vie, ca valoare în sine, Îl mărturisim pe Însuşi Hristos.

"Dispreţuit era şi cel din urmă dintre oameni; om al durerilor şi cunoscător al suferinţei, unul înaintea căruia să-ţi acoperi faţa; dispreţuit şi nebăgat în seamă" (Isaia 53, 3). "Iar eu sunt vierme şi nu om, ocara oamenilor şi defăimarea poporului" (Ps. 21, 6). Aici, mila are nevoie, iarăşi, de mult curaj. Curajul de a rupe complicitatea cu prigonitorii, de a rupe tăcerea vinovată, de a rupe rândurile hoardei dezlănţuite, de a merge împotriva curentului, a majorităţii. De aceea, poate fi vorba aici uneori chiar şi de un curaj martiric, de curajul celui care îşi poate pune viaţa pentru "prietenul" său.

În fine, Sfânta Veronica ne dă pildă de mărturisire în faţa lumii a lui Hristos Însuşi, Omul-Dumnezeu.

Da, în această lume, sub ochii fiecărui neam şi fiecărei generaţii, Hristos este de 2000 de ani batjocorit, însângerat şi răstignit. Şi acum, mai mult ca oricând. Sunt ultimele suferinţe. Acum este din nou ceasul lor, ceasul întunericului. Dar până şi în acest ceas de întuneric, se poate găsi câte o modestă şi necunoscută Veronica, câte un suflet de mironosiţă adevărată dintre drept-cinstitoarele de Dumnezeu, care să aducă celui prigonit o mângâiere din dragoste adevărată. Care aduce în bezna acestei lumi o pâlpâire a milei, a curajului, a curăţiei şi mărturisirii.

Pe care, cu rugăciunile Sfintei Veronica, fie să o dobândim şi noi, înainte de sfârşit. Amin.

Părintele episcop Macarie - Cuvânt mângâietor despre purtarea împreună a Crucii: Calea împreună pătimirii cu Hristos şi cu fratele aflat în suferinţă: "Dacă un apropiat se plânge că-i e greu, primul nostru impuls nu e să împreună pătimim cu el, ci să-l moralizăm asemenea prietenilor lui Iov"

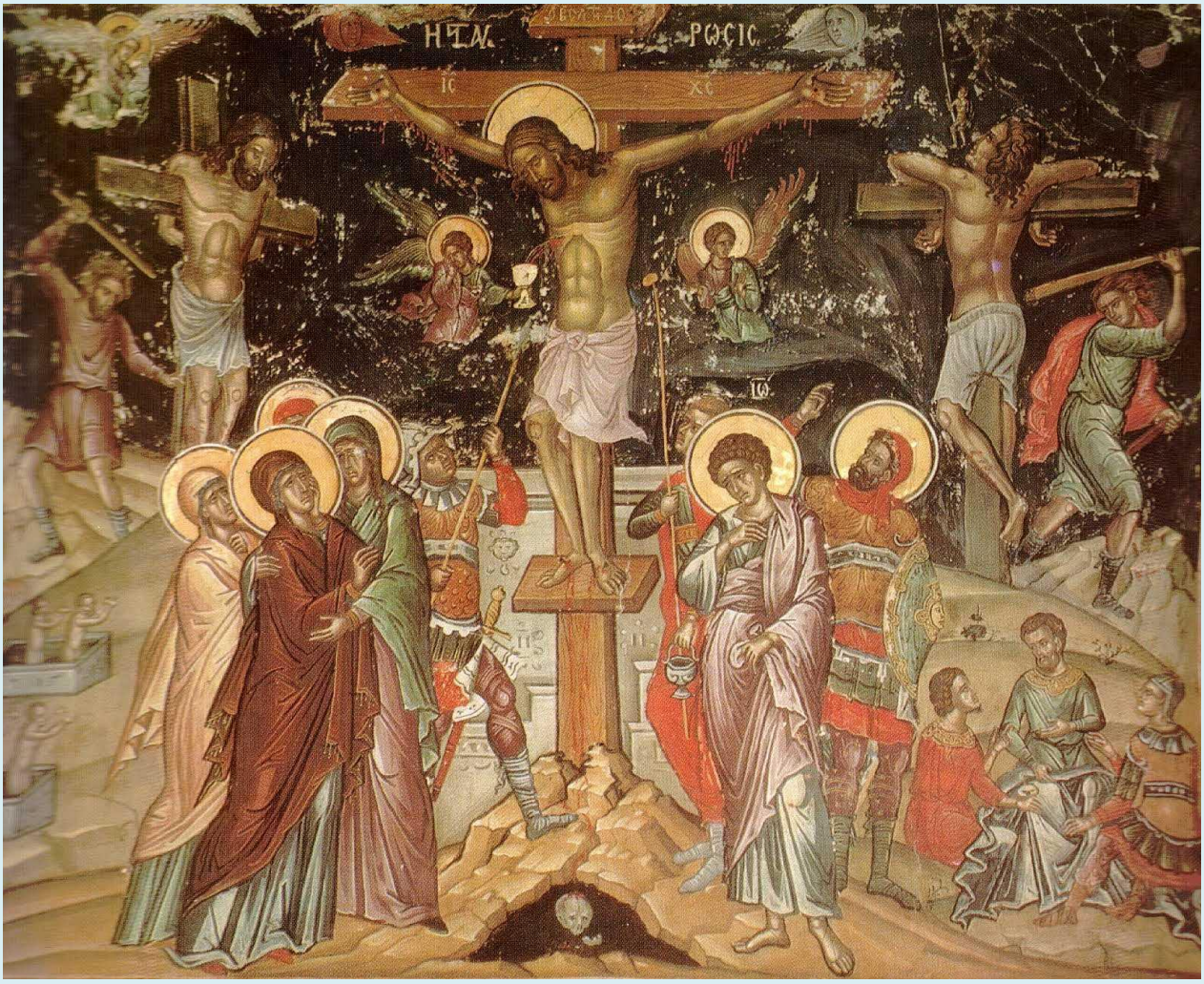

„Suferința sau calea împreună pătimirii cu Hristos" - Cuvânt rostit de către Preasfințitul părinte episcop Macarie în Catedrala Episcopală „Sfânta Treime" din Baia Mare, în miercurea din Săptămâna a V-a Postului mare, 28 martie 2018:

https://www.youtube.com/watch?v=whxhZMexrRM&feature=emb_logo

***

Suntem înaintea Sfintelor Pătimiri ale Domnului nostru Iisus Hristos. În curând, Mântuitorul va intra în Ierusalim, unde va fi întâmpinat de mulțimi care îl aclamă ca pe un împărat, ca pe un salvator, pentru ca aceleași mulțimi, câteva zile mai târ-

ziu, să strige, la instigarea conducătorilor poporului de atunci, „Răstignește-L! Răstignește-L!” (Ioan 19, 6)

Mai dramatic, însă, decât alunecarea mulțimilor, este sminteala ucenicilor Săi. Unul dintre ei, Iuda, Îl va vinde, iar altul, Petru, Îl va trăda. Toți, cu excepția tânărului apostol Ioan, Îl vor părăsi, fugind, îngroziți, după ce Acesta a fost arestat mișelește, judecat strâmb și condamnat samavolnic.

Înaintea Golgotei, în Grădina Ghetsimani, Mântuitorul se află în rugăciune, purtând singur povara întregului Adam căzut și singur înfruntând mânia ucigașilor Săi pizmași. La fel de singur a fost Mântuitorul în fața Sinedriului și a lui Pilat din Pont. Nimeni nu a îndrăznit, nici măcar puternicul guvernator roman, să intervină și să spună adevărul: că procesul este unul înscenat, că se desfășoară o crimă împotriva unui Nevinovat, că acuzele sunt mincinoase, viclene.

Iată, însă, că, pe drumul Crucii, după ce a fost supus supliciului și bătăii de joc a soldaților romani, Mântuitorul cade sub povara Crucii Sale. Și, în acel moment, Simon din Cirene devine împreună purtător al crucii cu Hristos.

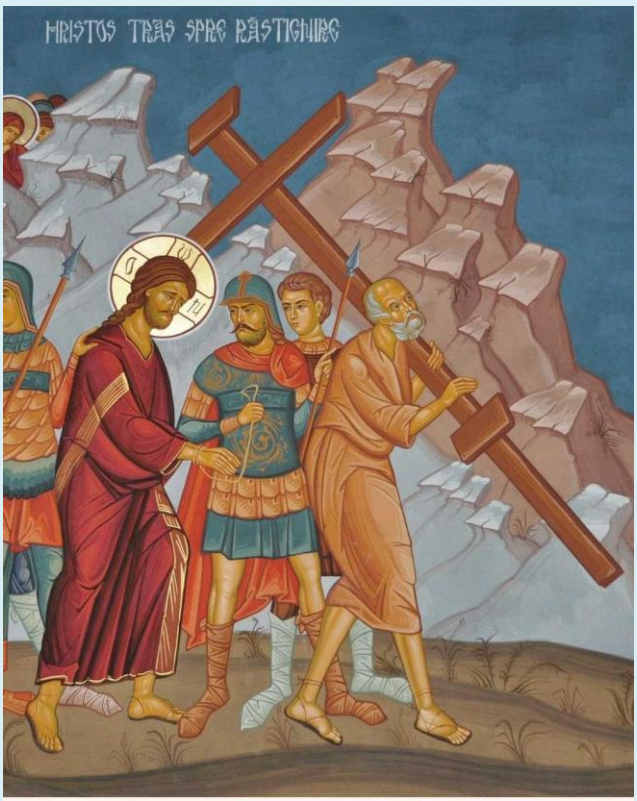

Alături de Simon din Cirene, Tradiția Bisericii, îndeosebi cea iconografică, a reținut și pe Sfânta Veronica, care s-a apropiat de Mântuitorul, când Acesta Își ducea crucea spre Golgota, și I-a șters chipul plin de sânge și de sudoare.

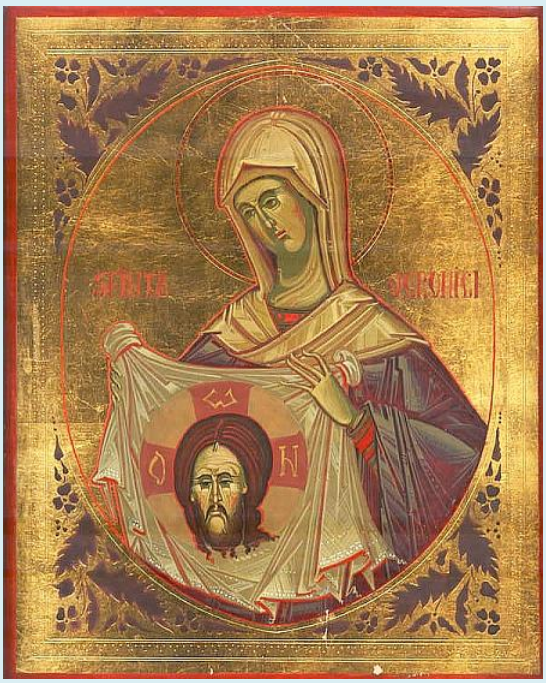

Și, în fine, avem și pe Dismas, tâlharul cel de-a dreapta Mântuitorului, care răstignit, „în aceeași osândă”, Îl mângâie pe Acesta mărturisind în fața tuturor nevinovăția și dreptatea Sa, făcând, adică, ceea ce nici ucenicii, nici cei care știau adevărul, nu făcuseră, din cauza mulțimii stârnite de farisei.

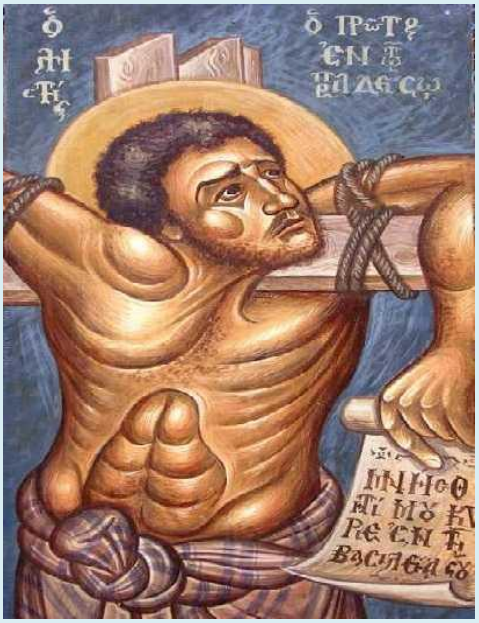

Trei oameni i-au făcut Golgota mai ușoară Mântuitorului:

- Simon din Cirene,
- Sfânta Veronica și
- Dismas, tâlharul cel bun, tâlharul pocăit.

Toți trei ne învață același lucru: împreună pătimirea cu Hristos.

Ce ne învață pe noi aceste exemple din Sfintele Pătimiri ale lui Hristos? Ne învață să avem milă față de aproapele aflat în suferință. ***Cum spunea părintele Nicolae Steinhardt de la Rohia: „Omul căruia îi este milă de fratele, de aproapele, de vecinul ori străinul şi necunoscutul său îşi dă pe faţă calitatea de fiu al Tatălui ceresc… iar lumii şi naturii pare a le grăi: nu-s numai al vostru, deşi în cuprinsul vostru şi potrivit legilor voastre m-am născut, sunt liber să vă contrazic… Aşadar, vă înfrunt şi-mi fac râs de toate străşniciile voastre care mă consideră ca pe o vietate integral supusă egocentrismului şi călăuzită numai de biologicul principiu al luptei pentru viaţă. Nu numai că-mi port crucea mea, iată că asum - vremelnic măcar - şi pe a semenului meu, o port aşa cum a făcut şi Simon din Cirene pentru prăvălitul osândit Iisus….”***

Ne învață, de asemenea, că suntem, așa cum spune tâlharul, „sub aceeași osândă”. Dar că, spre deosebire de Hristos, ne aflăm sub osânda propriilor păcate și fără-delegi. Și, aflându-ne sub aceeași osândă, nu ni se cade să disprețuim, să trecem cu vederea sau să certăm pe semenul nostru care se prăbușește sub povara crucii Sale… Ne aflăm sub aceeași osândă, adică trebuie să conștientizăm că aceasta este condiția noastră umană, că ne aflăm într-o lume și într-o istorie din care suferința nu poate fi eliminată și în care răstignirea este destinul nostru.

Cineva [Paul Claudel, citat de părintele Gheorghe Calciu] spunea că Hristos nu a venit să înlăture suferința, ci să o umple de prezența Sa. Să ne arate că nu mai suntem singuri în suferință! Iar exemplele cu Simon din Cirene, cu Sfânta Veronica și Dismas, tâlharul cel bun ne arată același lucru: că, în cele mai cumplite momente, există, totuși, un umăr care să ți se alăture, niște mâini calde care să-ți șteargă sudoarea și sângele, un cuvânt bun care să-ți înalțe fruntea străpunsă de spini.

Avem în Cartea lui Iov exemplul opus. După cum știți, Iov a fost lovit cumplit de pizmașul diavol, pierzând totul și ajungând, din cauza unor boli, să șadă în gunoi, în afara cetății. I se mai putea întâmpla ceva rău? Mai încăpea vreo rană pe acest trup sfâșiat? Trupul acestuia începea să intre în descompunere. Pentru a-și alina durerea bubelor și mâncărimilor acesta a luat un ciob și se scărpina… Însă nu a îndrăznit să cârtească înaintea lui Dumnezeu, nici să înalțe blesteme către Cerurile

prea înalte așa cum se întâmplă, deseori, cu cei aflați în suferință. Nu! Nu s-a întâmplat aceasta! El a rostit în suferință acele memorabile cuvinte: „Gol am ieșit din pântecele mamei mele și gol mă voi întoarce în pământ! Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat!” (Iov 1, 21)

Pe trupul sfâșiat a lui Iov diavolul nu mai avea unde să îi facă vreo rană, iar de suflet nu se putea atinge. Însă sufletul lui Iov a fost rănit chiar de prietenii săi! Trei dintre prietenii lui Iov au venit să jelească nenorocirea acestuia, însă ei nu au fost capabili să înțeleagă suferința lui și nu au putut împreună-pătimi cu el. Îl considerau responsabil pentru ceea ce pățise deoarece suferea pentru păcatele sale și i-au ținut discursuri moralizatoare. În loc să-i ofere un umăr pe care să plângă, în loc să-i ofere cuvinte de îmbărbătare, în loc să-i șteargă lacrimile din ochii săi și sângele cu puroiul de pe trupul său, ei i-au ținut discursuri moralizatoare, umplând văzduhul de vorbe.

Prea adeseori ne comportăm și noi mai degrabă ca prietenii lui Iov decât ca Sfânta Veronica sau ca tâlharul cel bun. Dacă un apropiat se plânge că-i e greu, primul nostru impuls nu e să împreună pătimim cu el, ci să-l moralizăm asemenea prietenilor lui Iov. Ei nici o clipă nu au conștientizat faptul că Iov era greu încercat pentru a fi întărit în credință, pentru a se lămuri răbdarea lui înainte încercărilor. Nu s-au gândit la aceasta! Au gândit că Dumnezeu s-a mâniat pe el și suferă din cauza păcatelor lui, însă Domnul în cele din urmă s-a milostivit și i-a adus cuvânt de mângâiere. Dacă prietenii nu au reușit să-l îmbărbăteze, să-l mângâie, să-l aline, a fost alinat de Prietenul cel ce este pururea cu noi, Prietenul nostru cel Mare, cel care ne este alături în toată vremea, atât în momentele de bucurie, cât și în cele de încercare. Acesta este Preamilostivul Dumnezeu care l-a îmbărbătat, i-a alinat suferința, l-a vindecat deplin de zgura care încerca să se așeze pe sufletul lui și mai cu seamă de suferința lui trupească. L-a repus în treapta cea dintâi și i-a dăruit mult mai multe binefaceri decât înainte de a se purifica prin focul încercărilor.

Prea iubiții mei, am spus că dacă un apropiat se plânge, un semen de-al nostru că îi este foarte greu primul nostru impuls este să-l moralizăm, să-i dăm lecții de viață, să-i dăm indicații, chiar să sugerăm că vina este a lui chiar dacă de cele mai multe ori este vina noastră. Și chiar dacă este vina lui, când omul se află într-o nenorocire este contraindicate, este lipsit de tact să îi discursuri moralizatoare. Îl poți avertiza sau atrage atenția, doar atunci când se liniștește. După ce iese la liman, îi puteți pune la inimă un cuvânt bun, un cuvânt de îmbărbătare. Să avem, așadar, o inimă bună, dacă suferința atinge pe cel de lângă noi. Să fim precum Simon din Cirene, precum Dismas, tâlharul cel bun și Sfânta Veronica!

Iar dacă suferința ne atinge chiar pe noi, atunci să ne aducem aminte de Hristos și să-L rugăm, ca tâlharul de pe cruce: „Pomenește-mă Doamne, când vei veni în Împărăția Ta!” (Luca 23, 42). Ce a făcut, mai exact, tâlharul de pe cruce? Mai întâi, a avut ochi să-L vadă pe Hristos. În ciuda zarvei din jur, în ciuda ostilității generale, în ciuda propriei sale suferințe atroce și a durerilor fizice, întorcându-se către Mântuitorul, L-a privit nu doar cu ochii fizici, ci și cu ochii inimii. Străpuns de această priveliște, a dat mărturie pentru El tâlharului de-a stânga, tâlharului nepocăit și s-a rugat ca El să-l pomenească și să-l miluiască, și Domnul l-a făcut cel dintâi cetățean al Raiului chiar înainte ca El să deschidă porțile Împărăției Sale!

Și noi, dacă ne aflăm în suferință, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să ne întoarcem privirea către lăuntrul nostru, către inima noastră, retrăgându-ne din zarva și ostilitatea din jur. Astfel, ne venim în fire și Îl descoperim pe Hristos, împreună răstignit cu noi, așteptând cu nesaț să moară împreună cu noi, pentru a învia împreună cu noi, zdrobind legăturile și porțile iadului. Amin

Rânduiala părintelui Paisie…

Foto: Crina Zamfirescu

Altă dată l-a întrebat ucenicul:
- De câte ori pe zi trebuie să rostim rugăciunea lui Iisus cu închinăciuni?

Iar bătrânul a răspuns:
- Eu zic mereu de o sută de ori rugăciunea: "Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul"; de o sută de ori "Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi"; de o sută de ori zic: "Sfinte prea cuvioase părinte Paisie, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine păcătosul"; de o sută de ori: "Sfinte ierarhe Spiridoane, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine păcătosul"; şi de o sută de ori zic: "Sfântă mironosiţă Veronica, roagă-te Mântuitorului Hristos pentru mine păcătosul". Apoi iarăşi le repet.

Mai vine la mine cineva, mai citesc o rugăciune la bolnavi, mai spovedesc câte un călugăr, mai ascult sfintele slujbe, mai plâng, mai aţipesc oleacă şi tot aşa până când vine Domnul…

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Părintele Paisie duhovnicul, Editura Trinitas, 1993, pp. 110-111)

Nicolae Pintilie - Sfânta Veronica - a șters o față însângerată și a găsit Învierea

Deși Scriptura nu menționază cum a decurs viața femeii vindecate după minunea vieții sale, sinaxarul pomenește că atunci când Iisus a fost bătut, chinuit și obligat să-Și ducă crucea spre răstignire, Veronica L-a așteptat la poarta cetății, cu un ștergar alb. Dorea să-I aline suferința, să-I răcorească fața. În fuga evenimentelor, sfânta a reușit să șteargă dumnezeiasca față. A vrut să facă un dar mic și a primit o mare răsplată - pe ștergar imprimându-se chipul Mântuitorului Iisus Hristos, prima icoană creștină.

***

Teologia ortodoxă își trăiește misterul revelației sau al descoperii lui Dumnezeu față de creație prin două mari izvoare: Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție. Cu valoare egală, cele două izvoare se completează, Sfânta Tradiție continuând Scriptura. Așa se explică faptul că nu toate adevărurile de credință sunt cuprinse în Sfânta Scriptură.

Un astfel de exemplu este viața unei sfinte cunoscute în tradiția liturgică creștină. Pomenită în sinaxar în ziua de 12 iulie, Sfânta Veronica este pomenită în legătură

cu pornirea ei de a șterge fața însângerată a Mântuitorului Iisus Hristos, atunci când Acesta își ducea crucea în spate, spre Golgota.

Informația istorică păstrată pe filiera creștinismului apusean nu poate fi confirmată de către Sfânta Scriptură. Însă, așa cum afirma și Sfântul evanghelist Ioan, „deci și alte multe minuni a facut Iisus înaintea ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta”.

Majoritatea istoricilor care au studiat sinaxarele constantinopolitane și ierusalimitene au plasat viața sfintei chiar în timpul propovăduirii Mântuitorului Hristos.

După informațiile Proto-sinaxarului ierusalimitean, Sfânta Veronica a fost femeia care pătimea de scurgere de sânge de 12 ani și care a fost vindecată de către Hristos: ***„Pe când se ducea El, mulțimile îl împresurau și o femeie, care de doisprezece ani avea scurgere de sânge și cheltuise cu doctorii toată averea ei, și de nici unul nu putuse să fie vindecată, apropiindu-se pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui și îndată s-a oprit curgerea sângelui ei. Și a zis Iisus: Cine este cel ce s-a atins de Mine? Dar, toți tăgăduind, Petru și ceilalți care erau cu El, au zis: Învățătorule, mulțimile Te îmbulzesc și Te strâmtorează și Tu zici: Cine este cel ce s-a atins de Mine? Iar Iisus a zis: S-a atins de Mine cineva. Căci am simțit o putere care a ieșit din Mine. Și, femeia, văzându-se vădită, a venit tremurând și, căzând înaintea Lui, a spus de față cu tot poporul din ce cauză s-a atins de El și cum s-a tămăduit îndată. Iar El i-a zis: Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit. Mergi în pace!” (Luca 8, 42-49).***

Deși Scriptura nu menționează cum a decurs viața femeii vindecate după minunea vieții sale, sinaxarul pomenește că atunci când Iisus a fost bătut, chinuit și obligat să-și ducă crucea spre răstignire, Veronica L-a așteptat la poarta cetății, cu un ștergar alb. Dorea să-I aline suferința, să-I răcorească fața. În fuga evenimentelor, sfânta a reușit să șteargă dumnezeiasca față. A vrut să facă un dar mic și a primit o mare răsplată - pe ștergar imprimându-se chipul Mântuitorului Iisus Hristos, prima icoană creștină.

Potrivit sinaxarului ierusalimitean, Sfânta Mahramă, cinstită de către Biserica Ortodoxă în ziua de 16 august, a fost darul lui Hristos pentru credința și bunătatea Sfintei Veronica.

Sfânta mironosiţă Veronica (Faustina)

În 12 iulie o pomenim pe Sfânta Veronica, femeia care a şters cu năframa faţa însângerată a Mântuitorului, când îşi purta El Crucea spre Golgota. Chipul Domnului ar fi rămas imprimat pe maramă, considerată astfel o icoană „nefăcută de mâna omenească”.

Sfânta Veronica era de loc din Cezareea lui Filip (Paneas). Potrivit tradiţiei, ea a fost tămăduită de Iisus Hristos de curgerea de sânge care o chinuia de mulţi ani (Matei 9, 20). În semn de recunoştinţă şi slavă adusă Bunului Dumnezeu, ea a turnat o statuie de bronz ce-l reprezenta pe Mântuitor ţinând mâna unei femei prosternate înaintea Lui. Sfânta Veronica a aşezat statuia în faţa casei ei, astfel încât toţi trecătorii să o cinstească. La picioarele statuii - unde pe o placă se putea citi: Lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii - creştea o plantă vindecătoare de boli.

După o altă veche scriere apocrifă, Sfânta Veronica, înainte de a purta acest nume, se numea Faustina.

Ea a fost sfătuitoarea de taină a împăratului Tiberiu, contemporan cu Iisus Hristos şi Sfinţii apostoli. Cât timp împăratul Tiberiu nu a ieşit din cuvântul Faustinei, treburile în imperiu mergeau bine, dar când Tiberiu a căzut sub influenţa unor slujitori făţarnici, dornici de mărire, acesta a luat-o pe drumul desfrâului şi beţiei, care l-au dezechilibrat psihic.

Ne mai suportând viaţa de la Curte şi ipocrizia din jurul împăratului, Faustina se retrage la casa părintească, în Munţii Sabini.

Într-o zi, în casa ei poposeşte un slujitor al lui Tiberiu, de la care află cu durere despre necazurile împăratului, adăugând totodată că doar o persoană îl mai poate salva. Faustina se întoarce degrabă la Tiberiu şi descoperă că acesta avea lepră - boală incurabilă la acea vreme. Faustina nu mai zăboveşte nic o clipă şi pleacă la Ierusalim, pentru a-L ruga pe Iisus să-l tămăduiască.

Însă când ajunge la casa lui Pilat află că Iisus a fost condamnat la moarte, prin crucificare.

Faustina pleacă îndurerată spre casă, iar pe drumul de întoarcere întâlneşte un convoi, care ducea un condamnat cu o cruce în spate, spre dealul Golgota. Tânărul ce ducea crucea în spate se prăbuşeşte sub povara acesteia chiar în apropierea ei. Faustina îi şterge faţa cu o năframă, pe care se imprimă chipul osânditului. Apoi convoiul pleacă, Faustina rămânând adânc impresionată de ochii iubitori, îndureraţi ai condamnatului.

Întoarsă la palat, îi spune lui Tiberiu că Mântuitorul a murit, dar i-a rămas această năframă. Când ia năframa şi vede pe ea întipărit chipul Mântuitorului, Tiberiu îşi plânge cu sinceritate păcatele, simţindu-şi sufletul inundat de iubire şi linişte…

Atunci Faustina îşi dă seama că împăratul este complet vindecat. Minunea săvârşită în faţa ei o determină să-l caute pe Dumnezeul adevărat, lepădându-se de cultul zeilor.

Îl întâlneşte pe Sfântul apostol Petru, care îi vesteşte despre Învierea Mântuitorului, îi împărtăşeşte toate învăţăturile creştinismului şi în cele din urmă, o botează dându-i numele de Veronica.

Ducând o viaţă sfântă, Veronica s-a dus la Dumnezeu, ca şi în ceruri să se bucure de Chipul Domnului.

Ora de religie - Sfânta Veronica (12 iulie)

În tradiţia creştină veche, alături de numele apostolilor, ale femeilor **m**ironosiţe şi ale primilor martiri ai Bisericii, apar şi cele ale unor oameni care au fost dintre apropiaţii Mântuitorului, martori ai multor evenimente din viaţa pământească a Fiului lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru. Printre aceştia se numără şi Sfânta Veronica, pomenită în ziua de 12 iulie. Numele ei se leagă de două evenimente din activitatea Mântuitorului.

O veche tradiţie spune că Veronica a fost femeia pe care Domnul Iisus a vindecat-o de greaua suferinţă a curgerii de sânge de care pătimea de mai mulţi ani, aşa cum ne spune şi Evanghelia după Matei (9, 20).

Aceeaşi tradiţie mai spune că Sfânta Veronica (Berenice) a fost femeia care I-a şters faţa Mântuitorului în timpul patimilor Sale, pe drumul calvarului, spre Golgota, atunci când Acesta a căzut răpus de greutatea Crucii. Chipul însângerat al Mântuitorului s-a imprimat pe pânza cu care Veronica a şters faţa Domnului, ca o mărturie a Patimilor mântuitoare. Pânza s-a păstrat multă vreme, cunoscută ca Sfânta Mahramă.

Aceasta a fost socotită multă vreme ca prima icoană a Mântuitorului, una nefăcută de o mână omenească, căci era icoana suferinţelor însângerate ale Domnului.

Această Mahramă a fost dusă de Veronica la Roma, unde a fost păstrată multă vreme ca o relicvă sfântă.

Ducând o viaţă sfântă, o viaţă de mărturisire şi propovăduire a credinţei în Hristos, Veronica s-a mutat la Domnul, ajungând ca în ceruri să se bucure deplin de chipul Domnului.

Teodor Danalache - Sfânta Veronica

Sfânta Veronica este pomenită de Biserica Ortodoxă pe 12 iulie. Sfânta Veronica este femeia pe care Mântuitorul Iisus Hristos a vindecat-o de curgerea sângelui. Mai târziu, tot Veronica va fi aceea care va întinde Mântuitorului o mahramă, spre a-şi şterge chipul îndurerat, în drumul Lui spre Golgota. Potrivit tradiţiei creştine, chipul Mântuitorului s-a întipărit pe mahrama sfintei.

Veronica este un nume compus din două cuvinte, unul de origine latină ("vera", adică "adevărat") şi altul de origine greacă ("eikon", adică "icoană" sau "chip"). Prin alăturarea celor două cuvinte se obţine un nume ce înseamnă "adevărata icoană" sau "adevăratul chip". Acest nume trimite, în mod evident, la chipul Mântuitorului, imprimat pe mahrama sfintei.

Veronica, sfânta din Sfânta Scriptură

"Şi iată o femeie cu scurgere de sânge de doisprezece ani, apropiindu-se de El pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui. Căci zicea în gândul ei: Numai să mă ating de haina Lui şi mă voi face sănătoasă; iar Iisus, întorcându-Se şi văzând-o,

i-a zis: Îndrăzneşte, fiică, credinţa ta te-a mântuit. Şi s-a tămăduit femeia din ceasul acela" (Matei 9, 20-22).

"Şi, pe când se ducea El, mulţimile îl împresurau şi o femeie, care de doisprezece ani avea scurgere de sânge şi cheltuise cu doctorii toată averea ei, şi de nici unul nu putuse să fie vindecată, apropiindu-se pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui şi îndată s-a oprit curgerea sângelui ei. Şi a zis Iisus: Cine este cel ce s-a atins de Mine? Dar toţi tăgăduind, Petru şi ceilalţi care erau cu El, au zis: Învăţătorule, mulţimile Te îmbulzesc şi Te strâmtorează şi Tu zici: Cine este cel ce s-a atins de mine? Iar Iisus a zis: S-a atins de Mine cineva. Căci am simţit o putere care a ieşit din Mine. Şi, femeia, văzându-se vădită, a venit tremurând şi, căzând înaintea Lui, a spus de faţă cu tot poporul din ce cauză s-a atins de El şi cum s-a tămăduit îndată. Iar El i-a zis: Îndrăzneşte, fiică, credinţa ta te-a mântuit. Mergi în pace" (Luca 8, 42-49).

Sfânta Veronica

Veronica s-a născut în localitatea Banias (Paneas), cunoscută şi sub denumirea de "Cezareea lui Filip", undeva la poalele Muntelui Hermon, în partea nordică a Ţării Sfinte. Localitatea natală a sfintei era capitala întemeiată de fiul lui Irod cel mare, la baza sudică a Muntelui Hermon, în partea nordică a Paslestinei, în sudul provinciei Siria. Cezareea lui Filip se afla la aproape 200 de kilometri mai la nord de Ierusalim şi la 40 de kilometri de Marea Galileei.

Sfânta Veronica a fost tămăduită de Mântuitorul Iisus Hristos de o boală femeiască, după 12 ani de suferinţă. Se spune că, atât în semn de mulţumire şi slavă adusă lui Dumnezeu, cât şi în semn de aducere aminte de binefacerea primită, Sfânta Veronica ar fi turnat o statuie de bronz ce-L reprezenta pe Mântuitorul, ţinând mâna unei femei îngenunchiate înaintea lui. Sfânta ar fi aşezat statuia în faţa casei ei, iar la baza acesteia se spune că se afla o plantă ce oferea tămăduire de orice boală.

Potrivit unei tradiţii apusene, Sfânta Veronica (Berenice) este acea femeie care a şters cu o mahramă faţa îndurerată a lui Iisus Hristos, pe când Acesta era dus spre Golgota. Chipul lui Hristos ar fi rămas astfel imprimat pe mahramă, care a fost considerată apoi "prima icoană nefăcută de mână omenească".

Această pânză minunată s-a păstrat multă vreme, ea fiind cunoscută mai ales ca "Sfânta Mahramă".

Pe data de 16 august, deşi nu are nici o atestare evanghelică sau apostolică, Biserica Ortodoxă sărbătoreşte Sfânta Mahramă a Domnului.

Ducând o viaţă sfântă, după multe nevoinţe duhovniceşti, Sfânta Veronica a adormit în pace, mutându-se la Domnul.

Rugăciune către Sfânta Veronica

"Folositoare caldă câştigându-te pe tine, ne rugăm ţie, noi, nevrednicii, şi ca ceea ce ai arătat chipul lui Iisus Hristos, dăruieşte-ne să-L vedem şi noi, în viaţa cea veşnică, ca să te cinstim şi să-ţi cântăm: Bucură-te, Veronica, mironosiţa lui Hristos!

O, prea milostivă Sfântă Veronica, care te-ai învrednicit de minunea cea nespusă a primirii Sfintei Mahrame, primeşte acum şi această rugăciune ce-ţi aducem ţie şi aprinde întru noi flacăra iubirii de Dumnezeu, Mântuitorul nostru, ca împreună cu tine să ne învrednicim a cânta în Împărăţia lui Dumnezeu: Aliluia!"

Silviu Cluci - Locul întâlnirii Domnului cu Sfânta Veronica pe Drumul Crucii

Astăzi, locul întâlnirii Domnului cu Sfânta Veronica pe Drumul Crucii este marcat de o biserică închinată Sfintei Mahrame.

***

Pornind de la versetul din Evanghelia după Luca 23, 27, tradiţia vorbește despre locul Întâlnirii Domnului cu Veronica, tânăra care, plină de compasiune pentru Iisus, a ieşit din casă şi I-a şters Faţa plină de sânge cu o mahramă. Ca răsplată pentru curajul şi nobleţea ei sufletească, Mântuitorul a răsplătit-o, dăruindu-i imaginea Chipului Său imprimată în ţesătură.

Cele mai vechi informaţii despre această relicvă sunt cuprinse în cartea apocrifă Faptele lui Pilat, din secolul al VI-lea.

Studii recente acreditează ipoteza că mahrama Veronicăi se păstrează astăzi în sanctuarul călugărilor capucini din Manoppello, de lângă Pescara, din Italia. Este o pânză din lână albă, transparentă, de 17/24 cm, care, pe măsură ce te apropii de ea, se colorează din ce în ce mai mult până ce se conturează chipul unui om suferind.

Astăzi, locul întâlnirii Domnului cu Veronica pe Drumul Crucii este marcat de o biserică închinată Sfintei Mahrame. Biserica a fost înălţată în anul 1895 pe fundaţii bizantine şi aparţine melchiţilor greco-catolicilor.

De-a dreapta intrării în biserică se află un stâlp din piatră, încastrat în zid, pe care este inscripţionat numele celei de-a şasea opriri de pe Drumul Crucii.

Întâlnirea Domnului cu Veronica - Hristos îşi şterge chipul cu mahrama

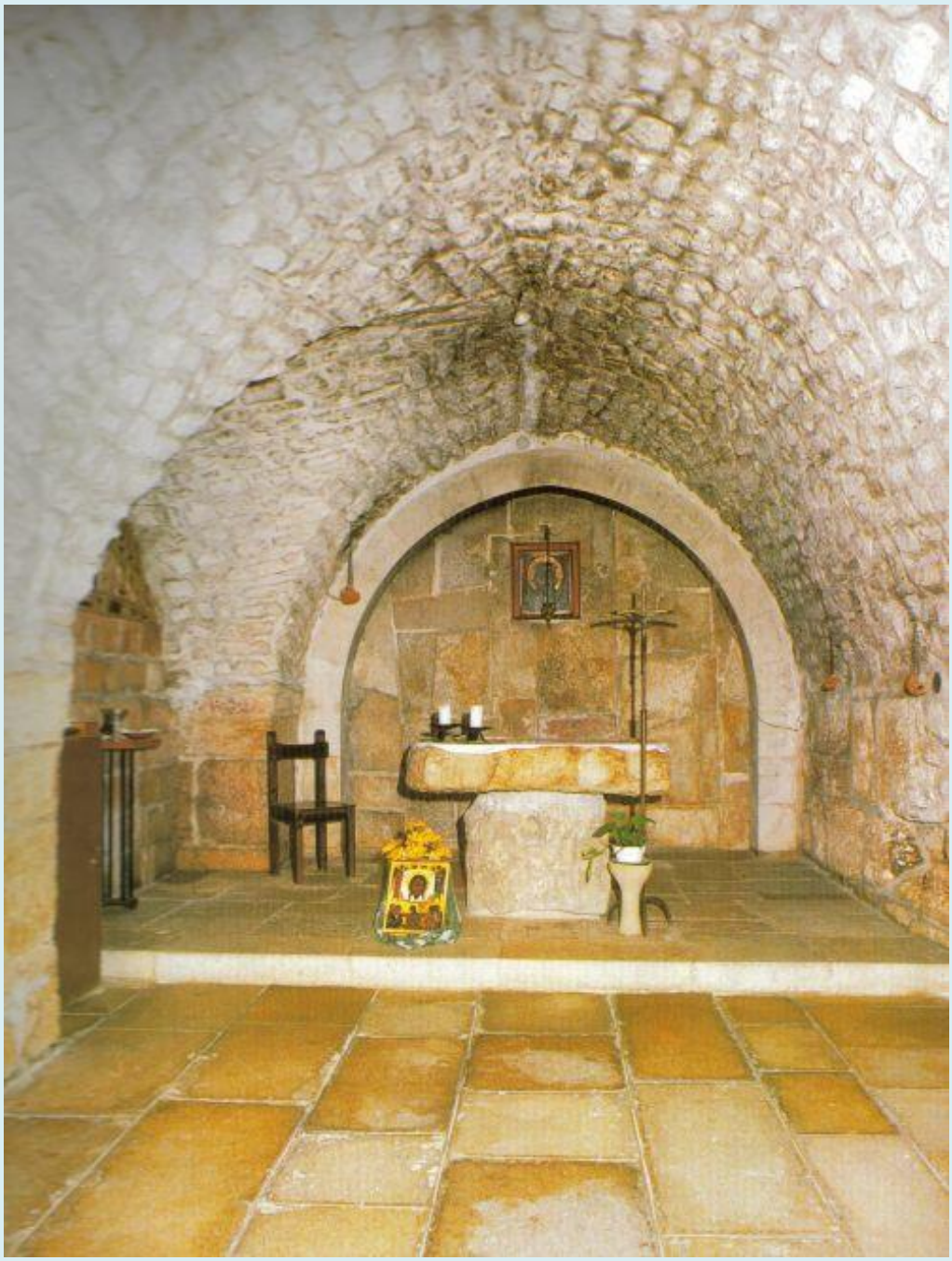

The Chapel of The Holy Face on the Via Dolorosa, Jerusalem

În timp ce Iisus urca spre Golgota, unei femei i s-a făcut milă, s-a apropiat şi i-a şters faţa cu valul său. Chipul lui Iisus s-a imprimat pe acest val. Femeia a fost numită Veronica, de la “vera icon”, “imagine adevărată”, deşi o chema Berenice.

Veronica l-a vindecat pe împăratul Tiberius cu valul său. Ulterior, pânza a ajuns la Papa Clement şi se credea că este păstrată la Basilica Sfântului Petru din Roma.

***

De la paraclisul franciscan se urcă pe o străduţă îngustă, pavată cu mari lespezi de piatră, parcă uitate de vreme, şi se ajunge la Biserica Sfintei Veronica.

Această biserică păstrează multe dintre rămăşiţele unei mănăstiri cruciate - Mănăstirea Sfântului Cosmos. Restaurată de către Barluzzi, în anul 1953, biserica păstrează o serie de arce cruciate. Sub această biserică se afla o criptă închinată Sfântului Chip al lui Hristos.

Tradiţia spune că aici o fecioară cu numele de Veronica, văzând pe Domnul foarte ostenit şi cu faţa stropită de sânge şi sudoare, a luat o mahramă şi I-a şters fata. În clipa aceea, chipul Domnului s-a imprimat, prin minune, pe mahramă şi a intrat în tradiţia iconografică a bisericii.

Mănăstirea micilor surori ale lui Iisus (rit grecesc) se înalţă astăzi pe acest loc, unde Veronica a şters sudoarea de pe faţa Mântuitorului. Chipul Domnului Iisus, de pe

mahrama Sfintei Veronica, este socotit a fi cea dintâi icoană, nefăcută de mână omenească, ci de dragostea unei tinere fecioare.

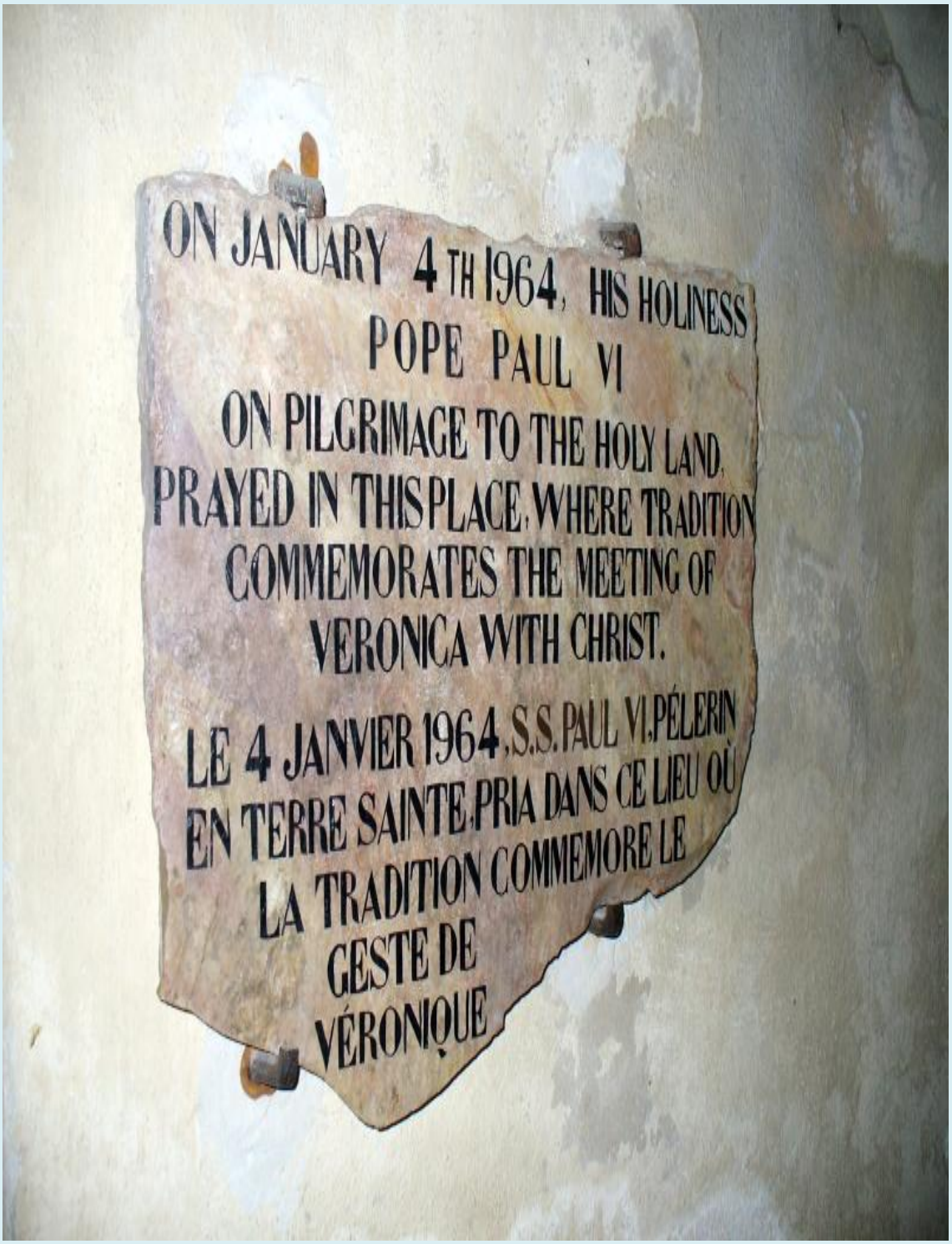

Sub biserica Sfintei Veronica se află o criptă dedicată Sfintei fete.

Cripta Sfintei Veronica

În subsol se află ruine antice, probabil ale mănăstirii Sfinţilor Cosma şi Damian, construită în anii 546-563

Sfânta Mahramă a Domnului

Despre Sfânta Mahramă a Domnului Iisus, ştiind puţine lucruri am descoperit o relatare deosebită care a avut loc la Mormântul Sfânt în anul 1867. De aici aflăm de minunea săvârşită în marea Sâmbătă dinaintea Sfintelor Paşti şi de imprimarea chipului Mântuitorului pe mahrama Veronicăi.

În Sâmbăta mare a anului 1867, cu câteva luni înaintea de moartea sa, Episcopul Meletie conduce ceremonia Sfintei Lumini pentru a 29-a şi ultima dată. Arheologul Warren, însă, participă la ceremonie pentru prima dată. Uimit de cele pe care le-a trăit înăuntrul Bisericii, încearcă să cerceteze natura minunii şi de aceea, după câteva zile, se hotărăşte să-l întâlnească pe Meletie.

În acea Sâmbătă mare a anului 1867, în interiorul Mormântului a avut loc un eveniment cu totul deosebit. Aşa cum arată Warren în lucrarea sa Ierusalimul subteran, Episcopul Meletie i-a destăinuit că, atunci când a intrat în interiorul Mormântului, a pus pe placa de pe Mormânt un obiect sfânt al creştinismului: aşa numita Sfânta Mahramă sau Mahrama Veronicăi.

Potrivit cu tradiţia, atunci când Iisus mergea spre Golgota purtând pe umeri cinstita Cruce, unei femei din cetate, numită Veronica, i s-a făcut milă şi alergând lângă el, a folosit propria ei mahramă ca să-I şteargă rănile şi faţa. Şi atunci s-a întipărit pe mahramă Chipul lui Dumnezeu-Omul.

Conform referirilor medievale, Mahrama originală a Veronicăi se păstra în vechea Bazilică a Sfântului Petru din Roma, din secolul al XII-lea până la începutul celui de-al XVII-lea, şi a fost un loc foarte popular pentru pelerini.

În jurul anului 1610, în perioada reconstrucţiei Bazilicii în baza noilor planuri ale lui Michelangelo, Mahrama a dispărut şi de atunci nu se mai ştie nimic despre ea. Două secole şi jumătate mai târziu, în lucrarea sa Ierusalimul subteran, arheologul Warren povesteşte că Mahrama Veronicăi care a existat la Vatican, se afla deja în posesia grecilor din Ierusalim. Aceasta i-a destăinuit-o Episcopul Meletie cu puţin timp înainte de a pleca din viaţă.

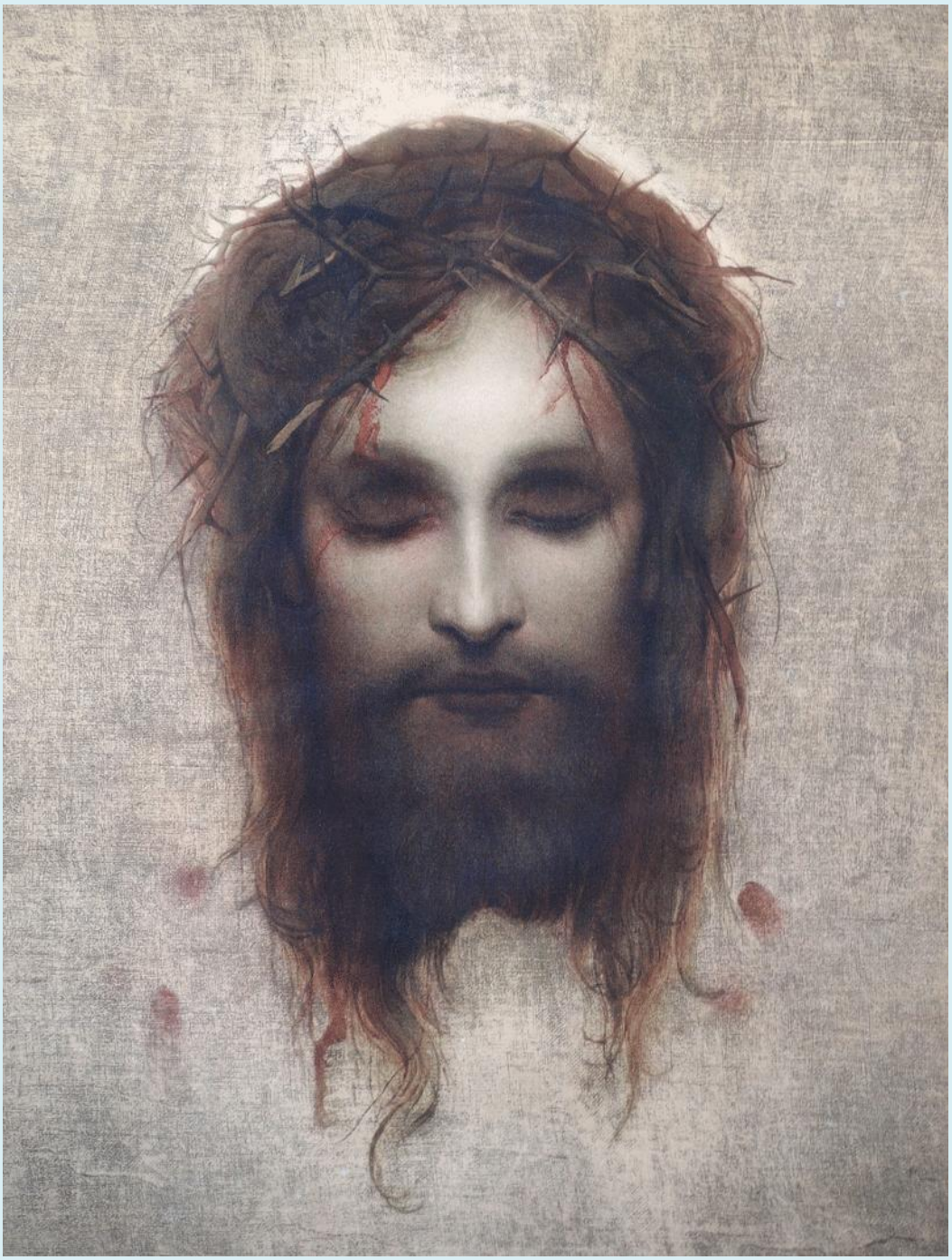

Chipul lui Iisus Hristos pe Mahrama Veronicăi, aşa cum l-a înfăţişat, în 1874, pictorul ceh Gabriel Cornelius von Max (1840-1915). Unii cred că este propria lui inspiraţie, în timp ce alţii susţin că este copia unei alte mahrame foarte vechi, poate a celei care se află la Vatican. Imaginea provine de la copia picturii lui Max care se află în Mănăstirea greco ortodoxă a Sfântului Eftimie din Ierusalim (Foto: H. Skarlakidis).

Episcopul Luminii, aşa cum îl numeau arabii pe Episcopul Meletie de Petra, este conducătorul ceremoniei pentru a 29-a şi ultima oară. Aşează Sfânta Mahramă pe placa Mormântului şi atunci, potrivit cu cele spuse de el arheologului britanic, Sfânta Lumină se arată deasupra Chipului lui Hristos reprezentat pe ea. Flacăra sfântă nu pricinuieşte nicio vătămare Mahramei, ci se cu mâna un foc lichid care izvorăşte din belşug din Chipul lui Hristos.

Episcopul Meletie a dus atunci Mahrama deasupra unei candele şi flacăra dumnezeiască, de parcă ar fi fost o materie de foc ce are greutate, a curs în cupa candelei. Ceea ce se petrece în interiorul Sfântului Mormânt, prin arătarea Luminii necreate, ne aduce aminte de ceea ce s-a petrecut în timpul Schimbării la Faţă a lui Hristos pe Muntele Tabor, tot prin arătarea Luminii necreate. „Şi a strălucit Faţa Lui ca soarele" (Matei 17, 2).

Într-o cameră mortuară complet întunecată, întunericul este risipit de o Lumină care izvorăşte din Chipul lui Hristos. Pentru încă o Sâmbătă mare, Hristos a venit în interiorul Mormântului Său ca Lumină. Dar ca Lumină Hristos a venit şi în lume: „Eu, Lumină am venit în lume, ca cel ce crede în Mine să nu rămână în întuneric. Şi dacă aude cineva cuvintele Mele şi nu le păzeşte, Eu nu-l judec; căci n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea" (Ioan 12, 46-47).

Sfânta Lumină, Haralambie K. Skarlakidis

Biserica Sfintei Veronica - Pelerinajul părintelui Cleopa la Locurile Sfinte

Cripta Sfintei Mahrame din locul întâlnirii Domnului cu Sfânta Veronica pe Drumul Crucii (Foto: Tudor Zaporojanu)

Urcăm treaptă cu treaptă pe Drumul Golgotei. Este o stradă îngustă de 3-4 metri, pavată neregulat cu piatră veche, roasă de pașii pelerinilor. Pe margini, case vechi, arcuri de zid, de sute și sute de ani, mici magazii, arabi așteptând în prag clienți. Ajungem la Biserica Sfintei Veronica. Este al șaselea popas.

Aici, spune tradiția, o tânără fecioară, cu numele de Veronica, văzând pe Domnul foarte obosit și cu fața stropită de sânge și sudoare, a luat o mahramă și I-a șters fața. În clipa aceea, chipul Domnului nostru Iisus Hristos s-a imprimat, prin minune, pe mahramă și a intrat în tradiția iconografică a Bisericii.

Sub biserică se află o criptă închinată Sfintei Fețe a lui Hristos. Intrăm cu credință și ne închinăm, sărutând chipul Mântuitorului și Crucea. Biserica este o modestă mănăstire de călugărițe, care formează ordinul „Micile surori ale lui Iisus”. Cele șapte „surori ale lui Iisus” sunt renumite prin ospitalitatea și caritatea lor. Trăiesc în deplină sărăcie, primesc cu dragoste pe fiecare pelerin, cântă împreună în biserică și poartă pe fețele lor lumina și bucuria lui Hristos. Sunt foarte modest îmbrăcate și au, ca semn distinctiv, o cruce din lemn de măslin pe pieptul lor.

Doamne, Dumnezeul nostru, întipărește în inimile și pe fețele noastre „chipul slavei Tale”. Fă să strălucească în noi „lumina feței Tale”. Tămăduiește întunericul ochilor noștri, ca să Te putem privi în față, ca să vedem „lumina Ta cea pururea fiitoare” și să cunoaștem zădărnicia veacului acestuia. Dă-ne putere să înțelegem că fără cruce, fără jertfă, fără lacrimi, fără spini și sudori de sânge, nu vom putea urma Ție, nu vom putea apăra dreapta credință și sluji Biserica pe care „ai dobândit-o cu scump sângele Tău”.

(Arhimandritul Ioanichie Bălan, Pelerinaj la Mormântul Domnului, ediția a VI-a, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2010, pp. 52-53)

Raluca Teodora Poptean - Sfânta Veronica şi mahrama

Privind picturile şi icoanele din locaşurile de cult, simţim legătura intimă dintre Hristos şi Biserica Sa. Icoana Fiului, ne arată că şi Tatăl şi Duhul Sfânt sunt prezenţi în mijlocul comunităţii. Aceasta deoarece El este icoana Tatălui: „este chipul lui Dumnezeu celui nevăzut" (Col. 1,15), Dumnezeu a făcut omul „după chipul şi asemănarea Sa" (Facere 1,26), „Dumnezeu este Cel dintâi Care a făcut icoane" (Sfântul Ioan Damaschin, Tratat III despre sfintele icoane).

Dovezile cele mai evidente pentru reprezentarea Logosului Hristos în iconografie sunt ca nefăcute de mână: năframa Sfintei Veronica (Mahrama) şi icoana regelui Abgar al Edesei.

Sfânta Veronica, pomenită de Biserica Ortodoxă în data de 12 iulie, este femeia pe care Mântuitorul Iisus Hristos a vindecat-o de o boală căreia nu i se găsea leac, după 12 ani de suferinţă: „Şi iată o femeie cu scurgere de sânge de doisprezece ani, apropiindu-se de El pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui. Căci zicea în gândul ei: Numai să mă ating de haina Lui şi mă voi face sănătoasă; iar Iisus, întorcându-Se şi văzând-o, i-a zis: Îndrăzneşte, fiică, credinţa ta te-a mântuit. Şi s-a tămăduit femeia din ceasul acela" (Matei 9, 20-22).

Mai târziu, tot Veronica va fi aceea care va întinde Mântuitorului o mahramă, spre a-şi şterge chipul îndurerat, în drumul Lui spre Golgota. Potrivit tradiţiei creştine, chipul Mântuitorului s-a întipărit pe mahrama sfintei, care a fost considerată apoi prima icoană nefăcută de mână omenească. Această pânză minunată s-a păstrat multă vreme, ea fiind cunoscută mai ales ca „Sfânta Mahramă". Pe data de 16 august, deşi nu are nici o atestare evanghelică sau apostolică, Biserica Ortodoxă sărbătoreşte Sfânta Mahramă a Domnului.

Numele Veronica este compus din două cuvinte , unul de origine latină („vera", adică „adevărat") şi altul de origine greacă („eikon", adică „icoană" sau „chip"). Alăturarea celor două cuvinte se traduce „adevărata icoană" sau „Adevăratul Chip". Acest nume trimite, în mod evident, la chipul Mântuitorului imprimat pe mahrama sfintei.

La Biserica Sfântului Dumitru, reprezentarea chipului Mântuitorului cu Sfânta Mahramă, se află între Uşile Împărăteşti şi icoanele închinate sărbătorilor Mântuitorului.

(Articol scris de Raluca Teodora Poptean şi publicat în nr. 78 al Revistei Dimitrios)

Mahrama Veronicăi

Sfânta Veronica era de loc din Cezareea. După o veche tradiţie, Veronica a fost femeia care a şters faţa însângerată a Domnului, când Îşi purta El Crucea spre Golgota. Chipul Domnului ar fi rămas imprimat pe mahramă, care a fost considerată astfel o icoană ,,nefăcută de mâna omenească". După alte surse antice, ea a fost cea tămăduită de Domnul nostru Iisus Hristos de curgerea de sânge care o chinuia de mulţi ani (cf. Matei 9, 20).

Procesiunea credincioşilor ce se face de multe sute de ani pe Via Dolorosa, spre Muntele Golgota unde S-a răstignit Mântuitorul, impresionează şi astăzi. Oameni cu cruci în spate străbat drumul făcut de Iisus acum 2000 de ani, drumul spre crucea unde urma să fie pironit. Procesiunea începe la Pretorium, are 14 opriri, inclusiv una la Poarta Leilor şi se încheie la mormântul lui Iisus, în Biserica Sfântului Mormânt.

Faptul că a şasea oprire se face în locul întâlnirii lui Iisus cu Veronica, cea care i-a şters cinstita faţă, atestă veridicitatea acestei întâlniri şi veridicitatea mahramei, considerată ,,icoană nefăcută de mâini omeneşti".

Pe Via Dolorosa, la popasul al şaselea: De la paraclisul franciscan se urcă pe o străduţă îngustă, pavată cu mari lespezi de piatră, parcă uitate de vreme, şi se ajunge la Biserica Sfintei Veronica. Această biserică păstrează multe dintre rămăşiţele unei mănăstiri cruciate – Mănăstirea Sfântul Cosmos. Sub această biserică se află o criptă închinată Sfântului Chip al lui Hristos.

Mănăstirea micilor surori ale lui Iisus (rit grecesc) se înalţă astăzi pe acest loc, unde Veronica a şters sudoarea de pe faţa Mântuitorului. Chipul Domnului Iisus, de pe mahrama Sfintei Veronica, este socotit a fi cea dintâi icoană, nefăcută de mâna omenească, ci de dragostea unei tinere fecioare.

Numele Veronicăi se crede că poate veni de la cuvintele latine ,,vera icon", care se traduc prin ,,icoana adevărată". De la această biserică, drumul se continuă pe nişte trepte care duc în strada Bazarului, unde, la o mică distanţă între ele, se regăsesc marcate al şaptelea, la optulea şi al nouălea popas.

Despre Sfintele Mahrame pe care s-au întipărit chipul lui Iisus

Conform Dex: Mahrámă s. f. v. maramă.

Maráma (maráme), s. f. – Val. – Var. mahramă, năframă. Tc. (arab.) mahramă (Miklosich, Türk. Elem., II, 121; Şeineanu, II, 248; Berneker, II, 5; Lokotsch 1361), cf. ngr. μαχραμᾶς, alb. maram, bg., sb. marama, pol. machram. Pentru var., cf. sb. maframa.

Regele Avgar de la Edessa pătimea de o boală grea, pentru că pe dinafară suferea de lepră vânătă, iar pe dinăuntru de sfărâmarea oaselor, şi era chinuit cu slăbănogirea tuturor mădularelor. El a trimis un zugrav iscusit numit Anania ca să îi picteze faţa lui Iisus pe icoană crezând că măcar închipuirea feţei Lui să o vadă şi să o aibă pe aceea întru răcorirea bolii sale.

Împlinind dorinţa lui Avgar şi a zugravului, Domnul Iisus Hristos a poruncit ca să-i aducă apă şi Şi-a spălat Preasfânta Sa faţă şi a şters-o cu mahrama cea în patru colţuri ce i s-a dat Lui. Şi, o, minune! Apa cea proastă s-a schimbat prin iconomie în zugrăvire de vopsele şi prea sfânta asemănare a feţei celei dumnezeieşti s-a

închipuit pe mahrama aceea, pe care Domnul dând-o cu scrisoarea lui Anania, i-a zis: „Du-o şi dă-o celui ce te-a trimis pe tine!” Iisus l-a mai anunţat că o să vină un ucenic de-al lui în ţinutul Edessa şi îl va ajuta în toate nevoinţele pe regele Avgar.

Apostolul Iuda Tadeul va fi ucenicul care se va duce la Edessa ca s-o evanghelizeze. S-a dus la rege, l-a învăţat credinţa creştină şi l-a botezat. Când l-a botezat în apa botezului a căzut şi ultima bubă albă de lepră de pe fruntea lui Avgar.

***

Sfânta Veronica, înainte de a purta acest nume, se numea Faustina. Ea a fost sfătuitoarea de taină a împăratului Tiberiu. Cât timp împăratul Tiberiu nu a ieşit din cuvântul Faustinei, treburile în imperiu mergeau bine, dar când Tiberiu a căzut sub influenţa unor slujitori făţarnici, acesta a luat-o pe drumul desfrâului şi beţiei, care l-au dezechilibrat psihic.

Ne mai suportând viaţa de la Curte şi ipocrizia din jurul împăratului, Faustina se retrage la casa părintească. Într-o zi, în casa ei poposeşte un slujitor al lui Tiberiu, de la care află cu durere despre necazurile împăratului, adăugând totodată că doar o persoană îl mai poate salva.

Faustina se întoarce la Tiberiu şi descoperă că acesta avea lepră. Faustina pleacă la Ierusalim, pentru a-L ruga pe Iisus să-l tămăduiască.

Când ajunge la casa lui Pilat află că Iisus fusese condamnat la moarte, prin crucificare.

Faustina pleacă spre casă, iar pe drumul de întoarcere întâlneşte un convoi, care ducea un condamnat cu o cruce în spate, spre dealul Golgota. Tânărul ce ducea crucea în spate se prăbuşeşte sub povara acesteia chiar în apropierea ei. Faustina îi şterge faţa cu o năframă pe care se imprimă chipul osânditului. Convoiul pleacă şi Faustina rămâne adânc impresionată de ochii iubitori, îndureraţi ai condamnatului.

Întoarsă la palat, îi spune lui Tiberiu că Mântuitorul a murit, dar i-a rămas aceasta năframă. Când ia năframa şi vede pe ea întipărit chipul Mântuitorului, Tiberiu îşi plânge cu sinceritate păcatele, simţind că sufletul lui e inundat de iubire şi linişte. Atunci Faustina realizează că împăratul este complet vindecat.

Dumitru Manolache - Icoanele Mântuitorului nefăcute de mână omenească

În lumea ortodoxă, în special, există mai multe icoane celebre ale Maicii Domnului, despre care tradiţia spune că nu sunt făcute de mâna omului. Mai puţine sunt însă icoanele care înfăţişează chipul Mântuitorului, nepictat de mână omenească. Iată de ce ne-am propus să vă prezentăm cele mai cunoscute asemenea icoane.

O primă, şi printre cele mai cunoscute icoane nefăcute de mână a Sfintei Feţe a lui Hristos, care nu are nici o atestare evanghelică sau apostolică, este cea trimisă de Mântuitorul regelui Abgar. Ea a fost imprimată pe pânză, apoi pe o cărămidă.

Informaţia este amintită de istoricul Eusebiu de Cezareea, în "Istoria Bisericească", fiind inserată după o traducere siriacă.

În această lucrare este relatată corespondenţa dintre regele Abgar şi Hristos. Acest rege I-a trimis prin curierul său Anania o scrisoare Mântuitorului prin care îl ruga să vină să-l vindece de boala care suferea şi să-l apere de prigonirea iudeilor. Răspunsul Mântuitorului este acela că nu poate veni, dar că îl va trimite prin ucenicul său Tadeu să-l vindece.

Eusebiu nu relatează ce a făcut Abgar după primirea răspunsului de la Iisus. Există însă o lucrare apocrifă numită "Doctrina Addaei apostoli" din care aflăm că Abgar ar fi trimis un pictor să zugrăvească chipul Mântuitorului. Nereuşind să facă acest lucru, Hristos Şi-a pus o pânză pe faţă, imprimându-I-se astfel chipul pe ea.

Sfântul Damaschin spune şi el că Hristos şi-a întipărit chipul pe o bucată de pânză luată din haina Sa şi că ar fi trimis-o lui Abgar, prin Iuda Tadeul.

Această icoană, păstrată prin tradiţia orală la Edesa, a servit ca apărătoare a cetăţii, fiind pusă la una din porţile oraşului.

"Icoana cea nefăcută de mână" a lui Hristos a fost păstrată la Edesa până în 944, când a fost mutată la Constantinopol.

În 1204, cavalerii Cruciadei al IV-lea au luat această icoană şi au dus-o în Occident.

Copii după aceasta icoană s-au răspândit în toată lumea bizantină sub numele de "Sfânta Mahramă ".

O altă imagine celebră a Mântuitorului, nefăcută de mână, este Giulgiu din Torino, a cărui primă menţiune datează din 1353. După mai multe peregrinări prin Franţa, Sfântul Giulgiu ajunge la Torino în secolul al XVI-lea, în posesia Casei de Savoia. El înfăţişează trupul Domnului pus în mormânt.

Pe marginea autenticităţii acestei relicve s-au purtat discuţii aprinse, cercetări de ultimă oră indicând faptul că este autentic.

În Biserica Catolică a mai existat un giulgiu în oraşul Besancon, din Franţa, până în 1793, şi încă un exemplar, aproape distrus, la Mănăstirea Cadovin. Despre acesta din urmă s-a dovedit că este un produs din secolul al XI-lea care a aparţinut sultanilor Egiptului din Dinastia fatimizilor.

Sfântul Andrei Criteanul afirma că apostolul Luca I-a pictat pe Hristos şi pe Fecioara Maria. Asemenea icoane există la Roma, în capela Sancta Sanctorum a Sfântului Ioan din Lateran, şi în Biblioteca Vaticanului. Mai sunt întâlnite asemenea icoane la Trivoli şi în Catedrala din Viterbo.

Potrivit tradiţiei, mai există o icoană considerată ca fiind adevărata icoană a lui Hristos, mahrama Sfintei Veronica, femeia care I-a şters Mântuitorului chipul pe Drumul Golgotei, imprimându-I-se astfel chipul pe pânză.

În pelerinaj la Valul Sfintei Veronica

Papa va pleca în pelerinaj la o mănăstire izolată din regiunea Abruzzo (în apropierea Romei) pentru a se închina unei pânze despre care credincioşii spun că ar fi imprimată cu chipul lui Hristos, relatează presa britanică.

Relicva sfântă este cunoscută ca "Valul Veronicăi" şi este o bucată de pânză pe care Sfânta Veronica a folosit-o pentru a-i şterge lui Iisus fruntea în timp ce era dus către locul răstignirii. Pe această pânză s-a imprimat ulterior chipul lui Iisus. Având dimensiuni de 16 şi respectiv 23 de centimetri, pânza este similară faimosului Giulgiu din Torino, cu excepţia faptului că, pe această pânză, Iisus are ochii deschişi.

Se spune că "Valul Veronicăi" a fost dus, în 1297, la Roma, însă cum a ajuns acolo şi ce s-a întâmplat după aceea este înconjurat de mister.

A fost pomenit şi în Divina Comedie a lui Dante, iar oamenii din regiunea muntoasă Man-oppello (care are o populaţie de cinci mii de locuitori) povestesc că Valul le-a fost adus acum 500 de ani de către un pelerin rătăcitor.

În ultimele luni, popularitatea acestuia a crescut, devenind un loc de atracţie pentru sute de turişti care vin de la Roma special pentru a-l vedea.

Această faimă a determinat Vaticanul să studieze mai îndeaproape Vălul, pentru a-l declara oficial relicvă sfântă.
"Au venit foarte mulţi turişti aici, nu neapărat pelerini, ci turişti care au inclus în traseele lor şi mănăstirea noastră. Din nefericire, nici nu avem cum să facem faţă

valului de turişti. Încep să sosească de la şase dimineaţa şi până la opt seara" a declarat părintele Emilio Cucchiella, de la lăcaşul de cult din oraş.

După ce a anunţat vizita Papei, Vaticanul a ţinut să precizeze că vizita acestuia nu presupune o recunoaştere oficială a sacralităţii relicvei, ci este un pas spre stabilirea autenticităţii acestuia.

Astfel, Papa Benedict al XVI-lea va sosi în oraş cu un elicopter şi se va ruga timp de două ore la mănăstire. "Este o surpriză extraordinară pentru noi. Când episcopul ne-a anunţat vizita suveranului pontif, aproape că nu ne-a venit să credem", a povestit fratele Emilio. Episcopul local, Bruno Forţe, este un teolog foarte cunoscut.

De asemenea, Vălul a mai fost vizitat şi de cardinalii Joachim Meisner şi Christoph Schonborn care sunt printre cei mai apropiaţi aliaţi ai Papei.

"Vălul Veronicăi" este fixat între două geamuri groase, fiind prinse într-o ramă de aur. Pe acesta se poate observa o imagine aproape fotografică a unui bărbat, cu barbă şi mustaţă, al cărui chip este plin de răni şi zgârieturi. Dacă pânza este ţinută în lumină, imaginea dispare.

Numele Sfintei Veronica, se spune că provine de la "vera icona" - "imagine adevărată".

În 1999, o echipă de oameni de ştiinţă de la Universitatea din Bari, din sudul Italiei au stabilit - după o serie de studii amănunţite - că imaginea de pe val nu a fost nici pictată şi nici imprimată într-un fel sau altul pe pânză. Cercetătorii nu au putut stabili sub nici o formă proveniența imaginii. Vălul este făcut dintr-o pânză foarte fină, folosită ca veşmânt chiar şi de către faraonii egipteni.

În ciuda interesului Papei, mai există încă sceptici în ceea ce priveşte autenticitatea Vălului.

Fratele Emilio a declarat că "nu putem spune dacă este autentic sau nu. Însă la sfârşitul zilei, putem vedea cum sute şi mii de pelerini din întreaga lume vin să-l vadă şi să-l venereze".

(D.M.)

Patriarhul României Daniel la Catedrala Episcopală din Deva despre vindecarea femeii bolnave de 12 ani

Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a participat duminică, 9 noiembrie 2014, în Duminica a XXIV-a după Rusalii, la Sfânta Liturghie oficiată în Catedrala „Sfinţii apostoli Petru şi Pavel şi Sfântul ierarh Nicolae” din Deva. Slujba a fost săvârşită de Înaltpreasfinţitul Părinte Laurenţiu, mitropolitul Ardealului, alături de care s-a aflat un sobor de ierarhi format din Înaltpreasfinţitul Părinte Irineu, arhiepiscopul Alba Iuliei, Înaltpreasfinţitul Părinte Timotei, arhiepiscopul Aradului, Preasfinţitul Părinte Lucian, episcopul Caransebeşului, Preasfinţitul Părinte Sofronie, episcopul Oradiei, Preasfinţitul Părinte Nicodim, episcopul Severinului şi Strehaiei, Preasfinţitul Părinte Galaction, episcopul Alexandriei şi Teleormanului, Preasfinţitul Părinte Gurie, episcopul Devei şi Hune-doarei, Preasfinţitul Părinte Macarie, episcopul Ortodox Român al Europei de Nord, Preasfinţitul Andrei Făgărăşeanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Sibiului, Preasfinţitul Părinte Paisie Lugojeanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Timişoarei, precum şi preoţi.

În cuvântul de învăţătură rostit la finalul slujbei, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a vorbit despre înţelesurile Pericopei evanghelice de la Sfântul evanghelist Luca, capitolul 8, versetele de la 41 la 56, care aminteşte de vindecarea fiicei lui Iair şi de vindecarea femeii bolnave de 12 ani. La aceasta din urmă, a arătat prea fericirea sa, Mântuitorul a descoperit o credinţă foarte puternică: ***„Şi în primul caz,***

al vindecării femeii bolnave de hemoragie de 12 ani, şi în al doilea caz, al învierii fiicei lui Iair, Mântuitorul Iisus Hristos dăruieşte vindecare ca răspuns la multă smerenie, credinţă şi la multă iubire milostivă. De aceea, Evanghelia de astăzi este Evanghelia vindecării şi a speranţei. Mare învăţător s-a făcut pentru noi toţi femeia bolnavă de 12 ani de scurgere de sânge pentru că a înţeles că sănătatea este dar de la Dumnezeu care trebuie păstrat, iar atunci când l-am pierdut, trebuie recuperat. Ea nu este o femeie fatalistă, ci se luptă cu boala şi caută sănătatea. A cheltuit toată averea pentru darul sănătăţii, dar spre sfârşitul puterilor ei şi după ce a constat eşecul ştiinţei medicale, a doctorilor pe care i-a cunoscut, a înţeles că singurul doctor care mai poate să îi vindece este Iisus din Nazaret, care a vindecat o mulţime de oameni bolnavi şi a ridicat o mulţime de păcătoşi, pentru că este Dăruitorul vieţii şi Izvorul bunătăţii şi al puterii vindecătoare milostive".

Patriarhul României a oferit pentru Catedrala episcopală o cruce de binecuvântare, cărţi liturgice, dar şi volume dedicate Sfinţilor Martiri Brâncoveni.

La rândul său, Preasfinţitul Părinte episcop Gurie i-a mulţumit prea fericirii Sale pentru vizită şi pentru binecuvântarea adusă credincioşilor hunedoreni prin prezenţa aici a moaştelor Sfântului Constantin Brâncoveanu: „V-am întâmpinat la sosirea prea fericirii voastre la Deva cu emoţia de a nu dezamăgi încrederea cu care prea fericirea voastră şi membrii Sfântului Sinod m-au creditat, numindu-mă acum cinci ani la nou înfiinţata Eparhie a Devei şi Hunedoarei. În vremea poposirii la noi aţi văzut o parte din aşezarea noastră administrativă şi aspecte din implicarea duhovnicească a Episcopiei în viaţa cetăţii. Vă încredinţez, prea fericirea voastră că eu şi clerul ne ostenim să integrăm slujirea noastră realităţii pe care Dumnezeu o lucrează şi o manifestă în liturghisirea fiecărui praznic, împărăţia lui Dumnezeu".

Răspunsurile la slujbă au fost date de Corala „Sacerdotes" a Episcopiei Devei şi Hunedoarei.

Wikipedia - Sfânta Veronica

Veronica este un personaj biblic legendar. Numele este derivat din cel macedonean Berenike („purtătoarea victoriei”), cu varianta Beronike. Ea ar fi acea femeie care i-a oferit lui Iisus pe „drumul crucii” (Via Dolorosa) din Ierusalim un ștergar (sau o năframă) pentru a-și șterge fața scăldată în sudoare. Potrivit tradiției, chipul lui Iisus s-ar fi întipărit pe acest ștergar.

Într-o etimologie populară târzie, numele legendarei Berenike sau Beronike, în forma sa latinizată Veronica, este descris ca fiind format din două cuvinte latinești: vera, adevărat, și icon, derivat din grecescul eikon, chip, din care rezultă chipul adevărat.

SfântaVeronica şi ştergarul cu chipul lui Iisus (tablou de Hans Memling, 1470)

Ștergarul Sfintei Veronica a apărut în lume multe secole după evenimentul răstignirii lui Iisus, constituind vreme îndelungată cea mai prețioasă relicvă a lumii creștine. În prezent este păstrat într-un trezor bine păzit în Domul San Pietro din Vatican, construit în anul 1506.

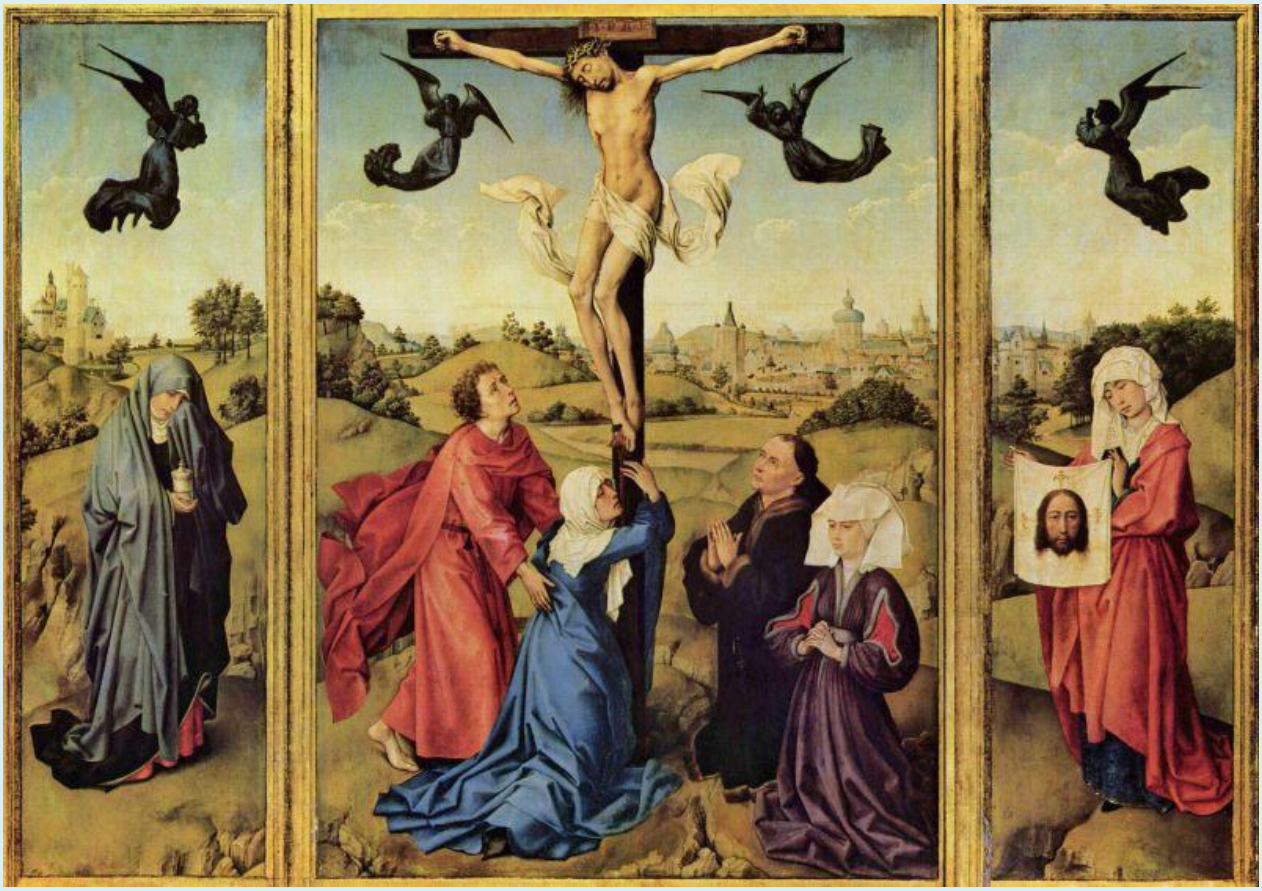

Sfânta Veronica cu ştergarul (în partea dreaptă), triptic de Rogier van der Weyden (Kunsthistorisches Museum, Viena)

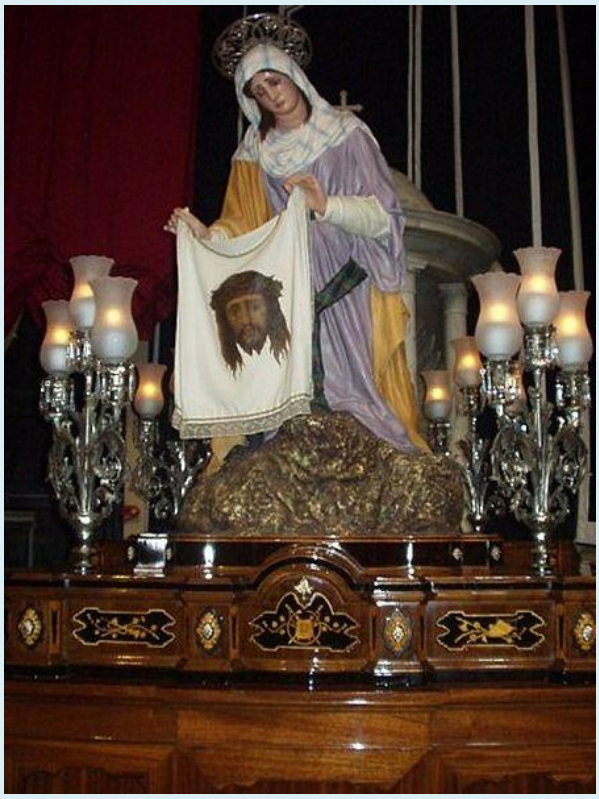

Statue of Veronica, used during the Good Friday procession in Zejtun, Malta.

Albrecht Dürer's 1513 Veronica

Semnificaţie nume

Veronica (fem.) – nume augural de origine greacă, corespunde numelui personal Pherenike, un compus din radicalul verbului pherein, „a purta, a aduce etc” şi niké, „victorie” şi semnifică „purtătoare de biruinţă”.

Nume calendaristic creştin.

Intermediar slav.

Icoane

Sfinţii mucenici Proclu şi Ilarie, Sfânta cuvioasă Veronica

„Drumul Crucii” la Mănăstirea Hodoş-Bodrog

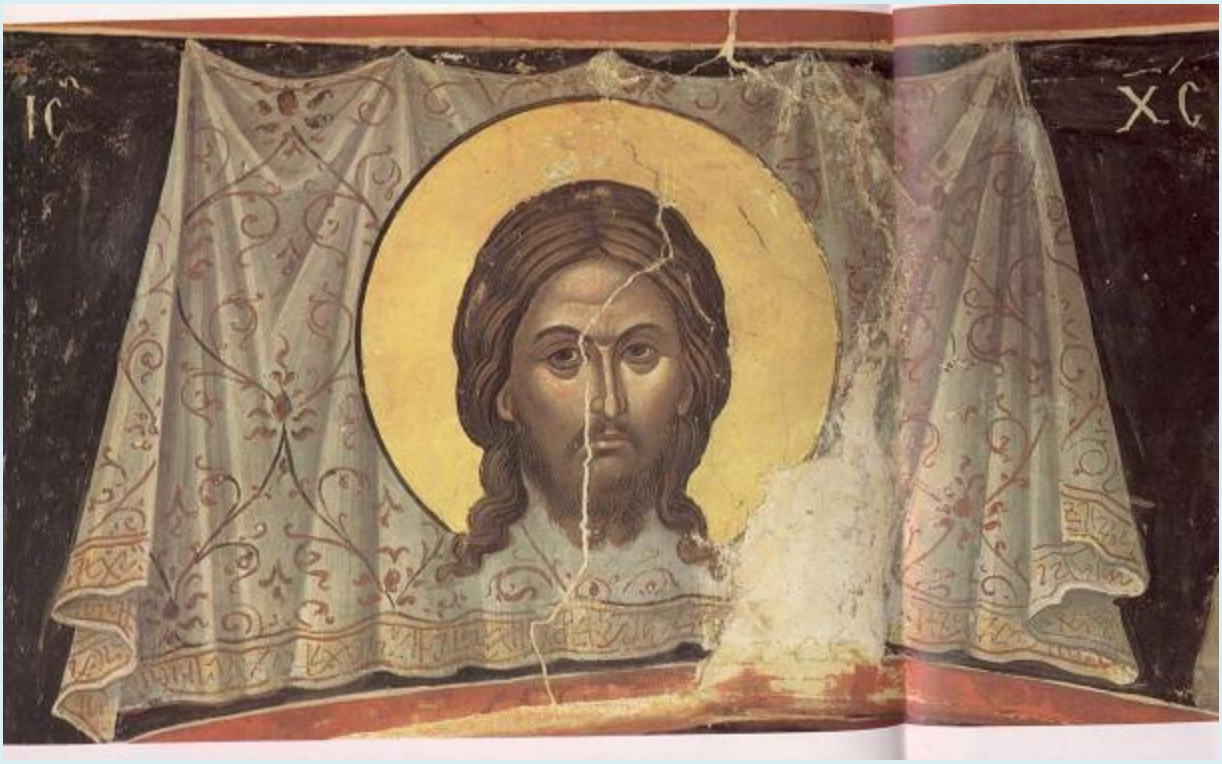

Обр. Порт-Артурскія Пр. Вѣры

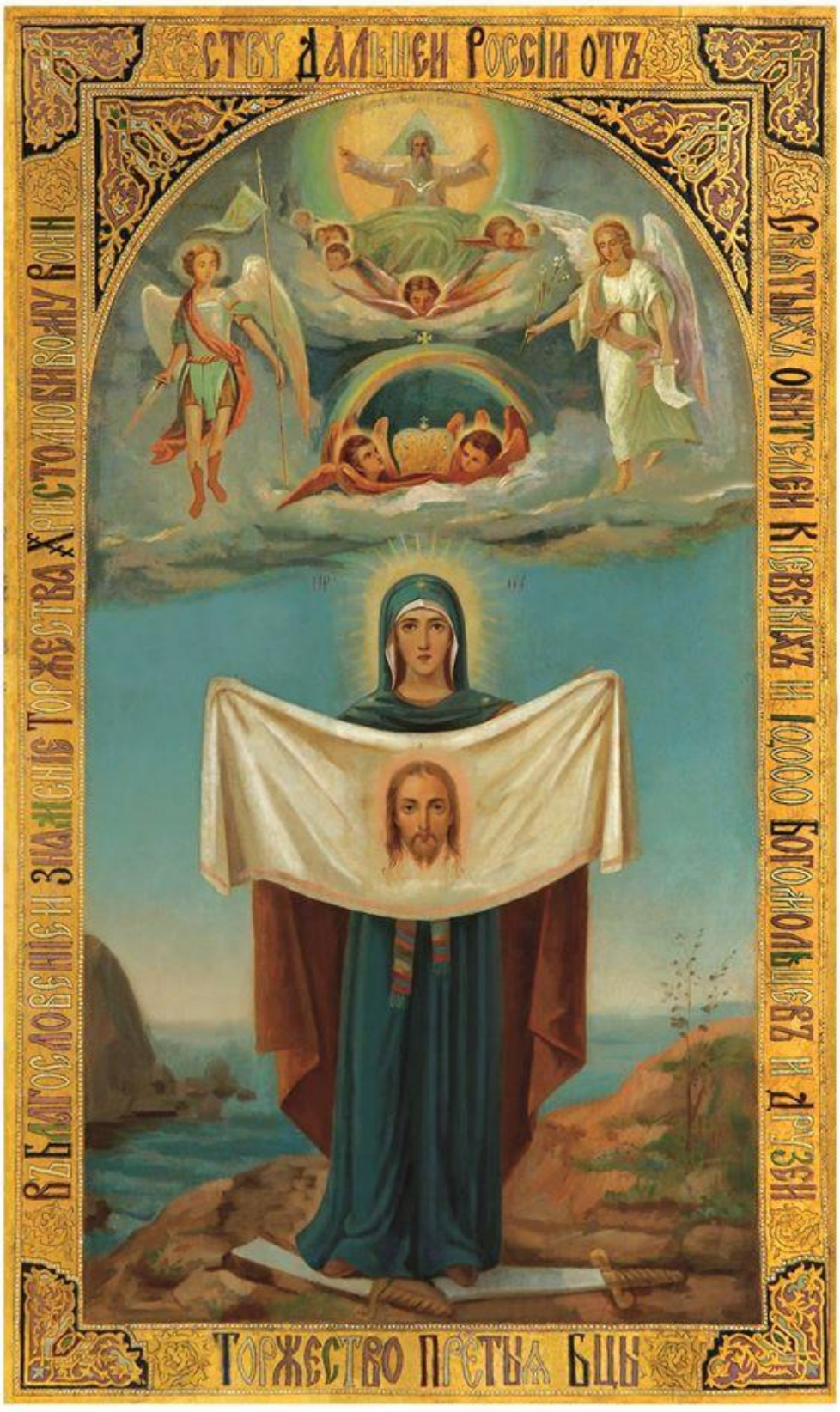
СТВУ ДАЛЬНЕИ РОССІИ ОТЪ
СВЯТЫХЪ ОБИТЕЛИ КІЕВСКІЯ И ІОСІФ БОГОНОСЦЕВЪ И ДРУЗІИ
ВЪ БЛАГОСЛОВЕННІЕ И ЗНАМЕНІЕ ТОРЖЕСТВА ХРИСТОЛЮБИВОМУ ВОИН
ТОРЖЕСТВО ПРЕСТОЛА БЦЫ

Π΄
ΝΑ
Α
ΒΕΡΟ
ΝΙΚΗ
Η Αἱμορροΐσα

Π΄
ΝΑ
Δ
ΒΕΡΟ
ΝΙΚΗ
Η Αἱμορροῦσα
Ο
Ν

ВЕРО
ΝΙΚΗ

12 Iulie

SFÂNTA
VERONICA
ΙC
ΧC

ВЕРО
НИКИ

ΠΑΡΑ
ΟΣΙΟΜ
ΣΚΕΥΗ

SFÂNTA
VERONICA

SFÂNTA
VERONICA
Saint Veronica Studio

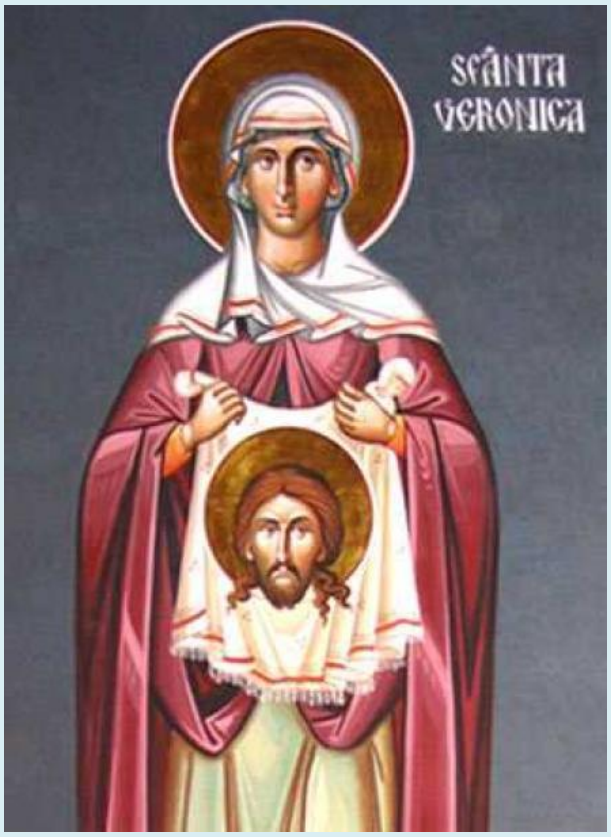
SFÂNTA
VERONICA

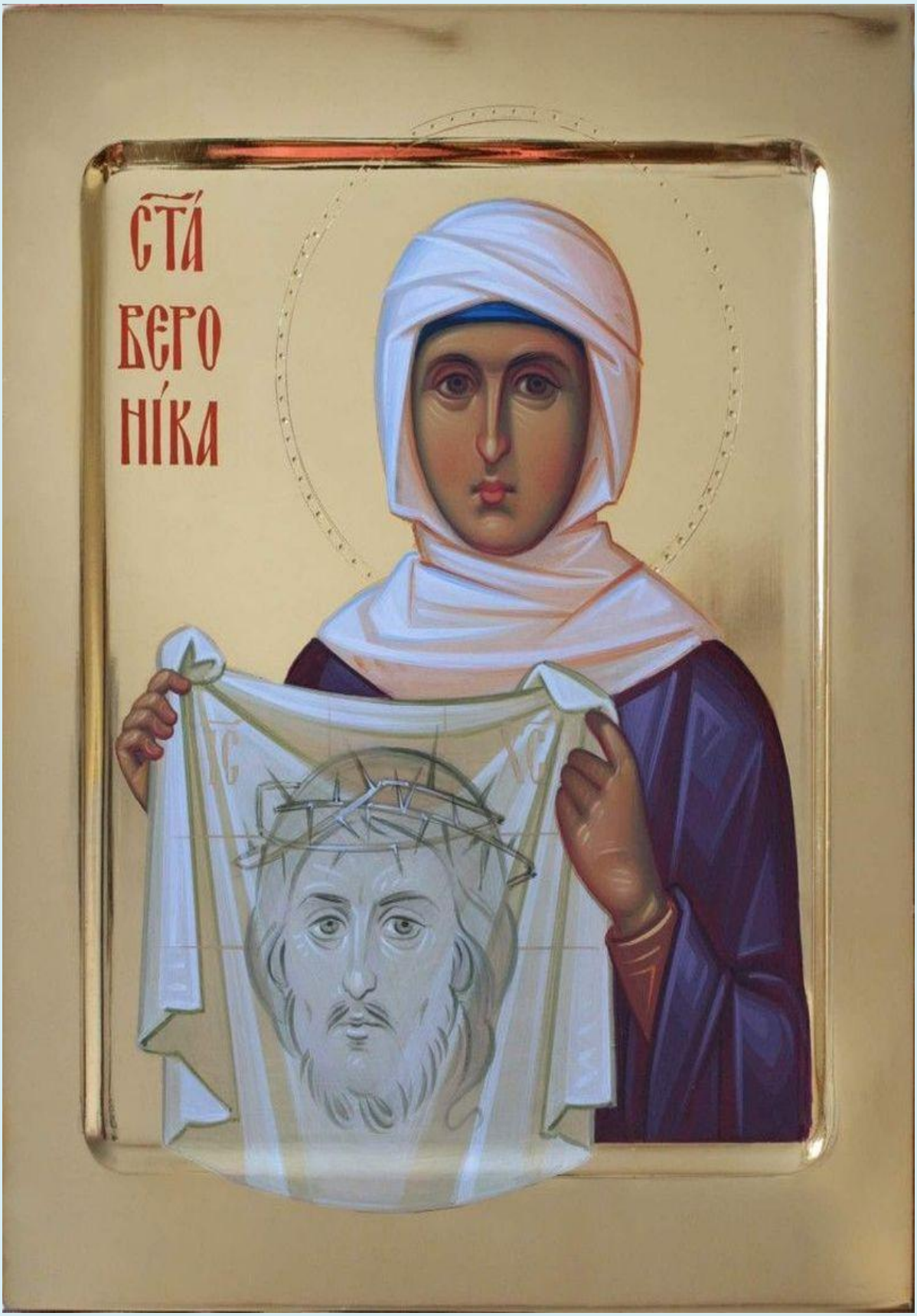
СТА́
ВЕРО
НІ́КА

SFÂNTA
VERONICA
Ὁ
Ὢ
Ν

El Greco - Sfânta Veronica cu năframa (aprox. 1580), ulei pe pânză, Muzeul Santa Cruz, Toledo, Spania

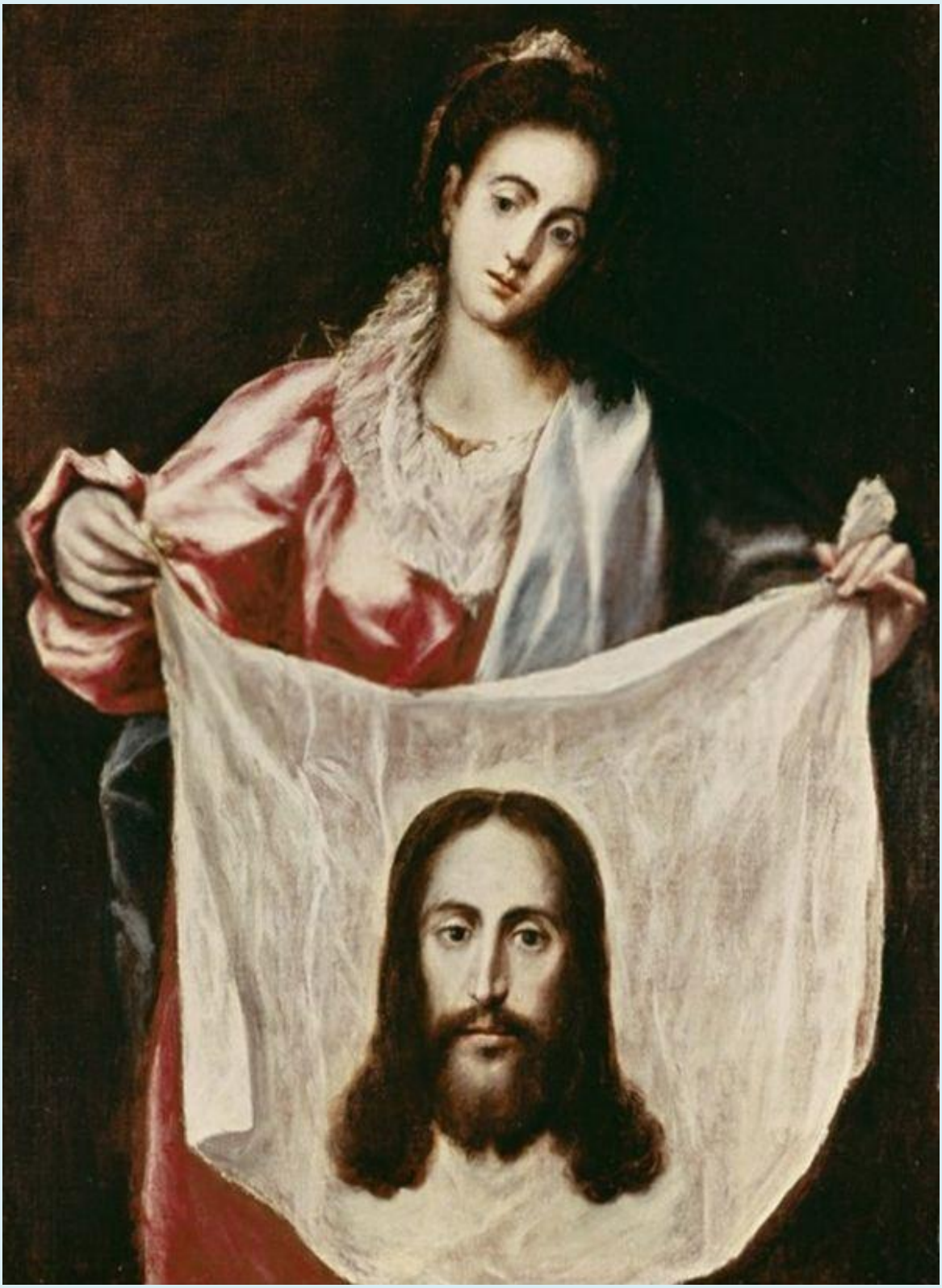

El Greco - Sfânta Veronica cu năframa (aprox. 1600), ulei pe pânză, Alte Pinakothek, Munchen, Germania

Statue of Saint Veronica by Francesco Mochi in a niche of the pier supporting the main dome of Saint Peter's Basilica

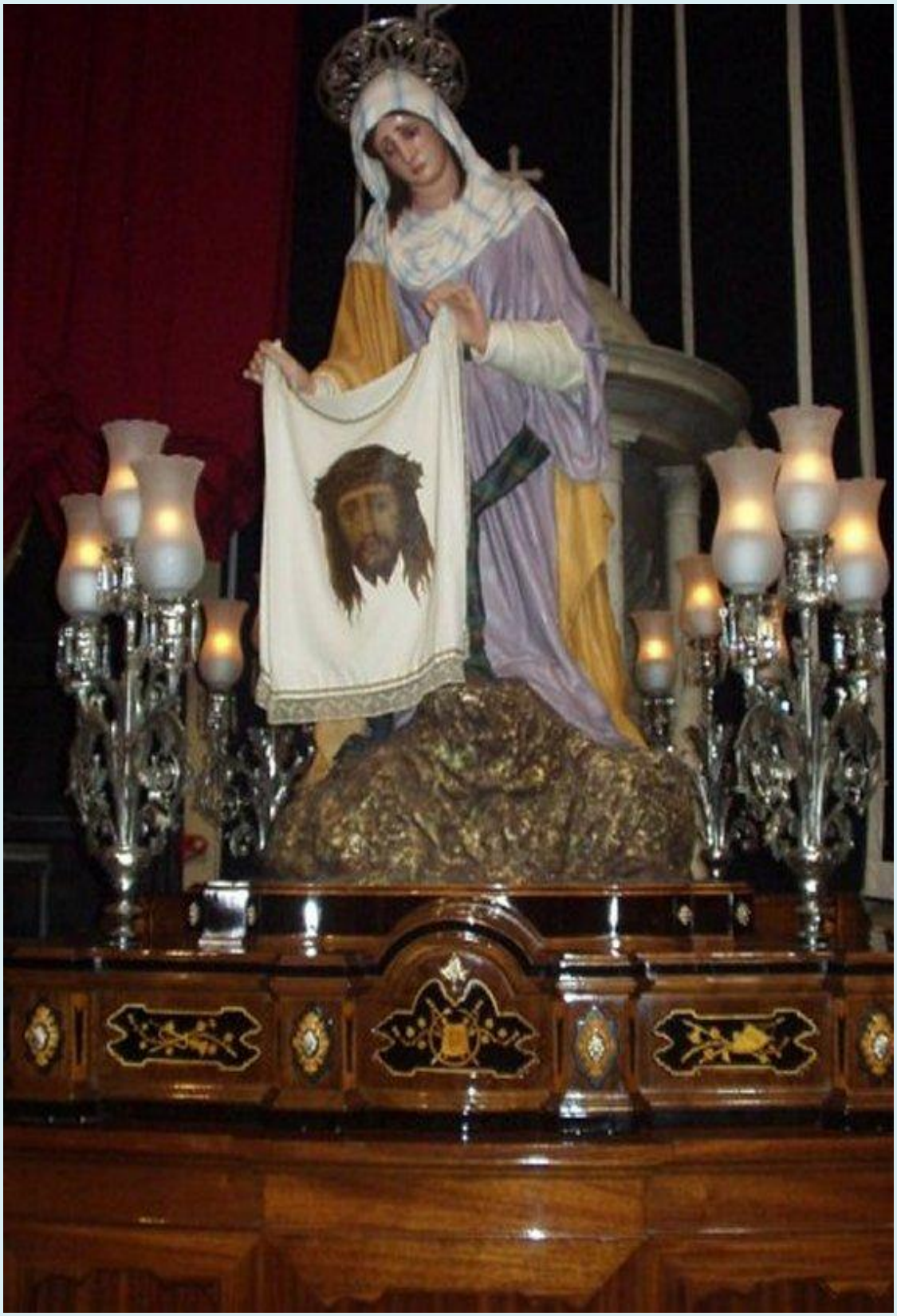

Statue of Veronica, used during the Good Friday procession in Zejtun, Malta.

19th century group of St Veronica offering Jesus the veil, from a series of Stations of the Cross.

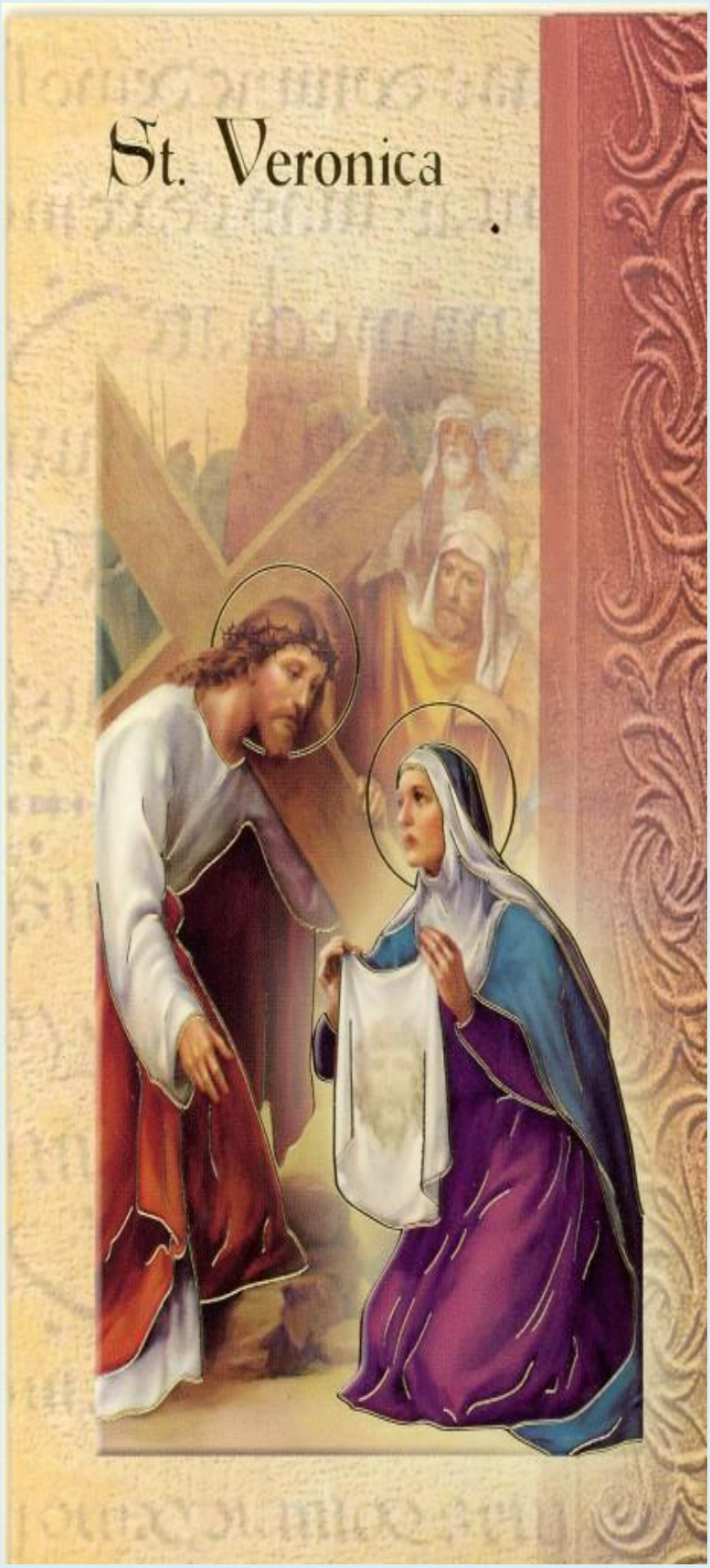
St. Veronica

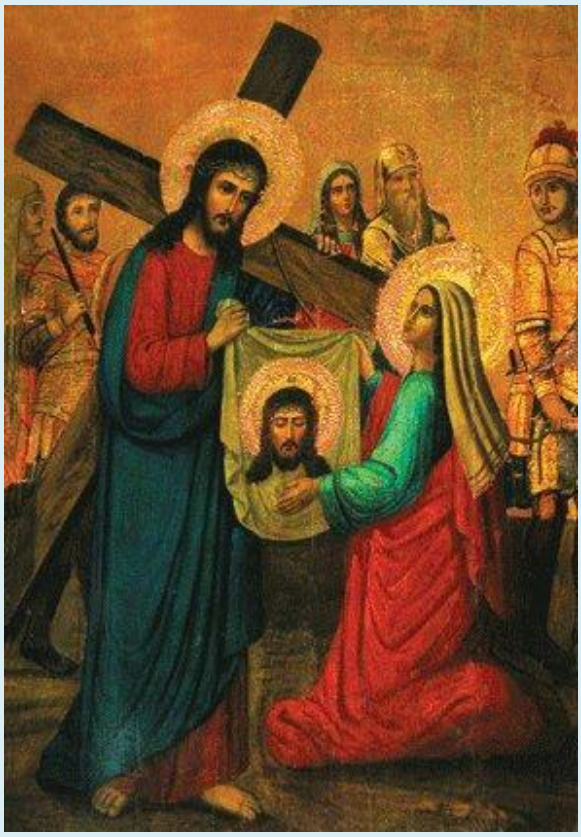

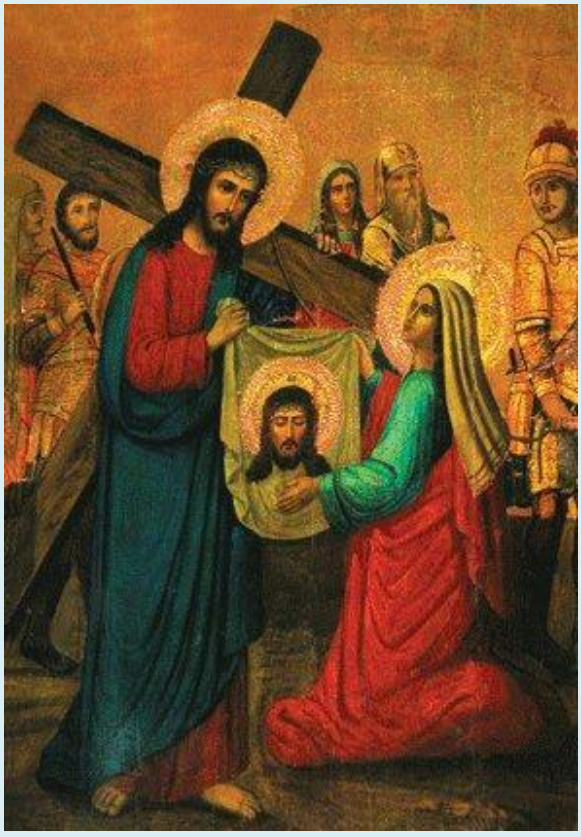

SFÂNTA
VERONICA

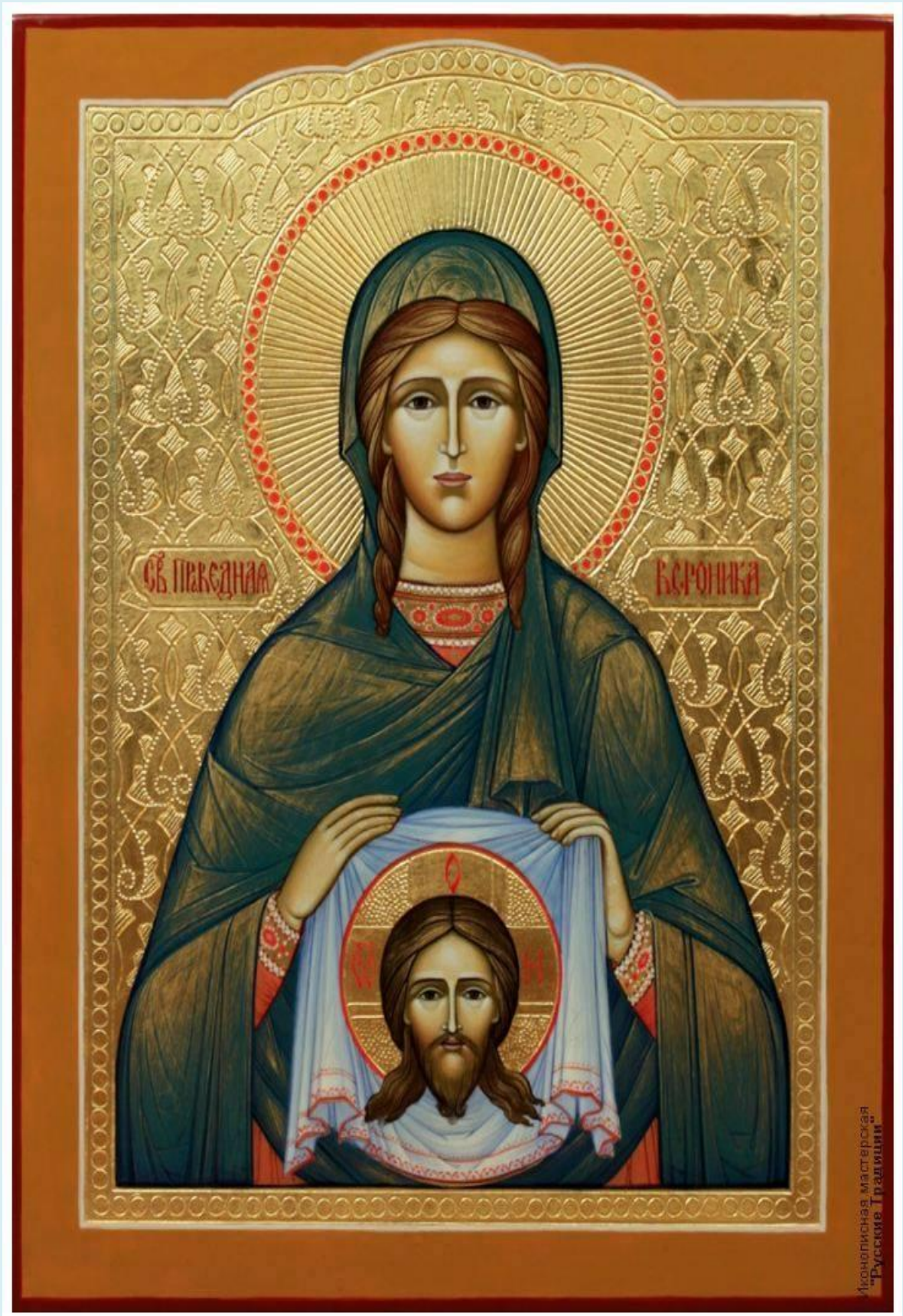
СВ. ПРАВЕДНАЯ
ВЕРОНИКА
Иконописная мастерская
"Русские Традиции"

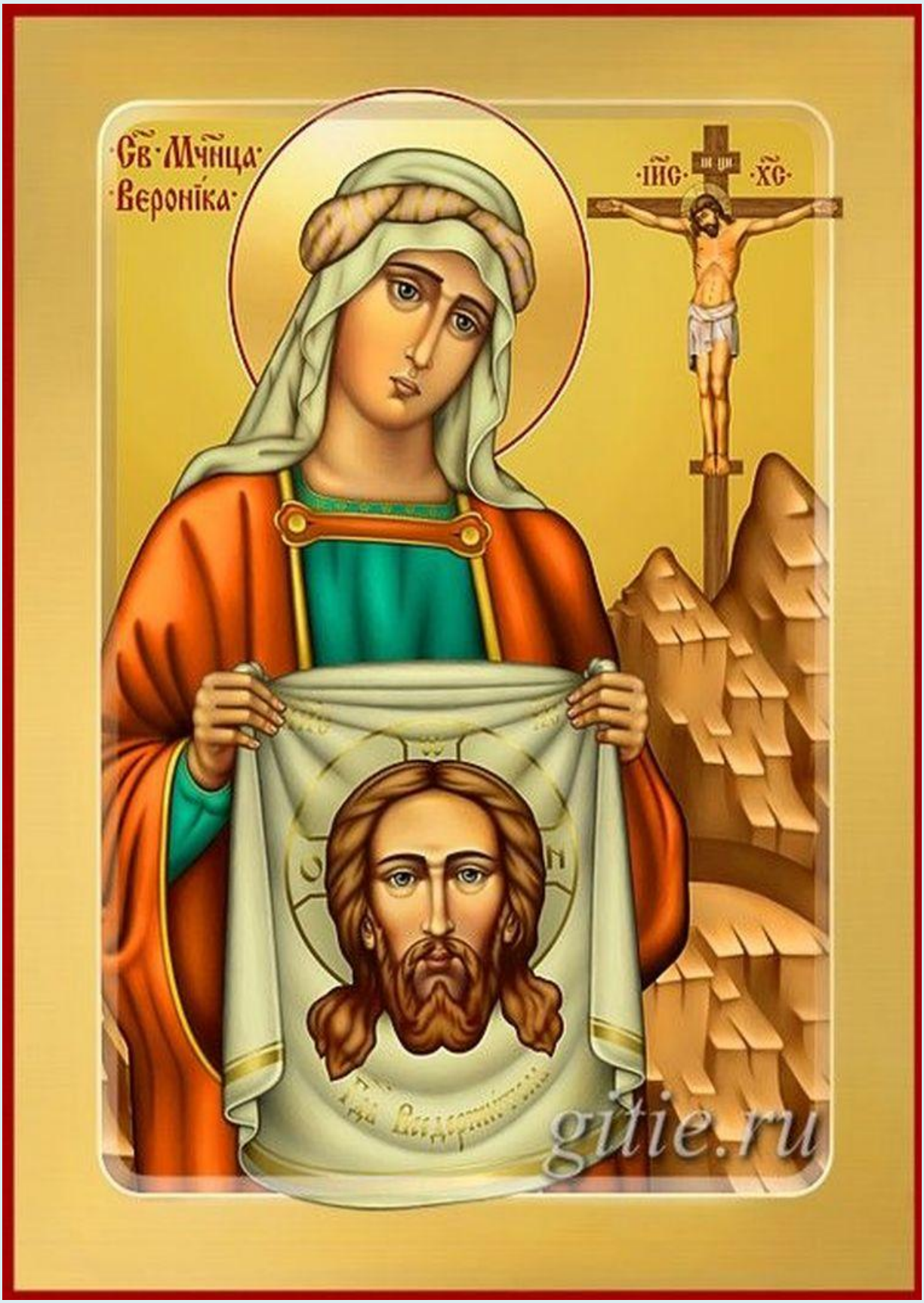
Св҃ Мч҃нца
Вероніка
ІИС
ХС
gitie.ru

СВ. ЖЕ
ВЕРОНІКА
ІНС
ХРС

СВ. ЛТЦ
Вероніка
ІНС
ХРС
W
H

Sfânta VERONICA

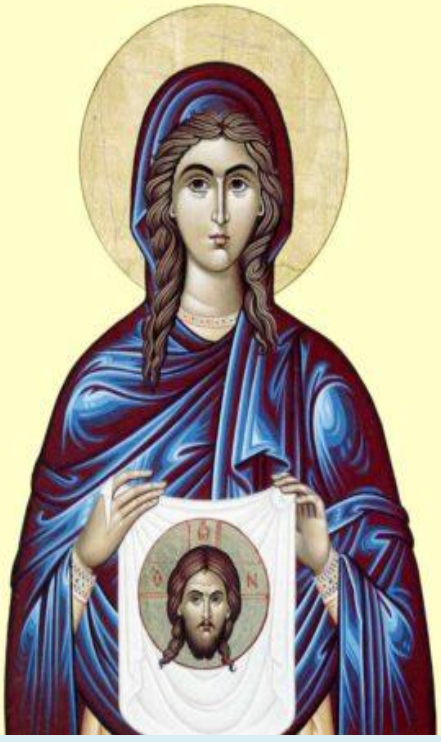

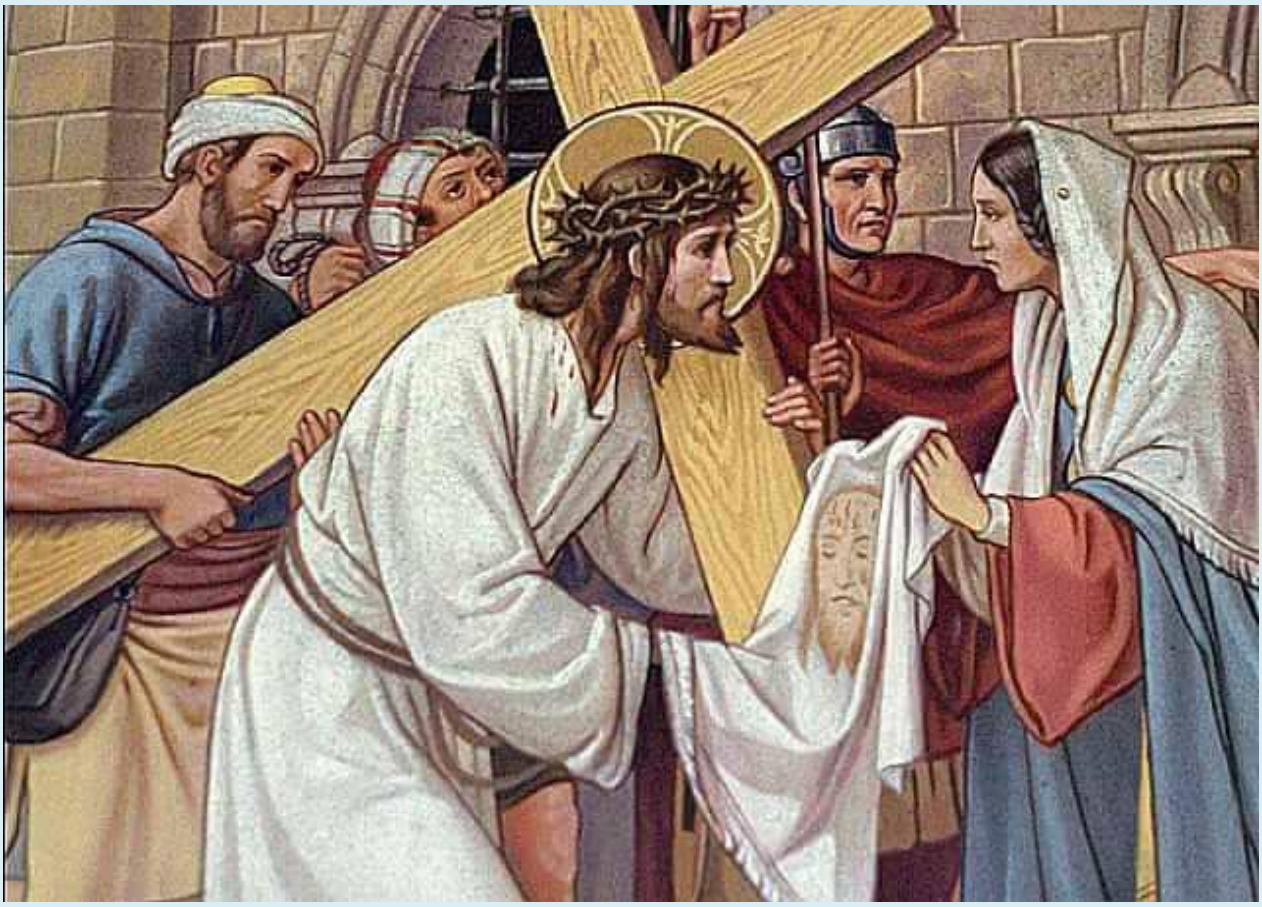

Sfânta

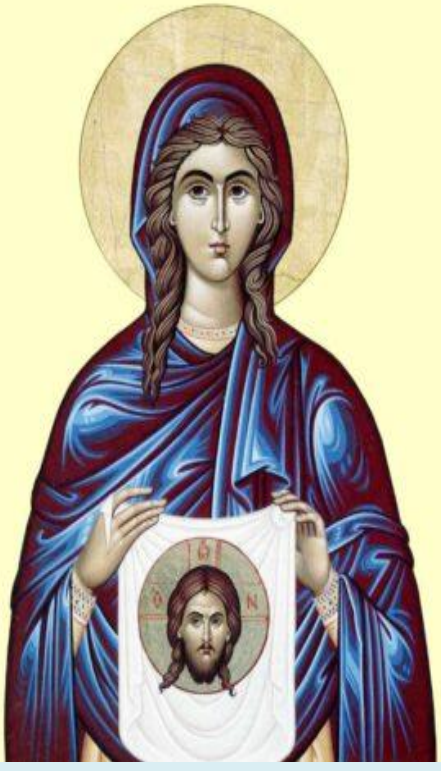

VERONICA

PRAVILSĂ.ro

Sfânta Veronica
să vă protejeze și să vă inspire
în fapte mântuitoare!
La mulți ani!
BASILICA.RO

Veronica – Sfânta care a șters o față însângerată și a găsit Învierea

Atunci când Iisus a fost chinuit și obligat să-Și ducă crucea spre răstignire, Veronica L-a așteptat la poarta cetății, cu un ștergar alb, dorind să-I aline suferința. În fuga evenimentelor, sfânta a reușit să șteargă dumnezeiasca față. A vrut să facă un dar mic și a primit o mare răsplată – pe ștergar imprimându-se chipul Mântuitorului Iisus Hristos, prima icoană creștină.

portal ortodox
DOXOLOGIA.ro

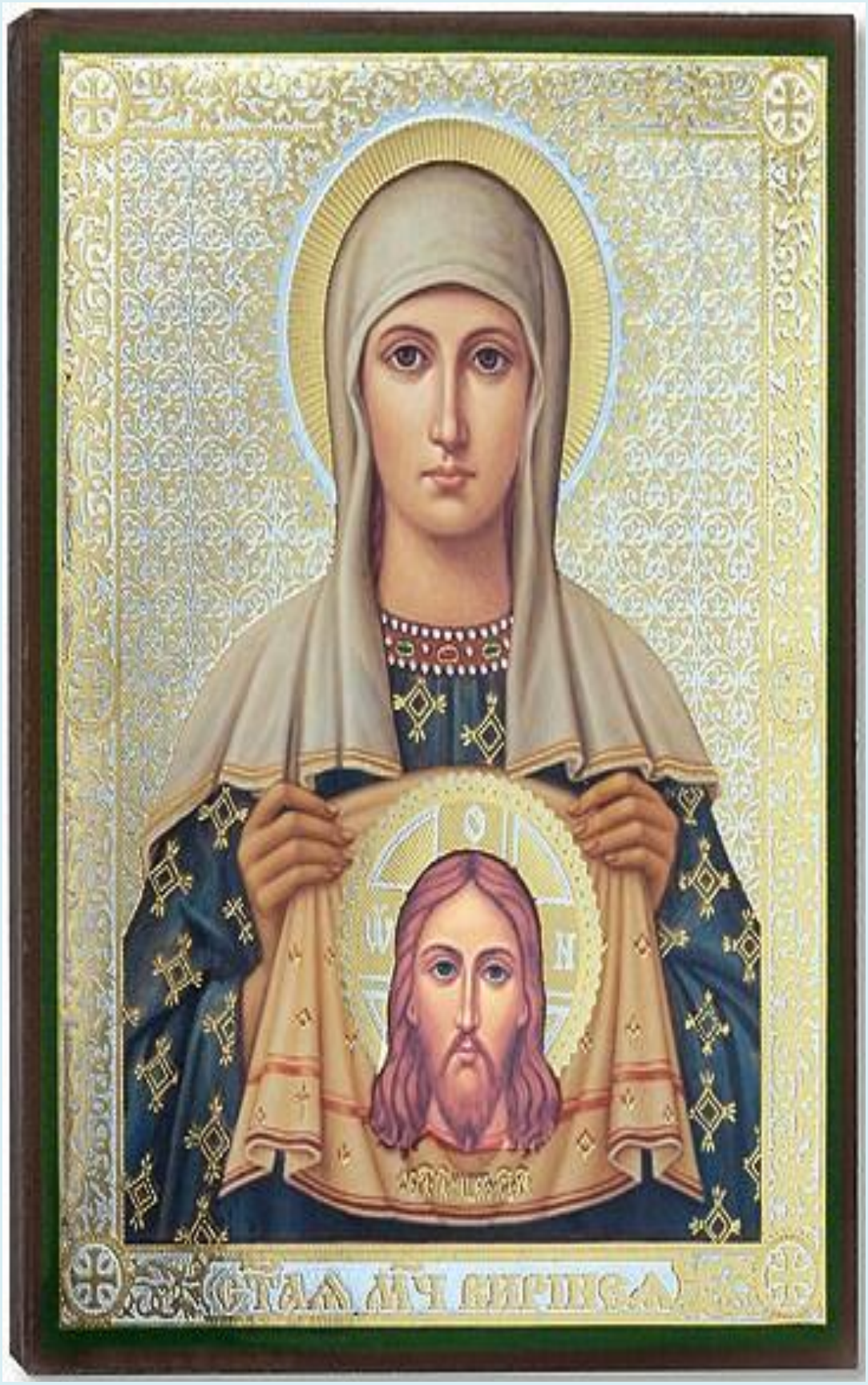

СТАЯ МЧ ВИРИНЕЯ

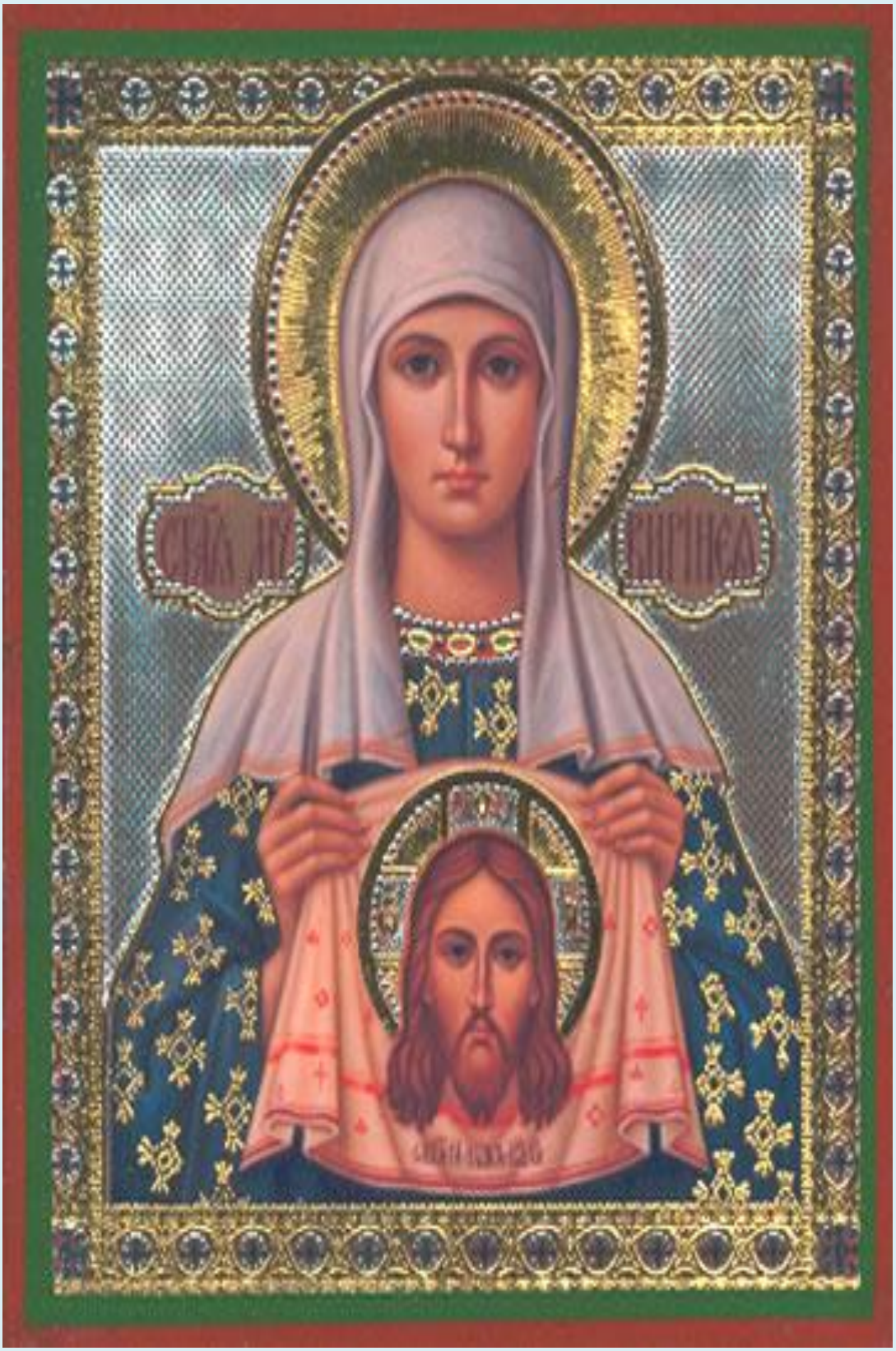

Bucură-te, Sfântă Veronica, mironosiţa lui Hristos!